

作者 月詠

魔鬼公主

第一部 第一章
第一卷

พิมพ์ครั้งที่ ๔, ๒๕๖๕

ภาค ครอบบัลลังก์ เล่มกลาง

โดย สี่เชว

ภาศครองบัลลังก์ เล่มทาส

ผู้เขียน	麗月 (ลีเยว)
จำนวนหน้า	๓๔๖ หน้า
ราคาปก	๓๖๕ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๕
จัดทำ	กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด แสกนบันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	麗月 (ลีเยว)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ก	(fastbookthai@gmail.com)
จัดจำหน่าย	บลูมินส์	

คำนำ

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน นิยายชุดเรื่อง เล่ห์มารครองแผ่นดิน ภาค ครองบัลลังก์ เล่มกลาง ถือเป็นส่วนหนึ่งของนิยายในราชอาณาจักร ฉียนฉิน นิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจักรวาลเดียวกันกับ “ชายาเฉียนคม” โดยช่วงเวลาที่เกิดเรื่องในนิยายเรื่องนี้จะเกิดขึ้นทีหลังจากเรื่องราวในชายาเฉียนคมจบลงแล้ว แน่นอนว่าอยู่ในจักรวาลเดียวกันย่อมมีความเกี่ยวเนื่องกันบางส่วนอย่างมีอาจเสี่ยงได้ แต่จะเป็นในอีกมุมมองหนึ่งเท่านั้น ท่านไม่จำเป็นต้องอ่านชายาเฉียนคมก่อนก็สามารถสนุกกับเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน

ในส่วนของเนื้อหา เล่ห์มารครองแผ่นดิน ภาค ครองบัลลังก์ มีเนื้อหาอันประกอบด้วยความรุนแรง การก่ออาชญากรรม พหุติกรรม เอื้ออำนวยต่อกลุ่มผู้กระทำความผิดกฎหมายของตัวละคร ฉากฆาตกรรม การใช้อาวุธ การตายของตัวละคร รวมถึงเนื้อหาที่อาจกระทบหรือคัดค้านต่อความเชื่อ ความศรัทธา และแนวปรัชญาบางกลุ่ม

ตัวละครในเรื่องนี้ **เงินมีจวน** มักถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพวกยอมหักไม่ยอมงอ ถือปฏิวัติตัวเองสูง หากท่านผู้อ่านได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว เงินมีจวนเป็นผู้ที่วางผลประโยชน์และผลลัพธ์เอาไว้เป็นที่ตั้ง โดยไม่สนใจวิธีการหรือเรื่องศักดิ์ศรีมากนัก การวางอำนาจมาดองจู่ในหลายครั้งก็เป็นไปเพียงเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ตนต้องการเท่านั้น

สิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนนิยมในตัวของเงินมีจวนนั่นก็คือความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ไม่ว่าจะตกทุกข์ได้ยากเพียงใด หากเป็นผู้มีความสามารถแล้วก็ย่อมสามารถพาตนเองผ่านปัญหาเหล่านั้นไปได้ อย่างแน่นอน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนได้เขียนถึงข้อดีของเงินมีจวนโดยไม่ได้ปิดบังนิสัยเสียหลายข้อเลยสักนิด ก็ได้แต่หวังว่าผู้อ่านจะรักตัวละครตัวนี้บ้างไม่มากนัก

ขอย้ำอีกครั้งถึงเรื่องที่รู้กันดีอยู่แล้วนั่นก็คือ นิยายเรื่องนี้ไม่ได้จัดวางอยู่ในหมวด ‘นิยายรัก’ เนื้อหาเต็มไปด้วยการชิงไหวชิงพริบ เต็มไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับระบอบอำนาจนิยมและทุนนิยมตามหลักสากล

ในการแก้เล่มครั้งนี้ (จัดพิมพ์ครั้งที่ ๕) ผู้เขียนพยายามอย่างยิ่งที่จะแก้คำภาษาจีนต่าง ๆ ให้เป็นจีนกลาง หากแต่เมื่อคำนึงได้ว่าเมืองต่าง ๆ ที่สมมติขึ้นในนิยายเรื่องนี้นั้นล้วนแล้วแต่เป็นเมืองย่อยที่ไม่ได้ใช้จีนกลางทั้งหมด การใช้คำตามกลุ่มชนต่าง ๆ นั้นถือเป็นการให้ความเคารพรากเหง้าวัฒนธรรมอันหลากหลายไปในตัว เพราะแท้จริงแล้วการสวณความต่างนั้นทำให้โลกนี้งดงามด้วยความหลากหลาย จึงหวังว่าท่านผู้อ่านจะเข้าใจส่วนนี้ที่อาจจะดูขัดตาไปบ้าง

อนึ่งนิยายเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อความบันเทิง ผู้เขียนและกลุ่มจัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความบันเทิงจากนิยายเล่มนี้ไม่มากก็น้อย

ขอให้ทุกวันของผู้อ่านมีความสุขเป็นที่พอใจกับท่าน

ผู้เขียนเล่ห์มารครองแผ่นดิน

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

แต่ทุกศรืหาที่เกิฉัันและเลื่อมไป

ตอนที่ ๒๑

ความเขิบปวคของมัสเณน

...86 87 88...

จำนวนคนนอกัทธิที่ถูกสาวกของสำนักหลงเจียงจับมาซัง
มากจนน่าตกใจ ทั้งคนที่ถูกจับมาซังเอาไว้ด้วยข้อหาซัดต่อคำสั่งทวย
เทพ คนที่ทำผิดเนื่องจากไม่สำนึกในบุญคุณเทพเซียน และอีกหลาย
ข้อหาที่เธอเองก็ยังไม่เข้าใจนักแล้วก็รับไม่ได้ด้วย ดูสภาพคนพวกนี้
แล้วจะเรียกว่าถูกซังก็ไม่อาจจะเรียกได้เต็มปากเพราะมันแยกว่านั้น
มาก เธอไม่แน่ใจว่ามีการทรมานหรืออื่น ๆ อีกหรือเปล่า

นี้ยังไม่รวมถึงศพไร้ญาติที่คนในหมู่บ้านน้ำเต้าไปเจอฝังอยู่
อีกไม่รู้เท่าไรร พรุ่งนี้เธอคงจะต้องสั่งให้แบ่งกำลังทหารจากวังหลวง
ส่วนหนึ่งมาช่วยดูแลตรงส่วนนี้ด้วย

จากรูปการณ์แล้วดูท่าว่าเธอจะต้องจัดการเรื่องตุลาการให้เรียบร้อยเสียก่อนด้วย อย่างน้อยก็คงต้องใช้ทั้งใต้เท้าและผู้ตรวจการอีกมากมายจัดการงานคดีในส่วนที่เหลือ ไหนจะเรื่องการเยียวยาคนเจ็บป่วยอีก การทลายลัทธิเพียงอย่างเดียวไม่อาจจะนับว่าเธอทำงานจบได้ เพราะหลังจากนี้ยังมีงานที่ต้องเก็บอีกไม่น้อยเช่นกัน

เด็กหญิงตัวน้อยถอนหายใจด้วยความเหนื่อยล้าเมื่อเห็นสิ่งที่จะต้องทำอีกมากจากปัญหาที่ยังถมอยู่รอการแก้ไข ที่จริงปัญหามันไม่ควรมากขนาดนี้ถ้าบรรพชนรุ่นก่อนตั้งใจที่จะใส่ใจปัญหาในตำซี้ให้มากกว่าการส่งคนออกไปช่วยแก้ปัญหาภายนอกของเมืองอื่น ๆ เขา

“เหนื่อยหรือยังจ้ะ” หัวหน้าหมู่บ้านน้ำเต้าเดินมาถามเธอที่กำลังยืนดูการเคลื่อนคนเจ็บอยู่

“...” ไม่มีคำตอบใดจากปากเด็กหญิงตัวน้อย มีแต่เพียงพระสรวลซัด ๆ ส่งกลับไปเท่านั้น

ปัญหาในตำซี้ไม่นับว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่จนทำให้เหนื่อยหรือท้อเสียเท่าไร ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาเล็ก ๆ ที่สะสมมานานหลายปีปัญหามากกว่า อย่างปัญหาลัทธิหลงเจียงที่เป็นต้นเหตุนั้นหากจะมองที่ต้นขั้วปัญหาแล้วก็เล็กน้อย แต่พอขุนนางหรือผู้ดูแลเพิกเฉย จากปัญหาเล็ก ๆ ก็เริ่มบานปลายมาถึงปัญหารุกรานชาวบ้านเรื่อยไป จนถึงปัญหาการที่คนในหมู่บ้านน้ำเต้าต้องลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองจนกลายเป็นปัญหาการมีพื้นที่กองโจร ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เริ่มมาจากการละเลยปัญหาเล็ก ๆ เพียงปัญหาเดียว...

“น้ำผึ้งหยดเดียว” กงจู้ตัวน้อยทรงพึมพำออกมาเพียงแผ่วเบา

“นั่นสิ น้ำผึ้งหยดเดียวแท้ ๆ” ชายชราที่ยืนข้างกันก็เอ่ยรับเช่นกัน

เขาเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ปัญหานี้ใหญ่ขึ้นก็รู้สึกผิดไม่น้อย ยิ่งได้เห็นกงจู้ที่ยังทรงพระเยาว์กำลังทอดพระเนตรเหล่าผู้คนด้วยสายพระเนตรที่อ่อนล้านั้นก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกผิดเข้าไปใหญ่ ในตอนที่พระองค์ยังไม่ได้เข้ามาดูแล พวกขุนนางและทหารไม่เคยให้ความสนใจพวกเขาเลยสักนิด ในยามนั้นเขาจึงจำเป็นที่จะต้องลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองและคนในหมู่บ้าน

“ข้าต้องขอประทานอภัยต่อกงจู้ด้วย ที่ทำให้เรื่องนี้วุ่นวายขึ้นมา” ชายชราเอ่ยด้วยความรู้สึกผิด

“มันผ่านไปแล้ว ปัญหาจบแล้วอย่ามัวคร่ำครวญให้เสียเวลาเลย” มิสฉินเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะเดินหลบฉากออกไป

แผ่นหลังของกงจู้ตัวน้อยที่ห่างออกไปนั้นในสายตาของชายชราช่างเป็นแผ่นหลังที่ดูโดดเดี่ยวอ้างว้างและเหนียวล้าเหลือทน เมื่อวานพระองค์ยอมรับบทเป็นตัวร้าย จับคนในหมู่บ้านเขาเป็นตัวประกันเพื่อให้เขาได้แสดงบทบาทผู้นำที่เสียสละแก่คนในหมู่บ้านและหยุดพฤติกรรมมกองโจร วันนี้พระองค์รับบทเป็นคนเหยียมโหดขาดเมตตาต่อลัทธิหนึ่งเพื่อปลดปล่อยคนที่กำลังลำบากนับร้อย...

ชายชราถอนหายใจลึกยาวในขณะที่มองร่างเล็กที่กำลังทรงงานอยู่ ดวงพักตร์อ่อนเยาว์ พระวรกายบอบบาง ไหล่เล็กที่แบกรับ

ด้าซีทั้งแผ่นดิน ใครจะไปรู้ว่าวันข้างหน้าพระองค์จะต้องทำอะไรอีก น่ากลัวเหลือเกินว่าหากกงจู่ยังทรงใช้วิธีอย่างนี้ต่อไป วันหนึ่งพระองค์อาจจะต้องเป็นอะไรที่น่ากลัวกว่าทราชาเพื่อให้ทั้งด้าซี รอด...

“กงจู่ เกวียนมารอแล้วพะยะค่ะ” เสียงขององครักษ์หลี่เอ๋อ ขึ้นในขณะที่เธอกำลังตรวจนับคนรอบสุดท้าย

“เกวียน?” กงจู่หันไปถามด้วยความไม่เข้าใจนัก “ก็รีบขน คนเจ็บไปที่หมู่บ้านน้ำเต้าสิ”

“ไม่ใช่เกวียนขนคนเจ็บพะยะค่ะ เกวียนของกงจู่”

องครักษ์หลี่เอ๋อก่อนจะผายมือไปที่เกวียนหลังโตเทียมม้า ที่มาจอดเทียบบริเวณหน้าสำนักหลงเจียง เด็กหญิงตัวน้อยขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ เธอแค่สั่งให้นำเกวียนทรงธรรมดาผ่านหมู่บ้านน้ำเต้ามาเพื่อขนบรรดาสาวกไปคุมขังเฉย ๆ ไม่ใช่หรือ แล้วใครกันเอา เกวียนหลังโตมาที่นี่ เธอควบบ้ามาเองไม่จำเป็นต้องใช้เกวียนเกี้ยว หรือว่าคิดจะใช้เกวียนนี้ขนนักโทษมันก็จะหุหุราเกินไปเสียหน่อย

“เกวียนอะไรกัน”

หยางเยว่ซือกงจู่ย่างไปจนถึงเกวียนเทียมม้าด้วยความสงสัย ทันทีก่อนจะได้พบกับชายที่เธอไล่ให้ไปตรวจภูิกานั่งอยู่ที่หน้าเกวียน หลังโต เกียนเจิ้งชื่อนั่งอยู่ในตำแหน่งคนคุมเกวียนกำลังก้มศีรษะ ทำความเคารพเธออยู่ตรงนั้น ภาพที่เห็นทำเอาคนที่ย้าแล้วย้าอีกว่า ไม่ต้องห่วงตรงนี้ถึงกับอ่อนใจ

“เถียนลี่ปู้” มิสเฉินเอ๋ยตันทีที่เห็นหน้า “ข้าจำได้ว่าให้ท่านเตรียมฎีกา...”

“เชิญเสด็จพะยะคะกงจู่ เกล้ากระหม่อมเตรียมฎีกาไว้ให้กงจู่ตรวจความเรียบร้อยแล้วข้างใน”

คำตอบที่ทำให้มิสเฉินผู้ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะมีคนทำงานได้ถูกใจตัวเองในยุคนี้เลิกคิ้วด้วยความพอใจ เตรียมฎีกาเอาไว้แล้วอย่างนั้นหรือ? มิสเฉินกระตุกยิ้มน้อย ๆ ดูท่าว่าเธอจะเจอขุนนางที่ทำงานได้ดีเท่าคุณเลขาสิ้นเข้าแล้วเสียมั้ง...

...อาจจะยังไม่เท่าแต่อย่างน้อยก็ถือว่ามีความขัดเกลาได้...

หยางเยว่ซือกงจู่พยักพระพักตร์รับเบา ๆ ก่อนจะเหลือบมองเสี้ยวหน้าของขุนนางหัวรั้นที่ไม่เคยยอมรับระบบการปกครองเดิมอีกครั้ง เถียนลี่ปู้ที่กำลังยกยิ้มด้วยความภูมิใจกับสิ่งที่ตัวเองทำภาพนั้นทำให้คนที่เหนื่อยล้าจากงานหนักรู้สึกดีขึ้นอีกนิด อย่างน้อยเธอก็ไม่ต้องต่อสู้กับเรื่องนี้ทั้งหมดเพียงลำพัง..

“ทำได้ดี”

คำชมที่ไม่คาดคิดและจริงใจที่สุดเท่าที่เคยได้ยินมาดังขึ้นจากกงจู่ตัวน้อยที่กำลังก้าวขึ้นรถม้าเรียกรอยยิ้มจากขุนนางคนเก่งให้กว้างขึ้นไปอีก

“คราวหน้าบอกให้เจียวเหม่ยเตรียมชุดให้ข้าเปลี่ยนด้วย”

เสียงรับสั่งดังออกมาจากหลังม่านหลังจากที่กงจู่ตัวสเปกพันเข้าไปมานานเกินแล้ว แม้จะเป็นคำสั่งเพิ่มเติมแต่ก็ทำให้คนที่ตั้งใจถวายงานใจชื่นขึ้นมากโข อย่างน้อยในครั้งนี้นเขาก็ตัดสินใจไม่ผิด

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ”

ราชสาส์นถึงลู่ซุนถือเป็นราชสาส์นฉบับแรกที่ถูกลง
ไปทันทีที่เกวียนถึงวังหลวง การที่ได้นั่งอยู่บนเกวียนหลังโตไปตรวจ
ฎีกาไประหว่างเดินทางกลับนั้นถือว่าสะดวกและประหยัดเวลามาก
เธอคิดว่าพรุ่งนี้ก่อนที่จะไปพรรคช่างลีเธอเองก็น่าจะเตรียม
เอกสารหรืออะไรสักอย่างไปเพื่อตรวจระหว่างทางด้วยก็คงจะ
ประหยัดเวลาไม่น้อย ถึงแม้ว่าเธอไม่รู้ว่าจะประหยัดเวลาไปทำไม
ก็ตาม...

“เจ้าจะต้องได้รับผลกระทบที่ทำกับท่านเจ้าลัทธิ”

“คนเหี้ยมโหด”

เหล่าสาวกที่ถูกจับอยู่ในกรงยังคงตะโกนร้องออกมาตลอด
ทางตั้งแต่ออกจากตำหยาจนกระทั่งถึงหลังวังหลวง คนพวกนี้ผลัด
กันตะโกนไม่หยุดหย่อนเพียงเพราะเธอฆ่าพวกพ้องของพวกเขาสอง
คน ที่จริงมิสเฉินก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกันว่าคนพวกนี้ตาบอดหรือ
สมองทึบกันแน่ เพราะในขบวนถัดจากเกวียนคนสองคนที่เธอฆ่า
ไปแล้ว ยังมีอีกสามคนเกวียนที่ชนทั้งศพของเด็กสตรีคนชราและคน
หนุ่มที่ถูกขังจนอดตายจากข้อหาไม่เชื่อในเทพเซียน

...ใครกันที่โหดเหี้ยม...

“...” มิสเฉินมองเมินคนเหล่านั้นในขณะที่เสด็จผ่านก่อนจะ
เดินนำเข้าตำหนักใหญ่ไปทันที

เธอมีเรื่องที่ต้องใส่ใจมากพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องเอาคำพูดลอย ๆ ของคนไร้ความคิดพวกนี้มาใส่ใจเพิ่ม จบเรื่องของสำนักหลวงเจียงก็ถึงเหลือเรื่องของพรรคช่างลี้เอี๊ย ไหนจะเรื่องสองเมืองที่จ้องมารุกรานต้าซืออีก ไหนจะปัญหาแท้จริงของต้าซืออย่างประชาชนด้อยความรู้และนิสัยชอบกลบเกลื่อนความผิดของพวกขุนนางอีก

...แม้ว่าจะจัดการถอนรากถอนโคนพวกลัทธิได้ แต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะแก่นิสัยกลบความผิดได้...

เด็กหญิงตัวน้อยเดินทอดขาไปตามทางเดินของวังหลวงที่กว้างใหญ่เพียงลำพัง ความสวยงามของสถาปัตยกรรมสมัยก่อนนั้นก็พอจะทำให้คนชื่นชอบงานศิลปะโบราณอย่างเธอเพลิดเพลินได้อยู่หรอก แต่เธอก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเธอจะทนสภาพนี้ได้อีกนานแค่ไหน วังกว้างใหญ่ที่มีเพียงเธอคนเดียว...

“กงจูเสด็จกลับแล้วหรือเพคะ นั้นโลหิต...”

เสียงทักของนางกำนัลคนหนึ่งดังขึ้นทันทีที่ร่างของกงจูย่างเข้าไปในตำหนักใหญ่หลังวัง ไม่ว่าจะเป็นกี่ครั้งเจียวเหม่ยกับเจียวอิงก็ดูเหมือนจะยังไม่ชินกับเลือดสีกที่อยู่ตีสินะ ทั้งที่สองสาวนี้เห็นเธอฆ่าคนกับตามาแล้ว แต่ทุกครั้งที่เห็นเลือดก็ยังกริ๊ดร้องอยู่ดี แต่เธอไม่นึกรำคาญเสียงพวกนี้นักหรอก อย่างน้อยนางกำนัลสองคนนี้ก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนที่นี่ยังมีสิ่งที่เรียกว่าครอบครัวอยู่บ้าง...

“ไม่ใช่เลือดข้า” คำตอบเดิม ๆ ดังออกจากพระโอษฐ์อีกครั้งด้วยความอ่อนล้า “เจ้าเด็กสองคนนั้นอยู่ไหน”

“จिनอวี่หลับแล้วพะคะ ส่วนหลังอื่นน่าจะท้องตำราอยู่พะคะ”
นางกำนัลเจียวอิงตอบด้วยท่าทางเอ็นดูเจ้าเด็กสองคนนั้นเสียเต็ม
ประดา ดูท่าว่าเจ้าพวกสายเลือดโจรจะอยู่เป็นไม่นาน...

“ไปตามหลังอี่ให้ข้าที บอกเขาว่าข้ามีคนอยากให้เขาเจอ”

กงจู๋รับสั่งด้วยน้ำเสียงที่ไม่อาจเก็บความอ่อนล้าไว้ได้ ก่อน
จะเสด็จเข้าตำหนักไป เด็กหญิงตัวน้อยในชุดสีขาวเปื้อนโลหิตที่ต้อง
แสงจันทร์อยู่นั้นแม้ว่าจะดูงดงาม หากแต่ทั้งสายพระเนตรและสี
พระพักตร์นั้นกลับดูอ่อนล้าเหลือเกิน

แผ่นหลังของกงจู๋ที่ห่างออกไปทำให้นางกำนัลทั้งสองอดจะ
ห่วงไม่ได้ แต่นางทั้งสองก็ไม่อาจจะทำอะไรไปได้มากกว่านี้ เพราะ
ไม่ว่าจะถามกี่ครั้งกงจู๋ของพวกนางก็ไม่ตอบอะไรออกมาสักครั้ง...

ร่างบางที่เพิ่งจะผลัดผ้าเสร็จไม่นานน้อยอยู่ได้แสงตะเกียง
ภายในห้องหนังสือของตำหนักใหญ่ สายพระเนตรของพระองค์
กำลังไล่ไปตามตัวอักษรของบันทึกเกี่ยวกับพรรคช่างลืออย่างรวดเร็ว
พระพักตร์ของหยางเยว่ซือกงจู๋นั้นสงบราวกับว่าเรื่องที่เพิ่งผ่านไป
นั้นไม่ได้ส่งผลอะไรกับพระองค์มากนักทั้งที่เป็นเรื่องใหญ่ไม่น้อย...

สำหรับมิสเฉินแล้วเรื่องลัทธิบ้าบอไม่ใช่เรื่องใหญ่เท่าไร
จริง ๆ ปัญหามันเล็กเท่าขี้ตาแมวด้วยซ้ำ แต่ปัญหาที่แท้จริงก็คือ
เหล่าขุนนางที่ไม่ยอมแจ้งปัญหาต่างหาก ก็พอจะอนุมานได้ว่าปัญหา

ของพรรคช่างลีเองก็อาจจะไม่ใหญ่เช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่อาจจะสรุปหรือประมาณได้

หากจะเอ่ยว่าที่ตำหยางอันเป็นที่ชุมหัวของพวกลัทธินั้นถูกแจ้งฎีกาว่าทุกอย่างสงบแล้ว ก็ต้องบอกว่าเรื่องของพวกพรรคช่างลีนี้ต่างไปโดยสิ้นเชิง เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของพรรคช่างลีนั้นเยอะมากจนท่วมหัวเธอด้วยซ้ำ ทั้งเรื่องทะเลาะวิวาท ใช้อำนาจโดยไม่ชอบธรรม รุกรานพื้นที่ชาวบ้าน...

...แค่อ่านก็จะเป็นลมแล้ว...

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังนั่งอ่านมันต่อไปราวกับว่าเธอไม่อยากหลับอยากนอนเสียอย่างนั้น เด็กชายตัวน้อยเดินเข้ามาด้วยความกล้า ๆ กลัว ๆ ตู๋หลังอึ้งมองไปยังกงจู่ที่กำลังนั่งอ่านบันทึกได้แสงตะเกียงด้วยสายตาที่แฝงไปด้วยหลายความหมาย

เขาเพิ่งจะเจอเด็กผู้หญิงคนนี้ได้แค่สองวันเท่านั้น ในวันแรกนางดูเป็นเด็กกำพร้าโหดร้ายที่เข้ามาบุกหมู่บ้านเขา แต่พอถึงเวลาที่นางคุยเรื่องแผนงานกับเหล่าขุนนางก็กลับดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัวและทรงอำนาจ ภาพของหยางเยว่ซื่อกงจู่แต่ละภาพที่เขาได้เห็นนั้นมีแต่มุมที่โหดร้ายจนกระทั่งวันนี้ คำสัญญาที่พระองค์ให้กับเขาไว้...

...มารดาของเขา...

นางกำนัลเสียวอิงไปบอกให้เขาไปเจอกับผู้หญิงคนหนึ่งตามรับสั่งของกงจู่และทำให้เขาได้พบกับมารดาของเขาที่กำลังรับการรักษาจากแพทย์หลวงอยู่ เขาบอกไม่ถูกเลยว่าในตอนที่เขาได้เห็น

มารดาเขานั้นเขารู้สึกดีใจแค่ไหน กงจู่ทรงรักษาคำพูดของพระองค์จริง ๆ แต่เขาคิดว่าคงจะเข้าไปเสียหน่อย...

“เจอแม่เจ้าแล้วหรือ” เสียงนั้นถามขึ้นแม้ว่าพระองค์จะยังไม่เงยหน้าขึ้นมามองเขาก็ตาม

“เจอแล้ว...” เด็กชายสะดุ้งสุดตัว “เอ่อ... พะยะค่ะ”

“...” มิสฉินเงยหน้าขึ้นจากบันทึกเพียงครู่

เธอทอดสายตามองเด็กชายที่ก่อนหน้านี้ยังเป็นเพียงเด็กมอมแมมไม่มีหัวนอนปลายเท้าอยู่ ในบัดนี้พอสวมเสื้อผ้าอย่างดีอาบน้ำแต่งตัวให้ดีแล้วก็ดูเป็นเด็กที่ดูดีไม่น้อยไปกว่าใคร มิสฉินยกยิมน้อย ๆ เพื่อให้บรรยากาศรอบตัวอ่อนคลายขึ้น ก่อนจะพยักหน้าอนุญาตให้เด็กชายเดินเข้ามาไม่ต้องหลบอยู่หลังเสาอย่างนั้น

“ดีแล้วหากพบมารดาแล้วก็ควรไปนอนเสีย” เธอเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะก้มอ่านบันทึกต่อ หากแต่บางอย่างก็ยังคงวนใจเธออยู่ดี

“ท่านเองก็ยังไม่นอน”

เด็กน้อยเดินมานั่งตรงข้ามเธอทันที ยิ่งได้แสงตะเกียงอย่างนี้ก็ยังทำให้เธอมองเห็นแววตาของเด็กชายตัวน้อยชัดขึ้น รอยแดงที่เกิดจากการร้องไห้นั้นชัดเจนไม่ต้องเดา

เด็กชายตัวน้อยเดินเข้ามาหาเธออีกนิด สีหน้าของตัวหลังอ้วนนั้นแสดงออกถึงความไม่สบายใจอย่างชัดเจนจนเธอต้องละสายตจากบันทึกมามองเขาอีกครั้ง สีหน้าของเด็กน้อยนั้นไม่เหมือนกับคนที่เพิ่งเจอมารดาตัวเองควรจะเป็นเลยแม้แต่น้อย

ในตอนที่อยู่ที่ต๋ายางเธอลองถามผู้ใหญ่ของกองโจรดูแล้วว่าแม่ของเด็กชายคือคนไหน ดูไปแล้วก็ยังไม่อ่อนแรงเท่าใดแม้จะนั่งรวมกลุ่มอยู่กับคนที่ขาดอาหารนานกว่าสี่วันก็ตาม...

“เข้าใจแล้ว” มิสเนินตอบ

เธอไม่รู้ว่าจะถามอย่างไรดี เพราะอย่างไรเสียผู้หลังอีกก็เป็นเด็กผู้ชายเขาอาจจะอายถ้าเธอถามเขาเรื่องร้องไห้ก็ได้ ผู้ชายมักไม่ยอมรับว่าตัวเองมีน้ำตาหรอก มันเป็นเรื่องที่พวกเขาถือกันทั้งที่มนุษย์ทุกคนถูกสร้างมาให้มีต่อมน้ำตา ไม่ว่าจะเพศไหนการร้องไห้ก็เป็นฟังก์ชันหนึ่ง

“ท่านอายุสิบสี่เท่านั้น” เด็กชายตัวน้อยขมวดคิ้ว...

ก็จริงของเขาเธอเพิ่งจะสิบสี่จริงเสียด้วย แต่ด้วยความเคยชินกับชีวิตในชาติก่อน ทำให้เธอยังคงชินที่จะเตรียมตัวก่อนจะไปทำงานในวันต่อไปอยู่อย่างนั้น เหมือนความเคยชินอื่น ๆ อย่างการออกกำลังกายในตอนเช้า หรือแม้กระทั่งนิสัยเสียเรื่องเวลาที่มักจะจู้จี้เกินไปของเธอก็ตาม ไม่ว่าอย่างไรแล้วเธอในสายตาคณินีก็ยังเป็นเด็กสิบสี่เท่านั้นสินะ

“ข้าสิบสี่แต่ข้าต้องดูแลต้าซี” เด็กหญิงตอบ “แล้วข้าก็ไม่อยากนอนเท่าไรด้วย”

ความจริงในประโยคหลังนั้นมันจริงเสียยิ่งกว่าจริง แต่มันเป็นสิ่งที่เธอไม่กล้าบอกกับใคร ทุกครั้งที่เธอหลับทั้งความโศกเศร้า ความเจ็บปวดที่เลี้ยมไม่ได้นั้นมันช่างทรมานเหลือเกิน มันเป็นทุกวัน

ตั้งแต่เธอมาอยู่ในร่างของหยางเยว่ซือ มันเป็นบ่อเสียจนเธอเริ่มจะหวาดกลัวการนอนหลับขึ้นทุกที

“ข้าก็ไม่อยากนอน” ตู้หลังอ้อเอ่ยอย่างตื้อตึง

“...เฮ้อ” มิสฉินถอนหายใจ “ถ้าอย่างนั้นเจ้าทำไมไม่ไปนอนเผื่อมารดาเจ้าล่ะ เพื่อว่ายามท่านตื่นมาจะได้เห็นเจ้าก่อนใคร”

คำแนะนำนั้นทำเอาเด็กน้อยน้ำตาไหลออกมาทันทีราวกับว่าเธอไปสับโดนสวิตช์อะไรเข้า คนที่คิดว่าตัวเองให้คำแนะนำดีแล้วถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ หยางเยว่ซือคงจุ่มมองไปที่เด็กชายตัวน้อยที่อยู่ ๆ ก็ร้องไห้ออกมาด้วยความสับสนเธอไม่รู้ว่าเธอพูดอะไรผิดไป

“ท่านหมอบอกว่า... แม่ข้าอาจจะไม่ฟื้น...” เด็กชายร้องไห้จ้าจนคนที่กำลังვნกกับันทีก็ต้องรีบลุกไปหาเด็กน้อยทันที

แขนน้อยของเด็กหญิงโอบร่างเล็กของเด็กชายตัวน้อยเอาไว้ทันที พระหัตถ์น้อยของหยางเยว่ซือลูบหัวของเด็กน้อยเบา ๆ เป็นการปลอบโยนอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ทั้งที่เธอเองก็ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรกับสถานการณ์อย่างนี้ดี

แม้ว่าเธอจะเก่งกาจแค่ไหนในเรื่องต่าง ๆ แต่เรื่องปลอบเด็กนี่ยังนับว่าเป็นเรื่องที่เธอจัดการไม่ได้ยู่ดี ถึงชาติก่อนเธอจะมีลูกบุญธรรมถึงสามคนก็เถอะ แต่เด็กพวกนั้นก็ไม่เคยแสดงความอ่อนแอให้เธอเห็นจนเธอต้องปลอบสักครั้ง มิสฉินลูบหลังเด็กชายตัวน้อยอย่างแผ่วเบาด้วยไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรกับสถานการณ์นี้ดี...

“ข้า... ท่านแม่อาจจะไม่มาเจอข้า...” เด็กน้อยสะอื้นจนเสื้อ
ของเธอเริ่มชื้นไปหมด

...อาจจะไม่มาเจอ...

คำพูดของเด็กชายทำเอามิสเดินที่กำลังลูบหลังอยู่ชะงักไป
ครั้งหนึ่ง ภาพของเด็กน้อยสามคนที่เธอไม่อาจจะกลับไปเจอได้อีก
แล้วผุดขึ้นมาในหัวของเธออย่างห้ามไม่ได้ ภาพของเด็กทั้งสามที่
ลอยคว้างออกไปกลางอากาศ คนที่เธอไม่อาจเจอได้อีกแล้ว
พระหัตถ์น้อยสั่นเทาในขณะที่ลูบเบา ๆ ต่ออีกครั้งโดยไม่อาจพูด
อะไรต่อได้อีก...

...จะรอเธออยู่ริเปล่าณะสามคนนั้น...

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามีส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอคิดว่าบางทีเธอ
อาจจะยังมีชีวิตอยู่ในอีกชาติหนึ่ง ไม่แน่ว่าอาจจะมีคนพบศพเธอ
และพยายามที่จะยื้อเธอเอาไว้ เพราะทุกคืนตั้งแต่คืนแรกเธอจะได้
รับความเจ็บปวดรวดร้าวนบริเวณกลางหลังไม่ต่างจากตอนก่อนที่เธอ
จะตายมากนัก

ความมืดมิดที่น่ากลัวในฝันที่มาพร้อมกับความเจ็บปวด
ทรมานราวกับสติจะสั่นไปนั้นยังคงหลอกหลอนเธออยู่ทุกคืน... แต่
นั้นยังไม่หลอกหลอนเท่าความอบอุ่นที่มีเสียงของคนที่คุณเคยที่เรียก
ชื่อเธอทุกครั้งที่คุณหลับตาลง เธอไม่อาจจะคิดเป็นอื่นได้นอกจากว่า
อาจจะมีเธออยู่ในอีกชาติหนึ่งอาจจะมีคนพยายามที่จะยื้อเธอเอาไว้...

ความร้อนผ่าวที่ตาของเธอเกิดขึ้นทันทีอย่างไม่ได้ตั้งใจ แขน
น้อยของเด็กหญิงกอดคนที่กำลังร้องไห้ยุให้แน่นขึ้นไป อีกด้วย
ความว่างโหวงในจิตใจที่ไม่อาจจะทดแทนได้ มิสฉินก้มหน้าลง
พยายามอย่างยิ่งที่จะกลั้นน้ำตาเอาไว้ ทั้งที่ในหัวของเธอไม่อาจลบ
ภาพของพี่ชายของเธอและเด็ก ๆ ทั้งสามจากชาติก่อนได้เลยสักนิด
พระหัตถ์น้อยที่แตะหลังของเด็กชายเบา ๆ สั่นเกินกว่าจะควบคุม

“...ท่านแม่เจ้า” เด็กหญิงเอ่ยทั้งที่ยังโอบเด็กชายตัวน้อยไว้
แน่น “ต้องอยากตื่นมาพบเจ้าแน่...”

“ฮือ...” เสียงคร่ำครวญของเขาช่างเหมือนกับเสียงเด็กน้อย
ที่เธอได้ยินทุกคืนไม่มีผิด

ความปวดหนิที่ใจของเธอนั้นมากเป็นทวีคูณ ความรู้สึก
เจ็บปวดและความเศร้าโศกที่เธอไม่อาจบอกใครได้นั้นถ่วงจิตใจของ
เธอให้ตึงลงอย่างไม่ได้ตั้งใจ มิสฉินปล่อยให้เด็กน้อยร้องไห้จนหมด
แรงไปในอ้อมแขนของเธอโดยไม่ได้เอ่ยอะไรมากไปกว่านั้นอีก...
เพราะแม้ว่าเธอจะมั่นใจว่าแม่ของเด็กคนนี้จะอยากพินมาพบเขาแค่
ไหน เธอก็ไม่อาจจะยืนยันได้ว่าแม่ของเด็กคนนี้จะพินขึ้นมาอยู่ดี

...เธอเองก็อยากพินไปเจอเด็ก ๆ ของเธอเหมือนกันแต่เธอ
ก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร...

ร่างเล็กของเด็กชายตัวน้อยผล็อยหลับลงในอ้อมแขนของ
เธอเมื่อร้องไห้จนหมดแรง กงจู่ส่งเสียงเรียกนางกำนัลให้มาพาเด็ก
น้อยกลับไปนอนที่ห้องก่อนจะย่นตัวลุกขึ้นบ้าง

เจี๊หวเหม่ยตู่ให้ชั้นที่อุ้มเต๋ก้น้อยออกไปนอนก่อนจะหันไปมองกงจู่ของคนที่กำลังสร้างท่าเหมือนทรงสพายตีด้วยสายตาที่อ่อนลง แม้ว่าด้วยศักดิ์และกฎเกณฑ์ในวังหลวงแล้วชายและหญิงจะไม่ควรแตะกายกันก็ตาม แต่เธอก็ยังไม่คิดจะตำหนิกงจู่ของเธอในวันนี้ เพราะคิดว่ากงจู่ของเธอจะเจอเรื่องหนักมาไม่น้อย ดูจากขอบพระเนตรแดง ๆ ก็พอจะรู้ได้อยู่

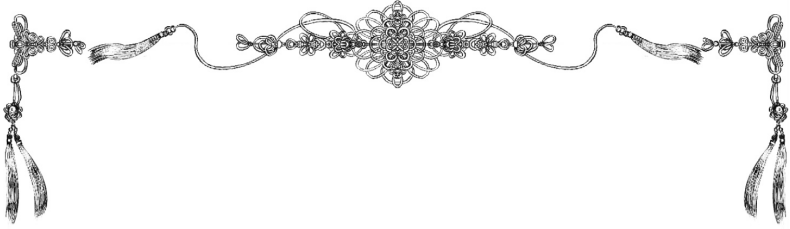
“กงจู่เพคะ จะทรงบรรทมเลยหรือไม่เพคะ...” นางกำนัลคนโปรดถามขึ้นเมื่อเห็นว่าอีกไม่นานก็จะเข้ายามทั่วซี้¹แล้วมีสเนนนิ่งไปอืดใจหนึ่งก่อนจะยกยืมชีวิต ๆ

“ยังละ ข้าอยากอ่านบันทึกต่ออีกหน่อยเจ้าไปพักก่อนเถอะ นางกำนัลรอบดีก็จะดูแลตัวเอง”

เมื่อกงจู่ตรัสเช่นนั้นเธอก็ไม่อาจจะเถียงอะไรได้อีกแม้ว่าจะห่วงมากเพียงใด เจี๊หวเหม่ยและเจี๊หวอิงหันมองหน้ากันก่อนจะทำความเคารพกงจู่แล้วเดินจากไปแม้จะไม่สบายใจนัก กงจู่มองนางกำนัลทั้งสองเดินจนลับตาไป ก่อนจะนั่งลงจ้องตัวหนังสืออีกครั้ง ความอยากทรงงานของเธอนั้นไม่มากนักหรอกแต่ความอยากหนีจากความโหดร้ายที่ต้องเผชิญทุกครั้งทีหลับตาต่างหากที่ทำให้เธอยังตื่น...

...แม้จะเป็นการตื่นอ่านฎีกาที่พร่าไปด้วยน้ำตาก็ตาม...

¹ ยามทั่วซี้ (ภาษาจีน) 01:00-03:00 น.

ตอนที่ ๒๒

งานเร่งก็ต้องแบ่งกันไปทำ

“กราบพูลกงจู่ จะไม่รอพบหวางเย่จริงหรือพะย่ะค่ะ”

กงกงหน้าใหม่ผู้ที่ถูกคัดเลือกจากราชเลขาเถียนเจิ้งซือเอ๋ย ด้วยความกังวลในขณะที่ควบบ้าตามเธอออกมา หยางเย่วซือกงจู่ พยักพระพักตร์รับเบา ๆ ก่อนจะตั้งพระทัยทรงม้าเลียบตามทาง บ้านเรือนประชาชนโดยที่ไม่ได้ให้คำอธิบายมากไปกว่านั้น

สิ่งหนึ่งที่มีสเนหิมนิยามทำนาก็คืออธิบายเหตุผลให้กับคนอื่นเข้าใจ อย่างน้อยคนที่ทำงานกับเธอก็ควรจะต้องเรียนรู้ที่จะคิด วิเคราะห์เหตุการณ์เองบ้าง ถ้าเธออธิบายทั้งหมดต่อไปคนพวกนี้จะ เคยชิน เกิดอะไรขึ้นก็เอาแต่เรียกถามเธอ

“กงจู่ ราชวงศ์ราชยังตามมาพะยะค่ะ” เจ้ากงกงจากกรมพระคลังเอ่ยขณะที่ควบม้ามาใกล้

คำรายงานที่ทำให้มีเสฉินกลอกตาขึ้นด้วยความเหนียวหนำอีกครั้ง มีน้อยกระตุกม้าให้หยุดทันทีโดยไม่ทันให้สัญญาณแก่ขุนนางทั้งสอง พระหัตถ์น้อยอีกข้างเสยพระเกศาที่ลงมาปรกพระพักตร์ขึ้น ก่อนจะใช้พระหัตถ์ข้างเดียวกระตุกม้าให้หันหลังกลับไปเผชิญหน้ากับราชวงศ์ราชที่ควบม้าตามมาทันที

“หยุด!” ทหารราชวงศ์ราชที่ตามมาให้สัญญาณกับสหายที่ควบตามกงจู่มา

“พวกท่านตามมาทำไม...” กงจู่รับสั่งถามด้วยความอ่อนใจ “ข้าสั่งให้พวกท่านไปให้การกับใต้เท้ากรมยุติธรรมว่าเจอสิ่งใดมาบ้างไม่ใช่หรือ...”

หยางเยว่ชื่อหันไปตรัสถามองครักษ์ส่วนพระองค์ที่ยังกล้าที่จะตามเสด็จมา ทั้งที่เธอสั่งให้เขาไปให้การเป็นลายลักษณ์อักษรกับกรมยุติธรรมเพื่อให้การคดีลัทธิหลงเจียง เพราะเธอที่เป็นกงจู่ต่อให้รับสั่งความจริงไปทั้งหมดก็ดูคล้ายเป็นการใส่ความอยู่ดี เธออุตส่าห์ไม่อยู่ในที่ให้การเพื่อให้ความยุติธรรมเกิดขึ้นจริง ๆ โดยไร้ความลำเอียงและข้อกังขาแล้วทำไมคนพวกนี้ยังตามเธอมาอีก...

“กราบทูลกงจู่ ที่ที่พระองค์กำลังเสด็จไปนั้นอันตรายมาก...”

“ข้ารู้แล้ว ยิ่งพวกท่านไปข้าก็ยิ่งจะอันตรายไม่ใช่หรือ...” กงจู่รับสั่งตอบ

คำตอบของกงจูนั่นไม่ช่วยให้ทั้งสองกงกงผู้ได้รับเกียรติให้เป็นผู้ติดตามในวันนี้เข้าใจมากขึ้นเลยสักนิด การที่มีองค์กรค์ตามมาจะทำให้อันตรายมากขึ้นอย่างไร กงกงทั้งสองหันมองหน้ากันด้วยจนปัญญาเพราะแต่ละคำสั่งของกงจูนั่นล้วนแล้วแต่เป็นคำสั่งเหนือความคาดหมายเหนือเหตุผล และเหนือความเข้าใจของพวกเขาโดยสิ้นเชิง...

“รบกวนกรรมยุติธรรมแล้ว”

กงจูรับสั่งขึ้นหลังจากที่ว่าฎีกาเสร็จ ไซ่ ต้องบอกว่าหลังจากกงจูทรงว่าฎีกาบ้านเมืองเสร็จทั้งหมดแล้วจึงทรงสั่งการในเรื่องที่พระองค์ประสงค์ด้วยเหตุผลง่าย ๆ แต่จิตใจเหล่าขุนนางได้ไม่ยากอย่าง ‘ฐานะของข้าเอาไว้ทีหลัง เรื่องที่ประชาชนเดือดร้อนให้ว่าก่อน’ นี่เป็นสาเหตุที่กงจูทรงใช้เวลาในการจัดการกับฎีกาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเริ่มแจ้งเรื่องที่ทรงไปก่อเอาไว้เมื่อวาน...

สำหรับพวกเขาที่เป็นกงกงตามพระองค์มือใหม่การที่มีกงจูเฝ้าพระทัยยาก แถมยังฉลาดเป็นกรดทำให้พวกเขาลำบากใจไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ละกระแสน้ำที่ตรัสออกมาแต่ละครั้ง... ต้องยอมรับว่าหยางเยว่ซื่อกงจูเป็นผู้ที่มีทั้งความปรีชาและความสามารถไม่น้อย และทรงเห็นแก่ผลประโยชน์ของต้าซีเป็นที่ตั้ง แต่ด้วยเหตุนั้นก็ทำให้งานกงกงส่วนพระองค์ไม่ใช่งานง่ายอีกต่อไป...

...ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่ามันเป็นเรื่องดีหรือร้ายกับการเป็นกงกงในหยางเยว่ซื่อกงจู...

“ข้าต้องการให้ได้ทั้งเจ้าและเจ้าหน้าที่กรมยุติธรรมทุกท่าน พิจารณาตัวสาวกัลลธิ์หลงเจียงทุกคนอย่างถี่ถ้วนว่า สาวกคนไหน ถูกปล่อยลงมาหรือว่าสาวกคนไหนรู้เห็นต่อการปล่อยลงสาวกคนอื่น”

กงจู่เว้นวรรคเล็กน้อยให้พองกงจากกรมยุติธรรมจัด กระแสรับสั่งทัน เมื่อเห็นว่าหม่ากงจากกรมยุติธรรมจัดงานทัน แล้วหยางเยว่ซื่อก็ทรงเริ่มอธิบายแนวพระดำริของพระองค์ทันที

“เรื่องนี้สำคัญมาก ข้าไม่ต้องการให้เกิดการป้ายสีว่าประชาชนต่ำซื่อที่เข้าร่วมลัทธินั้นทุกคนเป็นพวกหลอกหลวง เพราะจะทำให้ประชาชนของต้าซีกกลายเป็นคนหลอกหลวงไปกว่าสามส่วน...”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” เสนาบดีกรมยุติธรรมเฝ้ารับด้วย น้ำเสียงเครียด

เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยากที่ท่านเสนาบดีจะเครียดเพราะ เรื่องที่กงจู่ทรงรับสั่งนั้นถือเป็นทั้งเรื่องที่ทั้งยุ่งยากและไม่แน่ว่าจะทำได้ผลเท่าที่พระองค์ทรงคาดหวังเอาไว้เสียด้วย แต่คิดจะหาคำถามดี ๆ มาถามเพื่อคัดแยกสาวกที่รู้เห็นกับสาวกที่ศรัทธาจริงก็ยากแล้วไม่ใช่หรือไร

“อาจจะเป็นงานหนักที่ต้องใช้ความอดทนและเวลามากหน่อย...”

กงจู่ขมวดพระขนงด้วยความไม่สบายพระทัยนัก ไม่ต้องคาดเดาก็พอรู้ได้ว่าตัวพระองค์เองก็ยังไม่สู้หนักทางที่จะแก้ปัญหานี้ได้แบบไม่มีจุดบกพร่อง เพราะอย่างไรเสียการจะคัดแยกคนโกหกกับ

คนธรรมดานั้นก็ไม่นับเป็นเรื่องที่จะสามารถทำได้ถูกต้องแม่นยำร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว

“กระหม่อมขอเวลาสิบห้าวันพะย่ะค่ะ กระหม่อมจะแบ่งคนจากแต่ละศาลมาสามส่วนเพื่อจัดการเรื่องนี้”

เสนาบดีกรมยุติธรรมเอ่ยรับบัญชาพร้อมทั้งบอกระยะเวลาที่คิดจะสำเร็จทันที การบอกเวลานั้นถือเป็นอีกอย่างหนึ่งที่เริ่มปรับให้เหล่าขุนนางทำตาม

หยางเยว่ซื่อกงจู่จะไม่ทรงเร่งรัดเอาผลงานจากเหล่าขุนนางแต่จะทรงเปิดโอกาสให้เหล่าขุนนางได้มีโอกาสคิดเองว่างานที่ได้รับมอบหมายจะเสร็จเมื่อใด ฟังไปแล้วก็เหมือนว่าจะทรงเอื้อน้ำพระทัยอยู่หรือก แต่หากคิดอย่างนั้นก็นับว่าตื่นเงินไปเพราะเหตุผลที่แท้จริงก็คือ

‘หากว่าทำงานไม่เสร็จตามกำหนดที่ตัวเองตั้งเองแล้วก็จะถือว่า ไร้วินัย ขาดคุณสมบัติการเป็นขุนนาง’

นั่นต่างหากเหตุผลที่แท้จริง เขาได้แต่นึกขอบคุณตัวเองที่ได้เป็นกงกงตามเสด็จในราชกิจวันนี้ ไม่ต้องไปรวมเอกสารความสัมพันธ์ระหว่างเขียนฉินกับต้าซืออย่างเกอกงกงจากกรมขุนนาง จำเป็นต้องไปจดบันทึกการสืบสวนอย่างหมากงกงจากกรมยุติธรรม แล้วก็ไม่ต้องไปควบคุมจำนวนทหารที่จะเข้าฝึกและเอกสารเกี่ยวกับกองกำลังอย่างโจวกงกงจากกรมกลาโหม...

“แต่ที่นั่นเต็มไปด้วยโจรและชาวยุทธ์” องค์รักษ์หลียังคงไม่
วางใจ

ซึ่งก็ถูกแล้วว่าไม่วางใจ กงจูนั่นไม่ได้จะเสด็จไปสุสาน
บรรพชนหรือสถานที่น่าอภิมรย์อย่างสวนป่าพฤกษาพันปี หากแต่
พระองค์กำลังทรงม้าลงทางใต้ของต้าซี เพื่อไปในที่ที่ทุกคนในต้าซีรู้
กันว่าเป็น ‘อาณาเขตของพรรคข่างลี่’ แค่ว่าจะเสด็จไปก็นับว่าน่า
กังวลใจแล้ว แต่เท่านั้นยังเร็วไปที่จะกังวลเพราะกงจู่ทรงตั้งพระทัย
จะเสด็จด้วยองค์เองโดยไม่ขอพาราของครักษ์ไปด้วย...

...บุกฉินชาวยุทธ์โดยไม่พาทองครักษ์มาด้วยก็ย่อมไม่ต่างจาก
วิ่งเข้าถ้ำเสือด้วยตัวเปล่า...

“ก็เพราะเป็นเช่นนั้น ข้าจึงไม่อนุญาตให้พวกท่านตามมา
อย่างไรเล่า”

กงจู่ทรงอธิบายด้วยเหตุผลที่ดูจะฟังไม่ขึ้นนัก ในเมื่อมาในที่
อันตรายตามธรรมดาแล้วก็ควรจะพาคนที่สามารถดูแลปกป้องได้มา
ด้วยไม่ใช่หรือ แต่ครั้งนี้หยางเยว่ซือองกงจู่กลับพาเขาที่เป็นกงกงจาก
กรมพระคลังกับหูกงกงจากกรมโยธามาด้วย น่ากลัวว่าพระองค์จะ
ทรงเข้าพระทัยอะไรผิดเข้าไปใหญ่

“เพราะอันตรายก็ยิ่งควรให้เกล้ากระหม่อมตามเสด็จมิใช่
หรือกงจู่” องค์รักษ์หลีเอ่ย

มิสฉินยอมรับในความตื้อแพ่งที่ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรก็ยังไม่
กลับของพวกองครักษ์จริง ๆ ที่เธอไม่พาพวกเขามากก็เพราะว่าหาก
ไปจนถึงเขตของพรรคข่างลี่แล้ว คนที่มีทักษะการรบและการใช้

อาวุธจนข้าของอย่างพวกเขาจะต้องเป็นตัวกระตุ่นให้พวกชาวยุทธพรคข่างลีเข้ามาประมือเป็นแน่ หรือหากไม่เป็นเช่นนั้นคนพวกนี้ก็ต้องเป็นคนารู้สึกว่าพวกข่างลีนั่นข่างน่าลองประมือด้วยเสียจริง

...ลองเป็นเช่นนั้นแล้วก็ไม่ต้องเจรจากันพอดี...

หากอีกฝ่ายเป็นพวกเย็นใจใช้แต่เล่ห์กลอย่างพวกลัทธิหลงเจียงแล้ว จะใช้กำลังเข้ารวบก็ไม่ถือว่าเป็นวิธีที่น่าเกลียดนัก อีกทั้งยังอาจเรียกได้ว่าเป็นวิธีที่สำเร็จเร็วที่สุด แต่ในทางกลับกันในสถานที่ที่ร้อนไปด้วยโมหะจริต และเต็มไปด้วยผู้ที่เก่งกล้าด้านการใช้กำลังอย่างพรคข่างลีนั่นไม่อาจจะใช้วิธีเดียวกันได้

การเข้าปะทะก็ไม่ต่างจากการราดน้ำมันลงบนกองเพลิง เพราะฉะนั้นเธอจึงตั้งใจที่จะเลือกกงกงที่ดูไม่มีพิษมีภัยมากับเธอ แทนที่จะเป็นเหล่าทหาร

“ถ้านำคนที่มิวิทยายุทธ์หรือเก่งเรื่องการประลองไปถึงที่นั่น ก็รังแต่จะก่อเรื่องวิวาท...” กงจู่ทรงวรคเพียงเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่อทันที “อีกอย่างหนึ่งในตอนนี้ทางวังหลวงก็ต้องการกำลังพวกท่านมากกว่าด้วย...”

พอฟังเช่นนั้นกงกงทั้งสองก็พอเข้าใจขึ้นมาบ้าง เพราะในวันนี้งานภายในวังหลวงนั้นมากจนล้นมือจริง ๆ ทั้งเรื่องสอบสวนความเป็นมาของลัทธิหลงเจียง ทั้งเรื่องที่จะต้องเฝ้าระวังผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ไหนจะเรื่องที่แขกไม่ได้รับเชิญอีก...

“ทางแพทย์หลวงข้าเดาว่าตอนนี้งานรักษาเยี่ยวยากจะล้นมือแล้ว” กงจู่รับสั่งขณะหันไปมองเหล่าแพทย์หลวงที่ดูราวกับอดหลับอดนอนมาค่อนคืน

“ข้าให้นางกำนัลของวังหลวงหกส่วนไปช่วยในการรักษาเบื้องต้น และช่วยแจกข้าวน้ำให้กับคนเหล่านั้นเพื่อแบ่งเบาภาระพวกท่านแล้ว แต่จากจำนวนคนข้าก็เกรงว่าข้าวในคลังเดิมจะไม่พอขอให้ไปรับข้าวของวังหลวงที่ยังฉางได้ในยามปีช²โจวกงกงจะเป็นผู้จัดการเรื่องนี้ให้”

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ กงจู่ข่างมีพระกรุณานัก”

ชายที่รับหน้าที่แพทย์หลวงเอ่ยรับ ชาวบ้านที่กงจู่พามาจากต้าหยางเมื่อดึกคืนวานนั้น ล้วนแล้วแต่ขาดอาหารเป็นเวลานาน ทำให้ร่างกายอ่อนแอ ลำพังยาของหมอทั่วไปคงพวยอาการไม่ได้ นาน อีกอย่างแพทย์หลวงก็มีแค่ไม่กี่คน แม้ว่าจะเป็เพียงโรคขาดอาหารง่าย ๆ ก็ไม่ใช่จะรักษากันได้ทันและทั่วถึง พอมีกระแสรับสั่งว่าจะมีคนมาช่วยก็ทำให้พวกแพทย์ได้พอชื่นใจขึ้นมาอีกนิด

“นอกจากนางกำนัลกับกงกงฝ่ายในแล้วในวังหลวงก็มีข้าคนเดียว ไม่รู้จะเก็บข้าวมาทำไมมากมาย” กงจู่ถอนพระทัยอย่างแผ่วเบา ก่อนจะหันกลับไปสั่งงานต่อ

“ท่านแม่ทัพชีวิตวันนี้ข้าต้องขอให้ท่านนำทหารนายกองกลักสามกองไปช่วยงานที่ต้าหยางเสียหน่อยจะสะดวกหรือไม่” กงจู่หันไปรับสั่งถามแม่ทัพคนหนึ่งที่นั่งอยู่ทางขวามือทันที

² ยามปีช² (ภาษาจีน) เวลา 13:00-15:00 น.

เมื่อถามเกี่ยวกับเรื่องทัพ แม้ว่าจะได้รับงานในการแจกจ่าย
ข่าวสารให้กับคนป่วยแล้ว ก็ดูท่าว่าโจวกงกงจะต้องจัดการเรื่องเหล่า
กองกำลังเพิ่มเติมด้วย เหล่าเพื่อนกงกงคนใหม่ที่เพิ่งจะได้รับแต่งตั้ง
พร้อมกันนั้นไม่อาจจะทำอะไรได้มาก นอกเสียจากส่งสายตาเห็นใจ
พร้อมทั้งกำลังใจไปให้...

“ไม่เป็นปัญหาพะยะค่ะ กระหม่อมจะเตรียมกองม้าไปเพื่อ
ว่าจะมีงานชนคนบาดเจ็บด้วย”

แม่ทัพคนนั้นรับคำทันที คำตอบรับของเขานั้นแสดงออกว่า
คนพวกนี้มีความคิดไม่ใช่เพียงรับคำสั่งไปเรื่อยเท่านั้น หากแต่พวก
เขาคิดตามว่าควรจะต้องจัดคนแบบไหนไปให้เหมาะกับงานอย่างนี้คงจะ
ทำให้กงจูพอพระทัยไม่น้อย ที่จริงต้องบอกว่าพอพระทัยมากต่าง
หากเพราะจากสีพระพักตร์ของกงจูตอนนั้นที่เป็นสีพระพักตร์ที่เข้ม
ขึ้นจนคนที่อยู่ใกล้สังเกตเห็นได้...

“กงจูที่วังหลวงมีคนมากแล้ว ทั้งขุนนางทั้งนางกำนัล”
องครักษ์เหว่ยลองเอ่ยดู

อย่างน้อยการพุ่มเสียงของเหล่าทหารองครักษ์ก็เป็นการ
แสดงออกถึงการตอบรับอย่างง่ายว่าบางทีกงจูอาจจะไม่ทรงใจร้าย
ใจดำอย่างที่ใครคิดเอาไว้ แต่อีกนัยหนึ่งก็แสดงถึงความไม่เคารพคำ
สั่งด้วย คนพวกนี้เป็นทหารเสียเปล่าแต่กลับไม่เคารพคำสั่งอย่างนี้
ทำได้อย่างไร... มิสจินขมวดคิ้วน้อย ๆ ก่อนจะ

“มันเป็นคำสั่ง” หยางเยว่ซือตรัสทันที “แม้กระทั่งนายของพวกท่านซูหลวนคุณเจียงจวินก็ต้องทำตาม...”

กงจู๋รับสั่งถึงชายอีกคนที่ก็คงอยากจะตามมาอารักขาพระองค์ไม่ต่างจากคนพวกนี้ แต่ติดที่งานที่ได้รับสั่งนั้นทำให้เขาไม่อาจมาได้ พอถึงตอนนี้กงกงทั้งสองแอบถอนใจพร้อมกันเล็กน้อยด้วยความคิดที่ไม่อาจห้ามได้ที่เกิดขึ้นมาในใจของทั้งสอง

...ไม่ว่ากงจู๋อาจจะจงใจสั่งงานคนอื่นให้ยุ่งทั้งหมดเพื่อเสด็จที่นี่เพียงลำพัง...

“ซูหลวนคุณเจียงจวิน” กงจู๋รับสั่งหาแม่ทัพหนุ่มอีกคนที่กำลังรอรับคำสั่งอยู่

“พะยะค่ะกงจู๋”

แม่ทัพหนุ่มเอ่ยรับด้วยน้ำเสียงแข็งขันทันที ไม่ต้องมีปัญหามากก็คงจะคาดเดาได้ว่าแม่ทัพซูหลวนคุณนั้นกำลังคิดว่าตัวเองจะได้ตามเสด็จกงจู๋แน่ หลังจากที่ไม่เอวานพระองค์รับสั่งให้ฝึกทหาร ไม่พาไปที่ตำหยางครั้งหนึ่งแล้ว ก็คงเดาได้ไม่ยากว่าในสถานที่อันตรายอย่างทางตอนใต้ของต้าซี...

“เมื่อคืนข้าวงำลังโจรหมู่บ้านน้ำเต้าเอาไว้ที่ชายแดนเพื่อกันคนหนีออกไปที่โลหยาง ข้าหวังว่าท่านจะจัดการกับปัญหาพวกนี้ให้เข้าได้...”

กงจู๋่ายทอดคำสั่งเพียงเท่านั้นไม่ใส่รายละเอียดเท่าคนอื่น อาจจะเพราะทรงทราบดีว่าซูหลวนคุณไม่ใช่คนโง่ เขาย่อมคิดออกแน่

ว่าควรจะทำอะไรต่อไป อย่างน้อยก็ถือว่าคิดได้ตามแผนที่กงจู่วาง
หมากไว้ให้คิดได้เช่นนั้น...

“พะย่ะค่ะ... กระหม่อมจะนำทหารแบ่งกำลังลาดตระเวน
ชายแดนส่วนหนึ่งและแบ่งเป็นกองค้นหาผู้หลบหนีอีกส่วนหนึ่ง ไม่
เกินรุ่งสางของวันพรุ่งนี้ทุกอย่างจะเรียบร้อย สาวกที่ยังตกหล่นทุก
คนจะถูกส่งให้ศาลกรมยุติธรรมพะย่ะค่ะ”

“ดีมาก ท่านไม่เคยทำให้ข้าผิดหวังจริง ๆ” กงจู่รับสั่งด้วย
น้ำเสียงชื่นชมจากใจ...

ถัดจากเทียนเจิ้งซือลี่ปู้ (ที่ตอนนี้เธอแอบเรียกว่าราชเลขา
อย่างลับ ๆ) ที่สามารถจัดการเรื่องภายในได้อย่างหมดจด ก็คงต้อง
ชื่นชมวิธีการกระบวนกรเซ็ดล้างปัญหาของซูหลวนคุนนี่แหละ ที่
ทำให้เธอกล้าเทใจให้กับทัพต้าซีอีกครั้ง

เอาเข้าจริงหากว่าทุกคนตั้งใจทำงานโดยมี master mind
เดียวกัน ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ทำได้ ไม่แน่ว่าต่อไปต้าซีอาจจะเป็นราช
อาณาจักรที่ใหญ่และเรืองอำนาจมากก็ได้... ไม่สิต้าซีต้องยิ่งใหญ่อยู่
แล้ว ก็เธอเป็น queen นี่

“กงจู่ ให้พวกกระหม่อมตามเสด็จเถอะพะย่ะค่ะ” องค์กรักษ์
อู่อ๋เอ๋ยขอร้องอีกครั้ง

“หรือไม่ก็กลับไปเฝ้ารอผู้แทนพระองค์จากเฉียนฉิน...”

ดูเหมือนว่าคำว่าผู้แทนพระองค์จากเฉียนฉินนั้นจะกระทบ
พระทัยกงจู่ไม่น้อย เพราะสี่พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไปทันที

เปลี่ยนจนแม้กระทั่งชาวบ้านที่แอบออกมาดูจากบ้านหลังที่ห่างจากตรงนี้ไปสามหลังก็ยังเห็นพระหัตถ์น้อยกำเข้าหากันแน่นเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เจ็บใจเมื่อเช้า

หลังจากที่เธอสั่งงานทุกอย่างเสร็จหมด และกำลังคิดว่าสมควรแก่เวลาที่จะจะไปเยี่ยมพรรคช่างลิ้เสียที ในตอนนั้นขุนนางทางปลายแถวก็กระซิบกระซาบส่งข้อความต่อกันขึ้นมาเสียก่อน มิสเฉินมองท่าทางนั้นด้วยความสงสัย เหล่าขุนนางที่ได้รับข่าวก็ต่างมีท่าทีอึดอัดใจด้วยกันทั้งสิ้น

“มีอะไร?” กงจู่ตรัสถามทันทีเธอไม่นิยมปล่อยความสงสัยไว้นานนัก

“เอ๋อคือ...” ขุนนางคนล่าสุดที่ได้รับข่าวมีสีหน้าอึดอัดทันที ในขณะที่ขุนนางคนอื่น ๆ ที่ได้รับข่าวกันแล้วต่างพากันหลบตาเธอจนหมด

“ว่าอย่างไร” มิสเฉินเร่งให้ชายคนนั้นรีบทูลรายงาน เพราะเธอไม่มีเวลามากพอมารอค้นพวกนี้เล่นแ่งเล่นเงาเดาคำหрокนะ...

“กราบทูลกงจู่ มีม้าเร็วจากเฉียนฉินพะยะค่ะ” ชายคนนั้นยกมือท่วมหัวทูลรายงาน

เป็นคำรายงานที่สร้างความแปลกใจให้กับมิสเฉินไม่น้อย ม้าเร็วจากเฉียนฉินนั่นหรือ เมื่อวานเธอเพิ่งจะตีสาส์นกลับไปวันนี้ก็ส่งม้าเร็วกลับมาแล้ว จะว่าทำงานไวหรือจู้จี้จ้านต๊ะหรือว่ามีเรื่องด่วนอะไรจะเรียกใช้อีกละ เพราะทุกครั้งที่ส่งคนมาก็เรื่องนี้...

...เขียนฉิน ดินแดนนำรำคาญที่พรากรชีวิตพี่ชายทั้งสองคน
ของหยางเยว่ซือไป...

“ว่าอย่างไร” กงจู่ตรัสถามโดยไม่ต้องเดาก็พอจะรู้ได้ว่า
พระองค์ไม่สบพระทัยนัก

“ทางเขียนฉินทูลว่า...” ขุนนางผู้นั้นมีท่าทีอึดอัดแต่พอเห็น
สีพระพักตร์ของกงจู่ เขาก็รีบรายงานสิ่งที่เขาคิดว่าเขาต้องรายงาน
ออกไปทันที

“ยามปีช้ำจะมีผู้แทนพระองค์ขององค์ฮ่องเต้แห่งเขียนฉินมา
ขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ”

...ปีช้ำ ผู้แทนพระองค์...

ไม่รู้ว่พวกเขียนฉินคิดว่าต้าซีเป็นอะไรกันแน่ รัฐกันชนที่
แสนซื่อสัตย์ หมาเฝ้าประตู หรือร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยที่คิดจะ
มาเมื่อไหร่ก็มา จะมาตอนปีช้ำส่งม้าเร็วมาบอกตอนจะหมดยามจี
ซึ่งคิดว่าเธอเป็นใครกัน

“ผู้แทนพระองค์...” กงจู่ทรงทวนคำ

“กราบทูลกงจู่ผู้แทนพระองค์ในที่นี้ น่าจะเป็นหวางเย่แห่ง
เขียนฉินพะยะค่ะ” เสียงทูลมาจากกงกงคนใหม่ของเธอที่ทำหน้าที่
ในการให้ข้อมูลได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง...

“หวางเย่...” มิสฉินทวนคำ

ที่จริงเธอก็ควรจะส่งคนที่มีศักดิ์เท่ากันไปต้อนรับเขาลินะ
เพราะเขาส่งผู้แทนพระองค์มานี้ เธอก็ควรจะหาใครสักคนมา

³ ยามจีชี่ (ภาษาจีน) 9:00-11:00 น.

ต้อนรับ แหกมาถึงเรือนจะไม่ต้อนรับเลยก็จะแยะไปหน่อย แต่เธอเองก็ยังไม่รู้สึกเสียด้วย... จะให้เธอพบเองก็คงไม่ได้ด้วย นอกจากเธอจะยุ่งมากแล้วเกียรติของตัวซีจะลดลงเพราะผู้ปกครองแผ่นดินอย่างเธอจะรอพบหว่านเย...

“น่าจะเป็นหว่านเจ็ด ไม่ก็หว่านแปดผู้เป็นรัชทายาทลำดับต้น ๆ ของเฉียนฉินพะยะค่ะ” กงกงอีกคนให้คำแนะนำ...

“ข้าไม่มีรัชทายาท” มิสเฉียนอุทานออกมาทันที

เธอไม่ค่อยจะเข้าใจการลำดับในราชวงศ์เท่าไร เธอเข้าใจว่าเธอเป็น founder ของตัวซี ก็น่าจะมีศักดิ์เทียบเท่ากับฮ่องเต้ของเฉียนฉินที่เป็น founder เหมือนกัน ส่วนพวกหว่านเยนั่นเธอไม่แน่ใจว่าเขาอยู่ในฐานะของ CEO หรือว่า senior manager เพราะถ้ามองตอนนี้พวกเสนาบดีต่าง ๆ และเจ้ากรรมก็น่าจะเป็น senior manager ...ถ้าอย่างนั้นพวกหว่านเยก็ต้องเป็น CEO ลินะ...

“เอ่อ กราบทูลทูลงู พระองค์เป็นรัชทายาทพะยะค่ะ” กงคนแรกเอ่ยซ้ำอีกครั้ง

“ข้าหรือ...” กงจูเอียงคอ “แต่ตอนนี้ข้าเป็นรักษาการผู้ครองแผ่นดินอยู่...”

หม่าถึงหลิวแทบจะหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำบ่นของกงจู เขารู้ดีว่ากงจูเข้าใจความในสาส์นเป็นอย่างดี และเข้าใจความลำบากใจของเหล่าขุนนางเป็นอย่างดีด้วย แต่การเดินเกมของพระองค์ก็ไม่นับว่าผิดนัก เพราะกงจูทรงตั้งใจที่จะมองข้ามความสำคัญของเฉียนฉินไปพร้อม ๆ กับยกความสำคัญของตัวซีขึ้นมา

“...” ความเจ็บในท้องพระโรงเกิดขึ้นทันที

“ท่านเสนาบดีอยู่ในตำแหน่งนี้คงจะไม่มีใครรู้เรื่องความสัมพันธ์ของเฉียนฉินกับต้าซีได้ดีเท่าท่านแล้ว...” คำเอ่ยขมนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับใบมีดเคลือบน้ำผึ้ง..

“กงจู่... กราบทูลกงจู่ ควรจะเป็นกงจู่ที่จะสนทนากับ...”

“เป็นท่านเหมาะสมแล้ว” กงจู่ตัวร้ายเอ่ยตัดบท “บุรุษจากเฉียนฉินคงไม่ยากคุยกับสตรีจากต้าซีแน่ หากเป็นข้าจะเป็นการไม่ให้เกิดริษยาเสียเปล่า”

ด้วยเหตุผลเรื่องเพศที่กงจู่ยกมานั้นก็ไม่มีใครจะปฏิเสธได้แน่นอน เพราะมันเป็นเหตุผลแรก ๆ ที่แม้แต่พวกเขาเองก็ยังปฏิเสธไม่ให้พระองค์ขึ้นครองบัลลังก์มาแล้ว ในวันนี้พระองค์กลับย้อนเอาเหตุผลนี้กลับมาเล่นในการปฏิเสธการเข้าพบของเฉียนฉินเสียอย่างนั้น ความกระอักกระอ่วนของเหล่าขุนนางที่ท่วมท้นท้องพระโรงนั้น ไม่ใช่ว่างกงจู่ตัวแสบจะไม่รับรู้เลยเสียเมื่อไหร่

“เป็นท่านเหมาะสมแล้วท่านเสนาบดีอ้อ เพราะทางนั้นคงจะมากุญเรื่องความร่วมมือระหว่างเฉียนฉินกับต้าซีหลังจากบัลลังก์ว่างลงเท่านั้น ไม่มีเรื่องใดต้องกังวล”

กงจู่ตรัสด้วยน้ำเสียงสงบไม่ตือตึง ท่าทีเช่นนั้นก็มั่นใจได้ว่าพระองค์ทรงคิดไตร่ตรองดีแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นคนที่ต้องรับหน้าก็ยังไม่อาจจะสบายใจได้อยู่ดี เสนาบดีคนเก่งกระลั่นกระส่ายไปมา เพราะมันเป็นการพบกับชนชั้นปกครองจากต่างเมืองครั้งแรก อีกทั้ง

ยังเป็นผู้แทนจากราชอาณาจักรใหญ่ เขากลัวเหลือเกินว่าหากพูดอะไรผิดไปแล้วอาจจะทำให้ตัวซีลล่มสลายลงได้...

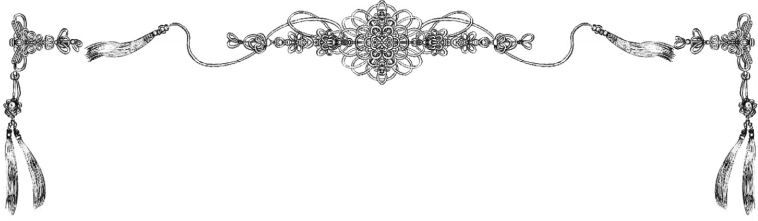
“ทางเขียนฉินเองเป็นผู้แทนพระองค์ก็คงไม่มีอำนาจตัดสินใจอะไร ตอนนี้ข้าคงแค่มาดูแลสถานการณ์เท่านั้น ท่านก็แค่รายงานสถานการณ์ไปตามจริง” กงจู่วรรคเพียงน้อย

“ข้าสายมากแล้ว...”

มิสฉินเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะน้อมกายลงเล็กน้อยแล้ววิ่งเท้าออกไปจากห้องพระโรงอย่างรวดเร็ว จนพวกกงกงมือใหม่ยังตั้งสติไม่ทันรีบวิ่งตามพระองค์ออกมาทันที...

มิสฉินไม่คิดจะพบใครก็ตามจากเขียนฉินแต่แรกอยู่แล้ว หากจะพบก็คงจะต้องหลังจากที่เธอขึ้นตำแหน่งแล้ว การที่ยังยืนเป็นกงจู่ครั้ง ๆ กลาง ๆ อย่างนี้ ลำพังแค่คนในต้าซียังพูดได้ยาก ไม่ต้องไปหวังอธิบายให้กับเขียนฉินฟังเลย แล้วอีกอย่างหนึ่งกับเขียนฉินที่พาพี่ชายของหยางเยว่ชื่อไปตายถึงสองคนต่อให้พูดง่ายก็ไม่อยากคุยด้วยนัก การมาแบบไม่นัดล่วงหน้าก็เช่นกันเธอเกลียดพวกนัดเซอร์ไพรส์เป็นที่สุดไม่ว่าจะตายไปเกิดใหม่อีกกี่ชาติก็คงไม่ชอบอยู่ดี...

“ข้าคงกลับไปรอเฝ้าผู้แทนจากเขียนฉินไม่ได้ เพราะป่านนี้ผู้แทนจากพรรคข้างลี้ที่ไปสอดแนมข้าเมื่อวานคงเฝ้ารอข้าอยู่แล้ว”

ตอนที่ ๒๓
พรศษ้างถึ

“เสี้ยวเตี้ย เสี้ยวจง วันนี้พวกเจ้าสองคนไม่ต้องไปเฝ้า
ประตุ”

เสียงสั่งจากชายผู้เป็นใหญ่ในดินแดนต้าซีไต้ดังขึ้นแต่เจ้า
จริงอยู่ที่ในบริเวณนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีใครกล้าที่จะบุกเข้ามาในบ้าน
ของประมุขไปอยู่แล้ว แต่การวางกำลังเอาไว้หน้าบ้านนั้นถือเป็น
หนึ่งในการวางอำนาจที่ไม่ควรมองข้ามไม่ว่าจะวันไหนเมื่อใด เพราะ
อย่างนั้นการที่ท่านประมุขสั่งให้ลดกำลังลงนั้นถือว่าเป็นผิดแปลกมาก

และที่แปลกยิ่งไปกว่านั้นเลยก็คือตั้งแต่เข้าท่านประมุขได้
ไปแอบยกกับดักและลูกดอกพิษที่ปกติจะตั้งเอาไว้เพื่อป้องกันพวก
โจรกระจอกหรือพวกที่ไม่หวังดีต่อพรรคเข้ามาป่วนเบียนเพื่อไม่ต้อง
เสียแรงออกไปจัดการเอง...

“ทำไมหรือท่านประมุข หรือวันนี้ท่านจะออกไปจัดการใคร” ลูกน้องของเขาถามขึ้น

ชายหนุ่มผู้เป็นประมุขพรรคเพียงแค่อยกยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ไม่ว่าใครเห็นก็ต่างพากันขมลูกเท่านั้น เขาไม่เอื่อยอะไรมากไปกว่านั้น ในใจของประมุขไปนั้นเห็นเพียงแต่ดวงพักตร์นวลลอของงงจู้ตัวน้อยที่ทั้งเก่งกาจและเด็ดขาดสมคำเล่าลือ

พระพักตร์งดงามหมดจดไม่ต่างจากน้ำค้างยามเช้า ช่างขัดกับความห้าวหาญก้าวร้าวที่พระองค์ลงมือกับผู้ที่กระด้างกระเดื่องต่อต้าน กงจู้ตัวน้อยที่หากมองผ่าน ๆ คงเข้าใจได้ว่าแค่บิ๊มดออาจจะยังไม่กล้า แต่กลับจัดการสังหารเหล่าสาวกของลัทธิหลงเจียงเสียจนอยู่หมด

แม้ว่าคนของลัทธิหลงเจียงนั้นจะเป็นเพียงพวกฝีมือกระจอกก็ตาม แต่การสังหารคนอย่างเลือดเย็น อีกทั้งยังจัดการเรื่องเหล่านั้นต่อจนตอนนี้เรียกได้ว่าสิ้นลัทธิหลงเจียงไปแล้ว ไม่ว่าอย่างไร เขาก็ไม่อาจมองผ่านได้

“ท่านประมุข หรือว่ากำลังรอรับใคร” เสี่ยวเตี้ยเดา

“เจ้าก็พูดเป็นเล่นไป นอกจากคนในพรรคเราแล้วท่านประมุขก็มีแต่ศัตรูทั้งนั้น จะให้รอต้อนรับศัตรูหรือไร”

เสี่ยวจงเอ๋ยความจริงที่ไม่น่ายอมรับออกมา ทำเอาคนที่ถูกเรียกว่าประมุขอดจะโมโหไม่ได้ ถ้วยชาที่ถืออยู่ถูกโยนใส่หัวเจ้าคนปากดีที่กล่าวหาว่าเขาไม่มีมิตรสหายทันที จอกนั้นพุ่งเข้าโจมตีหัว

ของคนไม่ระวังปากได้แม่นยำกับจับวางแต่หากไม่ได้รุนแรงถึงขั้น
บาดเจ็บ

“วันนี้จะมีคนสำคัญมาที่พรรคช่างลี ข้าก็แค่ไม่อยากให้คน
ที่จะมารู้สึกว่าเราไม่ต้อนรับก็เท่านั้น”

ไปหรงซานเอ่ยด้วยสีหน้าที่แฝงไปด้วยเลศนัย มันช่างเป็น
สีหน้าที่ลูกน้องทั้งสองเห็นแล้ววางใจไม่ได้จริง ๆ แต่ก่อนที่ลูกน้อง
ทั้งสองจะได้เอ่ยอะไรต่อ ไปหรงซานก็ยกมือทำสัญญาณให้เจ้าพวก
ปากมากทั้งสองคนออกไปเสียก่อนเมื่อหูของเขาเริ่มได้ยินเสียงควบ
ม้าที่ดังมาจากไกล ๆ เสียงฝีเท้าม้าที่สม่ำเสมอแต่ไร้น้ำหนักนั้นบ่ง
บอกว่าคนที่ควบมาไม่ใช่คนตัวใหญ่กำยำแต่กลับว่ามีทักษะไม่น้อย

...มาแล้วหรือกงจูน้อย...

หากจะบอกว่าไม่ตื่นเต้นเลยสักนิดก็ดูจะเป็นการโกหกเกินไป
ไปเสียมาก ชื่อเสียงของหยางเยว่ซือกงจูนะเวลานี้มันเป็นเรื่องหนาหู
ของต้าซีใต้ไม่น้อยตั้งแต่สังหารเสนาบดีฉินจากเฉียนฉิน ช่างบุญ
ขึ้นครองบัลลังก์ ว่าฎีกา และล่าสุดปราบลัทธิหลงเจียง หากไม่ได้
เห็นกับตาก็คงคิดไปเหมือนคนอื่นว่าเป็นเพียงข่าวลือเพื่อสร้าง
กระแสเท่านั้น แต่เพราะว่าเห็นกับตาเลยทำให้รู้ว่าไม่ใช่แค่ข่าวลือ
หากแต่เป็นเรื่องจริง...

และที่น่าตื่นเต้นที่สุดก็คือหากว่าเป็นอย่างนั้นแล้วก็แน่นอน
ว่าเป้าหมายของกงจูนี่คือการรวมต้าซีเป็นหนึ่ง ซึ่งหากจะทำอย่าง
นั้นก็จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากพรรคช่างลีด้วย ไม่ใช่ว่าเขาไม่

ชื่นชมในสิ่งที่นางทำแต่เขาเป็นชาวยุทธ์ผู้รักอิสระ หากจะให้ยอม
ง่าย ๆ มันก็จะเสียศักดิ์ศรีไปหน่อย

...ข้าละสงสัยจริง ๆ ว่าจะทรงทำอะไรกับข้า...

“มีม้ามาทางนี้...”

เสียงโหวกเหวกข้างนอกทำให้รู้ว่าคนที่เขากำลังรอมารถึง
แล้ว ไปทรงชานมองไปที่ประตูด้วยความใจจดใจจ่อ เขาอยากจะรู้
นักกว่านางตัวสวบจะเตรียมอะไรมาเพื่อจัดการกับเขา การต่อกรกับ
ลัทธิลือกวงนางใช้ใจและความโหดร้าย กับชาวยุทธ์อย่างพวก
เขานางจะใช้อะไรกัน

“ที่นี่เป็นเขตของท่านไปทรงชานเข้ามาไม่ได้” เสียงหนึ่ง
ประกาศขึ้นทั้งที่เขาได้บอกไปแล้วว่าไม่ต้อง ปล่อยให้เข้ามาเลย

กงจูที่สังหารผู้คนใช้ความรุนแรงอย่างต่อเนื่องนั้นเขาไม่
จำเป็นต้องทดสอบด้วยเรื่องของกำลังความกล้าหาญหรือความเด็ด
ขาดอีก เขาเดาว่าพระองค์คงจะเตรียมตัวมารับมือกับความโหดร้าย
ของพรรคข้างลี้เป็นอย่างดี เลยแกล้งยกทุกอย่างออกเพื่อให้นางเสีย
เส้นไปไม่ถูกและหาตระแวงว่าเขาจะมีกับดักอยู่ข้างหน้ามากกว่า

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังพูดกับใคร” อีกเสียงที่ยังไม่ใช่เสียง
ของนางเด็กสวบดังตอบ

“ข้าไม่รู้และข้าไม่สน ข้ามีหน้าที่เพียงแค่นี้...”

“เฝ้าประตู” เสียงหวานกังวานเอ่ยต่อให้จนจบประโยค

“บังอาจ ข้าเป็นถึงมือขวาของท่านไปทรงชาน หาใช้หมา
เฝ้าประตูไม่ นางผู้หญิงปากดีคนนี้”

เสียงนั้นไม่ต้องเห็นก็พอจะเดาได้ว่าเสียงเตี้ยกำลังโมโห ไม่ใช่ขำน้อย ก็สมควรพรรคของเขาเป็นการรวมหมู่ของชาวพุทธที่ต่างก็รักอิสระเกลียดการอยู่ในกฎเกณฑ์ทั้งนั้น เพราะอย่างนั้นแล้วไม่ว่าจะมาด้วยไม้อ่อนหรือไม้แข็งก็ไม่แน่ว่านางจะมีวิธีที่จะตกลงกับคนอย่างพวกเขาได้...

“ข้าให้ตำแหน่งท่านเป็นถึงผู้เฝ้าประตู แต่เป็นท่านเองที่กัดตัวเองเหลือเพียงอวัยวะของคนอื่น หาใช่การใส่ความของข้าไม่”

วจาอันเด็ดดวงของกงจู้นั้นคงจะทำให้คนเฝ้าประตูของเขาหงุดหงิดกันได้ไม่น้อย เชื่อเขาเลยที่ว่ากันว่าวจาของนางคมเชือดเนื้อเถื่อนหนังคนได้คงจะไม่ผิดจากคำลือนัก แต่การปกครองคนนั้นจะเอาแต่ใช้วจาอย่างเดียวก็คงจะไม่สำเร็จแน่... มันยังต้องมีมากกว่านี้

“เจ้า!!!”

เป็นไปตามที่คาดเอาไว้ ไม่ว่าอย่างไรคำพูดอย่างนั้นก็ย่อมทำให้ลูกน้องที่สถาปนาตัวเองเป็นมือขวาของเขาหงุดหงิดเป็นแน่

“รบกวนไปตามนายของเจ้ามาหน่อย” น้ำเสียงกังวานของนางเด็ดขาดไม่ต่างจากที่คาดเอาไว้ แม้จะเป็นประโยคขอร้องก็ตาม

“ไม่จำเป็น มีเรื่องอะไรที่ท่านไปพรหฺมานจะต้องออกมาพบสตรีอย่างเจ้า”

เสียงจงเองก็ช่วยสหายของตัวเองตอรองไม่น้อยไปกว่ากัน เขาก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าคนอย่างหยางเยวชื่อนี้ หากว่าเขาไม่ยอมออกไปคุยแล้วนางจะใช้วิธีไหน เมื่อวานนี้นางสังหารสาวสอง

คนแห่งลัทธิหลงเจียงเพื่อเรียกตัวนายออกมาวันนี้นางจะใช้วิธีเดิมหรือไม่ ถึงแม้ว่านางจะเก่งกาจเด็ดขาดอย่างไร แต่สองคนนั้นก็มิขึ้นเชิงยุทธ์ยอดเยี่ยมนางย่อมดูออก

“แม่นาง ข้าจะบอกให้ว่าเจ้าไม่ใช่สตรีคนแรกที่มาตามหาท่านไปหรงซานหรงก” เสียงของเสี่ยวเตี้ยฟังดูน่าโมโหไม่ใช่น้อย

“เจ้าคงถามเสียขนาดนี้ กลับไปนอนรอที่จวนตนเองไปเถอะ เตี่ยวท่านไปหรงซานคงจะไปหาเจ้าเอง อย่ามาไล่ตามเลย เสียเวลาเปล่า...” เสี่ยวจงเองก็เอื่อยไม่ต่างกัณัก

จริงอยู่ที่เขามักจะมีสตรีมาติดพันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นคนเจ้าชู้มากนัก แต่เป็นเพราะผู้หญิงเหล่านั้นล้วนแล้วแต่เป็นคนที่เขาเคยให้ความช่วยเหลือแสดงน้ำใจเท่านั้น แล้วการที่พวกนางเหล่านั้นจะคิดตอบแทนเขาก็ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องแปลกอะไร

“เจ้าซึกจะปากดีเกินไปแล้ว ท่านผู้นี้ไม่ใช่...” เสียงนั้นหยุดไปเสียก่อนราวกับว่ามีใครมาห้ามเอาไว้

“ถ้านายที่เจ้านับถือนักหนาจะหุดหัวจิบซาอยู่ในจวน ก็คงจะเป็นข้าเองที่มาผิดที่” เสียงหวานเอื่อยจงใจให้ดังเข้ามาถึงหูคนที่แอบฟัง

“ต้องขอร้องท่านทั้งสองด้วย ข้าคิดว่าข้ามาหาหัวหน้าพรรคช่างสี่ผู้กล้าหาญ แต่คงจะมาผิดบ้านเสียแล้ว...”

...แสบ...

นางทำได้แทบจริง ๆ เมื่อไม่ออกมาพบก็ไม่รอพบอย่างนั้น หรือ ชายหนุ่มร่างสูงผุดลุกทันทีเมื่อได้ยินเสียงนั้น รวมถึงการตอบรับในแบบเฉยชาของนาง

มิสฉินแทบจะนับถอยหลังเวลาที่ไปทรงซานจะเดินออกมาได้เลย ชายคนนี้ลงทุนยกกับดักที่คนของพรรคตัวเองเคยวางเอาไว้ ออกไปจนหมดเหลือหมาเฝ้าบ้านเอาไว้แค่สองตัว ส่วนตัวเองก็นั่งจิบซารอยู่ตั้งแต่เช้าไม่ไปไหน มากกว่านี้ก็เหลือแค่บุพรมกับติดป้ายยินดีต้อนรับแล้ว วิธีจัดการกับพวกปากไม่ตรงกับใจในแบบของมิสฉินนั้นง่ายมาก...

“ดูท่าว่าเราจะหมดระยะตรงนี้แล้ว กลับกันเถอะ” กงจู่ตัวน้อยหันม้ามักลับทันที

ง่ายที่สุดกับการจัดการกับพวกปากไม่ตรงกับใจที่เรียกร้องความสนใจนะหรือ... ก็ไม่ต้องให้ความสนใจใจ ท้าทางที่ดูราวกับว่าหมดระยะอย่างจริงจังของกงจู่ันทำให้สองกงกงตกอยู่ในความงุนงงเพียงครู่ ก่อนจะยอมหันม้ามักลับแต่โดยดี

การเลือกกงกงทั้งสองคนนี้อองก็เป็นหนึ่งในกลยุทธ์ของเธอเช่นกัน แม้จะรู้จักกันไม่นานแต่ก็ได้ไม่มากกว่าสองคนนี้ไม่ใช่คนที่จะคอยหาเรื่องคนอื่นมากนัก และถือว่าเหมาะกับงานนี้มากที่สุด เพราะหากเอาคนที่นิสัยหาเรื่องมากกว่านี้มาก็อาจจะวุ่นวายกว่านี้ได้

“กงจู่...” เจ้ากงกงเอ่ยด้วยความไม่มั่นใจนัก

“กลับสีท่านกงกงจะรออะไร” กงจูรับสั่งย้ำคำเดิม “หากที่นี้ไม่ต้องการการปรับพื้นที่ เราก็ไปดูที่หมู่บ้านทางตะวันออกก่อนแล้วกัน...”

“ปรับพื้นที่อะไร” เสียงเข้มเอ่ยขึ้นทันที เธอยังกระตุกม้าให้เดินหน้าไม่ถึงสามก้าวเลยนะ

กลิ่นหอมอ่อน ๆ คล้ายกับกลิ่นของไม้หายากแบบเดียวกับที่เธอรับรู้ได้เมื่อวานบัดนี้มากระทบจมูกเธออีกครั้ง มิสเฉินตั้งใจกระตุ้นม้าให้เดินไปข้างหน้าต่อโดยไม่สนใจต่อเสียงนั้น การทำเหมินของกงจูนั่นถือเป็นกลยุทธ์ที่ทั้งสองกงกงยังไม่ชินนัก พวกเขาเลยได้แต่ละล้าละลึงว่าจะควมม้าตามตีหรือไม่ในเมื่อชายที่กงจูบอกว่าจะมาพบบัดนี้ออกมาแล้ว

“รีบเข้าเถอะ เรายังต้องไปศึกษาพื้นที่จริงกับเรื่องการจัดสรรงบประมาณอีก” มิสเฉินเหลือบตาเพียงเล็กน้อยในขณะที่เอ่ยสั่งกงกงทั้งสองที่ยังลังเล

“เอ่อ...กงจู” กงกงคนหนึ่งเอ่ยด้วยความกังวล

“ไป...”

มิสเฉินเอ่ยเพียงเท่านั้นก่อนจะกระตุกม้าไปให้เร็วขึ้นจนกระทั่งกงกงทั้งสองไม่มีทางเลือกนอกจากกระตุกม้าตัวเองตาม เมื่อเห็นอย่างนั้นคนที่อุตส่าห์ออกมาก็กระตุกปากทันทีด้วยความโมโหไปทรงซานทั้งชีวิตไม่เคยจะโดนเหมินมาก่อน การที่เขาอุตส่าห์ยอมอ่อนข้อออกมาตามคำยั่วยุ้ง ๆ นั้นก็นับว่าเขาใจดีกับนางแล้ว นี่นางยังจะกล้าเหมินเขาต่ออีก เห็นใจดีด้วยหน่อยแล้วก็จะเหลิง

ร่างสูงกระโดดเพียงครั้งเดียวด้วยวิชาตัวเบา ก่อนจะพาตัวเองไปนั่งซ้อนหลังของกงจู่ตัวแสบทันที ร่างบางที่ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะใช้วิธีนี้แอบตกใจอยู่ไม่น้อย แต่ด้วยศักดิ์ศรีแล้วเธอก็ไม่อาจจะทำเป็นแตกตื่นได้เช่นกัน การที่ต้องนั่งนิ่งเยียบคล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่ชายคนนี้เพิ่งจะกระโดดมาจากกระยะกว่าหกจั้ง⁴นั้นก็ต้องใช้ความนิ่งมากพอ ๆ กับตอนที่เธอประทับใจเรื่องที่มีโจรจับเครื่องบินของเธอได้ด้วยสลิงนั้นแหละ

...ถึงจะประทับใจแต่ก็ไม่ใช่อ่อนข้อ...

“ถ้าอยากไปนักก็ไปกับข้า” มือหนาและแขนแกร่งเอื้อมมาอย่างถ้อยสิทธิ์มากุมบั้งเหียนของเธอเอาไว้

การกระทำนั้นทำให้ร่างทั้งสองชิดกันอย่างห้ามไม่ได้ ร่างบอบบางที่ดูไร้เรี่ยวแรงก็ไม่ได้ขัดขืนอะไร ราวกับว่าเธอรู้อยู่แล้วว่าต้องเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น ที่จริงเธอก็ตั้งใจทำให้เกิดขึ้นอยู่นิดหน่อย เธอหมายถึงในส่วนที่เธอจะต้องขอมาคุยกับเธอเป็นการส่วนตัวอย่างนี้ แต่ไม่ใช่ควบบ้าของเธอออกไปอย่างนี้

การกระตุกมั่วให้หือเร็วขึ้นแต่ละครั้งนั้นทำให้กายของเธอขยับเข้าไปชิดกับชายหนุ่มอย่างไม่ได้ตั้งใจ เหล่าขุนนางที่เพิ่งได้รับเลือกเป็นกงกงนั้นคิดซ้ำเกินกว่าจะตัดสินใจได้ทันว่าควรจะควบบ้าตามไปหรือจัดการอย่างไรดี แต่ก็ถือว่าไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ เพราะเหล่าผู้ติดตามจอมยุทธ์ไปเองก็ได้แต่ยืนจุนงนไม่ต่างกัน...

⁴ จั้ง (ภาษาจีน) หน่วยวัดความยาวจีน ประมาณ 3.3 เมตรปัจจุบัน

ไปทรงชวนพาเด็กน้อยผู้เป็นเจ้าของม้าควบลัดเลาะตามเส้นทางที่เขาเรียกว่าอาณาเขตของชาวยูธร์มาเรื่อย ๆ โดยจงใจเลือกเส้นทางที่ทั้งอันตรายและเหนื่อยยากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนหนึ่งก็เพื่อขู่ให้ทั้งจู้บ้ำอำนาจกลัว อีกส่วนก็เพื่อเอารัดเอาเปรียบนางทางกายเล็กน้อย จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่ริมน้ำแห่งหนึ่งเขาจึงหยุดม้าลง

มิสฉินที่นั่งนิ่งมาตลอดไม่แสดงท่าทีกระโดดกระดากหรือส่งเสียงร้องตกใจ พระองค์นั่งรากับเป็นเพียงหุ่นประกอบการขี่ม้าด้วยซ้ำ เธอรู้เรื่องอีโก้หรืออัตตาของมนุษย์ดีกว่าใคร

ยิ่งมนุษย์เพศชายที่มีกำลังมากอย่างพวกชาวยูธร์แล้ว ด้วยชีวิตพวกเขาดำรงอยู่ด้วยไม่ก็อย่างเท่านั้น ศักดิ์ศรี สตรี กำลัง กิเลส ขั้นต้นที่เอาเพียงของง่ายเข้าว่าอย่างนี้หากเธอปล่อยให้เขาใช้กำลังได้นิด ๆ หน่อย ๆ เขาก็คงจะลดความโกรธลงบ้าง อย่างน้อยก็ลดมากพอที่จะฟังคำพูดของเธอ

ไปทรงชวนหยุดม้าลงที่ริมธารน้ำที่สวยงามอันเป็นธารน้ำที่กั้นระหว่างต้าซีกับเฉียนฉินเอาไว้ ชายหนุ่มกระโดดลงจากม้าก่อนจะยื่นมือมาให้กับสตรีสูงศักดิ์ตัวน้อย หากแต่นางกลับกระโดดลงเองโดยไม่รอให้เขาช่วยเหลือ

“ท่านจอมยุทธ์ไปยินดีที่ได้พบ”

หยางเยว่ช็อกงจู้รับสั่งตามมารยาท สีพระพักตร์ที่ดูเหมือนคนทำไปตามหน้าที่นั้นไม่ช่วยทำให้จอมยุทธ์อย่างเขาชอบใจเสียเท่าใดนัก เพราะอย่างไรเขาก็ชอบความจริงใจมากกว่าอยู่ดี

“ไม่นึกว่ากงจู่จะมาพบข้า”

ไปหรงซานเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา คมคายแบบที่หาได้ยาก ผมยาวของเขาดูจะยุ่งเหยิงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับพวกเหล่าขุนนางในวัง ดวงตาคู่คมเรียบสวยได้รูป อีกทั้งปากรูปกระชับรับกับจมูกโด่งคมสันนั้นก็ไม่น่าแปลกใจนักที่จะมีสตรีมาหาเขาถึงหน้าบ้านทุกวัน

“ท่านอุตส่าห์ไปช่วยระวังให้ข้าที่ต้าหยาง มีหรือข้าจะไม่มาขอบคุณ”

คำพูดที่แสดงออกถึงความรู้ทันนั้นทำให้ไปหรงซานต้องระวังตัวขึ้นอีกนิด ชายหนุ่มหรีตามองเด็กหญิงตัวน้อยที่ไม่ว่าจะดูอย่างไรนางก็เป็นแค่เด็กเท่านั้นด้วยความระแวงทันที

“รู้รู้”

“รู้หรือไม่มันไม่สำคัญ ข้าต้องการให้ท่านรับคำขอบคุณจากข้า” มิสฉินเปิดกระดานเจราจาทันที

“คำขอบคุณ?”

ท่าทางของหยางเยว่ชือกงจู่ขึ้นไม่ว่าอย่างไรก็เชื่อยากกว่าจะเป็นคำขอบคุณจริง ๆ ชายหนุ่มมองใบหน้านวลลอที่จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่แสดงสีหน้าอื่นออกมาด้วยความไม่พอใจนัก

“เพื่อแทนคำขอบคุณ ข้าจึงได้พากงจากกรมโยธาและกงจากกรมพระคลังมาเพื่อช่วยพัฒนาพื้นที่ต้าซีใต้” มิสฉินเอ่ย

เธอกำลังทำสิ่งที่ถนัดที่สุดของเธอ คือการใช้เงินแก้ปัญหาคนพวกนี้เป็นเพียงชาวยุทธจักรอิสระอยู่กินอย่างสมถะ แต่จะมีมนุษย์

คนไหนบ้างในโลกที่ไม่รักความมั่งคั่ง หากว่าเขาพอใจไปกับเงินและความเจริญที่เธอจะมอบให้แล้ว เธอก็จะไม่มีปัญหากับพรรคช่างสี่อีก

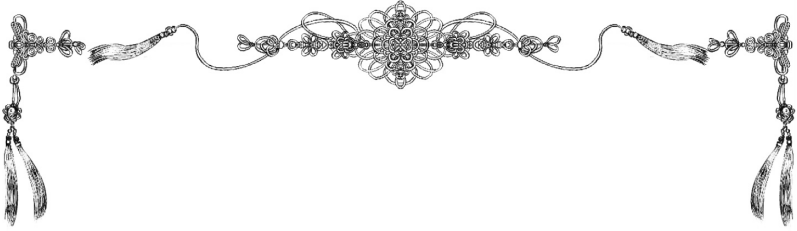
“เพียงแค่เข้าไปเฝ้าดูท่าน ถึงกับต้องประทานให้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ” ไปทรงชานเอยด้วยน้ำเสียงที่แสดงออกชัดว่าไม่ได้เชื่อถือในคำพูดนางนัก

“คำขอบคุณเพียงปากเปล่าของข้า้นั้นมากพอแล้วสำหรับการที่ท่านไปเฝ้าจับตาดูข้า” กงจู่ตัวน้อยตรัสพร้อมรอยยิ้ม

“ของที่ข้ามอบให้นั้นเป็นคำขอบคุณที่ต่อไปนี้พรรคช่างสี่จะไม่ไประรานชาวบ้านต้าซี และแบ่งที่ทำกินต้นน้ำสายนี้ให้กับชาวบ้านด้วยต่างหาก...”

...นักธุรกิจนะ ไม่ยอมเสียเปรียบอยู่แล้ว...

ตอนที่ ๒๔ หน้าที่ของผู้นำ

“ของที่ข้ามอบไห่นั้นเป็นคำขอบคุณที่ต่อไปนี้พรรคข้างลี
จะไม่ไประรานชาวบ้านต้าซี และแบ่งที่ทำกินต้นน้ำสายนี้ให้กับ
ชาวบ้านด้วยต่างหาก”

พระพักตร์ของหยางเยว่ชื่อนั้นไม่แสดงถึงอารมณ์ใด ๆ
ตั้งแต่เริ่มต้นการเจรจา หากจะว่ากันตรง ๆ ก็คงจะต้องบอกว่า
พระองค์ไม่ได้แสดงท่าทีตกใจมาตั้งแต่โดนพาด்வมาแล้ว จะว่าเป็น
เรื่องการอบรมสั่งสอนของราชสกุลคงจะไม่ใช้ทั้งหมด เพราะแต่ไหน
แต่ไรคนของพวกราชสกุลหยางก็ล้วนแล้วแต่ไม่ใช่คนที่จะใจเย็นอยู่
แล้ว หากไม่ใจร้อนมุทะลุไปเลยก็มักจะเป็นพวกหัวอ่อนเชื่อคนง่าย

เหมือนจะเป็นหยางเยว่ซือกงจูที่มีกริยานิ่งอย่างนี้เป็นคนแรก อันที่จริงก็นับเป็นกริยาที่สตรีปกติเขาไม่ทำกันด้วย อย่างน้อยก็ควรตกใจตามจริตสตรีเสียหน่อย...

“ไม่มากไปหน่อยหรือกงจู เงินทำนุบำรุงที่เล็กน้อยราวกับเศษเงินของราชสกุลหยางแต่กลับคิดจะซื้อศักดิ์ศรีพวกข้า...”

ไปหรงชานเป็นชายที่นอกจากจะหน้าตาคมคายแล้วยังมีวาจาคมคายไม่น้อย สายตาของเขามองมาที่เธอนั้นราวกับกำลังประเมินค่าอยู่อย่างไรวางนั้น แต่สำหรับเธอแล้วมันแทบจะเป็นเรื่องปกติเลยที่เดียวที่จะได้เห็นสายตาประเมินค่าอย่างนี้ เรียกว่าเจามาแล้วทั้งชีวิต ที่มากกว่านั้นสายตาของไปหรงชานไม่ได้มีเพียงการประเมินค่าเธอเท่านั้น หากยังแฝงไปด้วยความไม่พอใจอยู่อีกหลายส่วน

...ดูท่าว่าจะเดาถูก...

มิสเฉินโล่งใจไปกว่าสี่ส่วนที่การคาดเดาของเธอไม่นับว่าผิดนัก ไปหรงชานและเหล่าชาวยุทธ์นั้นไม่ว่าอย่างใดก็คือชายใจนักเลง ด้วยเกียรติและศักดิ์ศรีของคนพวกนี้ย่อมไม่ทำอะไรอย่างเช่นการปล้นจีฉุดคร่าสตรีอยู่แล้ว ยิ่งข้อสุดท้ายยิ่งยากจะเชื่อเพราะจากหน้าตาและฝีมือของชายคนนี้แล้วไม่ว่าอย่างใดไม่น่าขาดแคลนถึงขั้นต้องไปขู่ฉุดคร่าสตรี...

“ข้าไม่ได้ซื้อศักดิ์ศรีของพวกท่าน ของพวกนั้นข้าไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินเพื่อมันอยู่แล้ว” คำพูดที่ฟังดูไม่น่าเข้าหูใครดังขึ้นอีกครั้ง

สีหน้าที่ตึงขึ้นของจอมยุทธ์ไปยิ่งเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างดีว่าชายพวกนี้ถือศักดิ์ศรีของตัวเองยิ่งกว่าสิ่งใด มันเป็นสีหน้าที่เดาได้ไม่ยากนัก ดูท่าว่าคำว่า ‘ระรานชาวบ้าน’ กับ ‘ที่ทำกินต้นน้ำ’ และคำว่า ‘ศักดิ์ศรี’ จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ชายคนนี้โกรธได้มากกว่าการละเลยเสียอีก แต่อย่างว่าแค่การละเลยง่าย ๆ เขายังพาเธอมาถึงที่นี่ลองเป็นการยั่วโมโหมากไปกว่านี้อาจจะกลายเป็นเธอที่จะเสียประโยชน์เสียเอง... เมื่อคิดได้ดังนั้นมีสเนกก็ตัดสินใจชี้แจงต่อทันที

“เงินที่ขาลงไปนั่นก็เพื่อให้พวกท่านดำรงไว้ซึ่งคุณธรรมต่างหาก” มีสเนกอธิบายเรียบ ๆ

“ดำรงไว้ซึ่งคุณธรรม?”

ประมุขพรรคช่างลี้ทวนคำด้วยยังไม่พอใจนัก ทำไมพวกเขาจะต้องสนเรื่องนั้นด้วยในเมื่อไม่มีคนใดในพรรคช่างลี้ที่ทำตัวผิดคุณธรรมอยู่แล้ว กลับกันในทุก ๆ ครั้งที่พวกชาวบ้านโดนรังแกต่างหากก็เป็นพวกเขาที่มาคอยให้ความช่วยเหลือแก่ชาวบ้านเอาไว้ทุกครั้งไปไม่ใช่หรือ

ดูไปแล้วนางก็เป็นเด็กที่ฉลาดไม่ใช่น้อย การที่นางพูดอย่างนี้ก็อาจจะเป็นไปได้ว่านางเองก็เชื่อเรื่องฎีกาลงที่เขียนจากพวกที่อยากใส่ความพวกเขาสินะ...

สีหน้าดูถูกที่ไปทรงซานแสดงออกนั้นชัดเจนว่าเขายังไม่เปิดใจที่จะรับฟังเธอนัก แม้ว่าเขายังไม่อยากเล่นแบบเปิดกระดานแต่ก็คงไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีไปกว่าการบอกให้เขารู้ว่าเธอรู้ทันทุกอย่าง

มิสเฉินเขียนแผนแกล้งโง่ทิ้งไปก่อนด้วยจำเป็นต้องเจรจาให้รู้เรื่องเพื่อรुकืบไปหาตัวต้นน้ำที่ได้ประโยชน์จากเรื่องนี้มากกว่ามาเสียเวลาเล่นแง่กับพวกขวยฤทธิ์หัวร้อน เรื่องการวางเล่ห์กลก็เรื่องใหญ่แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญมากพอจะเสียเวลากับมันมากนัก

“ใช่” มิสเฉินเอ่ยเพียงเท่านั้น

“ข้ารู้ว่าเรื่องที่เสนอมาในฎีกาที่กล่าวหาว่าพวกท่านช่องสุ่มกองโจรนั้นไม่จริง แต่ไม่มีหลักฐานอื่นที่มากพอจะช่วยพวกท่านได้ นอกจากสร้างข้อดกกลนี้ขึ้นมาเพื่อไม่ให้มีชาวบ้านหรือขุนนางชั่วฉ้อคนไหนสามารถใส่ความพวกท่านได้อีก”

คำตอบของหยางเยว่ชื่อนี้ว่าน่าฟังไม่น้อย น่าฟังที่อย่างน้อยนางก็รับรู้เรื่องราวที่มาในฎีกานั้นไม่ใช่เรื่องจริงทั้งหมด อีกอย่างทั้งวิธีการแก้ปัญหาแบบตัดตอนของนาง และการใช้เงินเพื่อตัดการมดเท็จในฎีกานั้นก็ถือเป็นวิธีที่ฉลาดแบบไม่ธรรมดาเลยทีเดียว แต่วิธีนั้นไม่ว่าจะลบล้างมลทินของพวกเขาได้เสียหน่อย มันเป็นเพียงวิธีที่ตัดตอนปัญหาที่เคยเกิดขึ้นเท่านั้น...

“ต้องขออภัยท่านจอมยุทธ์ที่ข้าคงจะใช้เศษเงินของวังหลวงช่วยพวกท่านได้แค่นี้...”

เรื่องความฉลาดและความปรารถนาดีนั้นก็ไม่ถือว่าผิด แต่เรื่องวาจาเราะร้ายรวมถึงถ้อยคำประชดประชันนี้น่าจะเรียกว่าเป็นวิสัยนางเสียก็คงไม่ผิดนัก ไปทรงซานใช้มือลูบคางตัวเองในขณะที่มองไปที่กงจู่ตัวน้อยผู้แสนเยาว์วัยหากแต่ไม่ว่าจะดูเบาความสามารถนางได้

ในตอนแรกเขาคิดว่านางจะมาเพราะว่าเรื่องที่แจ้งในฎีกาของทั้งพวกชาวบ้านที่รับส่วยขุนนางและพวกขุนนางที่ฉ้อฉลเสียอีก แต่นางกลับมาเพื่อบอกว่าจะจัดการเรื่องเหล่านั้นให้กับเขาอย่างนั้น หรือ จะต้องเรียกว่ามีวิสัยทัศน์กว้างไกลหรือต้องเรียกว่าบ้าบิ่นดี...

“เรื่องนั้นไม่อาจกู้ชื่อเสียงที่เสียไปของพรรคช่างลีได้” ไปหรงซานเอ่ยลงเชิง

เขาย่อมรู้ว่าสตรีที่ชาญฉลาดเช่นนางจะต้องมีวิธีที่ดีอยู่แล้วที่จะแก้ปัญหานี้ได้ แต่นางกลับไม่ยอมทำ นางทำเพียงแค่อัดต้อนปัญหาเท่านั้น การกระทำอย่างนี้ของนางก็ไม่ต่างกับโยนโทษความผิดทั้งหมดในฎีกามาให้กับพรรคช่างลีและทำเหมือนว่าเรื่องทั้งหมดจบลงเพราะว่านางมาเจรจาเท่านั้น

แม้ว่ามันจะดีที่พวกเขาจะไม่โดนข้อครหาต่อ แต่ก็นับว่าทำให้พรรคช่างลีของพวกเขาเสียชื่อเสียงไม่น้อย การกระทำเช่นนี้ของงงจู่ก็ไม่ต่างอะไรกับการดูถูกศักดิ์ศรีของพวกเขาเสียเท่าไร ความหงุดหงิดที่พุ่งมาเป็นริ้วนั้นไม่อาจจะปิดบังได้

มิสเฉียนย่อมรู้ดีว่าไปหรงซานคิดอะไรอยู่การที่เธอไม่อยากเปิดกระดานหมากล่นทั้งหมดก็เพราะอย่างนี้ เธอรู้อยู่แล้วว่าเขาย่อมไม่พอใจแน่ถ้ารู้ว่าเธอรู้เรื่องทั้งหมดแต่กลับมองข้ามและแก้เพียงปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องของเธอเสียหน่อย เธอมีหน้าที่เป็นผู้ปกครองต้าซีและเหล่าขุนนางทั้งปวงหากเธอยอมรับว่าขุนนางของเธอผิดก็เท่ากับว่าความผิดมาตกอยู่ที่เธอ

“หน้าที่ปกป้องศักดิ์ศรีของพรรคช่างสืบทอดหน้าที่ข้า” คำตอบของหยางเยว่ซื่อกงจู่เป็นไปอย่างเรียบง่ายและเย็นชาไม่ผิดจากที่คาดไว้

“กงจู่ทรงรู้อยู่แก่ใจว่าเป็นขุนนางกับคหบดีพวกนั้นที่ทำผิด” แม้ว่าน้ำเสียงจะไม่เปลี่ยนมากนักแต่จากใบหน้าของเขาก็พอจะประเมินได้ไม่ยากว่าเขากำลังหงุดหงิดแค่ไหน

“พระองค์จะทรงตัดปัญหาโดยปล่อยให้คนผิดลอยนวลไปอย่างนั้นหรือ แล้วให้พวกข้าเป็นคนรับกรรมอย่างนั้นหรือ... นี่เรียกว่ายุติธรรมนั้นรึ?”

คำพูดของเขาบ่งบอกถึงความถูกต้องที่เขายึดถือมาโดยตลอดอย่างแท้จริง จะว่าอย่างไรดีเธอก็นับถืออยู่หรือที่เขาเป็นคนที่ยึดถือในคุณธรรมที่ต้องการแก้ผิดให้เป็นถูก แต่เธอเป็นผู้บริหารเธอย่อมต้องปกป้ององค์กรของเธอซึ่งในที่นี้เธอหมายถึงเหล่าขุนนางชั้นผู้นั้น แน่แน่นอนว่ามีสเน่ห์ไม่ได้คิดจะละเลยคนผิด แต่มันเป็นเรื่องภายในของเธอซึ่งเธอจะจัดการมันเองโดยไม่ต้องออกไปยึดอกรับผิดว่าเธอเป็นผู้ผิดต่อหน้าคนอื่น

...เรื่องความถูกต้องก็สำคัญ แต่เรื่องความไว้วางใจและความศรัทธาต่อราชสกุลของชาวต้าซีกี่ไม่ใช่เรื่องที่จะมองข้าม...

หากว่าเธอยึดถ้อยคำรับว่าไปตามผิดถูกอย่างที่ไปทรงซานต้องการ แล้วฐานการปกครองของราชสกุลจะเป็นเช่นไรต่อ ชาวบ้านจะคิดอย่างไรกับราชสกุลหยางกัน ปล่อยให้มิชุนนางชั้นผู้นั้นมือกับคหบดีใส่ความชาวยุทธอย่างนั้นหรือ ต่อไปใครกันจะเชื่อถือ

ราชสกุลหยาง ได้ถูกผิดไปแล้วอย่างไรหากการปกครองต่อไปจะสัน
คลอนขึ้น

ไม่มีใครสนหรอกว่าคุณจะเป็นกงจู่องค์แรกที่แก้ผิดเป็นถูก
เขาสนแค่ราชสกุลหยางเคยปกครองอย่างละเลยเท่านั้นแหละ ใน
หนังสือโรมันจำเป็นต้องมีผู้ร้ายเพื่อทำให้ตัวเอกดูดีขึ้นซึ่งในกรณีนี้ก็
ช่วยไม่ได้ที่จอมยุทธ์ไปทรงซานและพรรคพวกต้องตกเป็นตัวร้าย
เพราะเธอจะต้องเป็นฮีโร่

“ข้าไม่ได้บอกว่าข้ายุติธรรมเสียหน่อยท่านจอมยุทธ์ไป” มิส
เดินเอ่ยด้วยความเฉยชา “ข้าก็แค่ทำหน้าที่ของข้าเท่านั้น”

...หน้าที่ของนักปกครองคือปกครอง อยากได้ความยุติธรรม
เชิญที่อื่น...

ในตอนนี้อาจจะต้องมอบรางวัลสรรเสริญอะไรให้กับหยาง
เยว่ซือกงจู่สักอย่าง เขาคิดว่ารางวัลคนปากร้ายใจร้ายแห่งต้าชิงน่าจะ
เหมาะสมที่สุด เขาแค่หวังว่านางจะรู้สถานะตัวเองมากพอที่จะเข้าใจว่า
นางเพิ่งจะถูกเขาพาตัวออกมาพูดคุยเป็นการส่วนตัวซึ่งเขามีสิทธิ์
และมีความสามารถมากพอที่จะส่งนางกลับหรือไม่ส่งก็ได้มันขึ้นอยู่กับ
ความพอใจของเขา

“ข้าไม่ยอมรับข้อเสนอ” ไปทรงซานเอ่ยทันทีโดยไม่ต้อง
ใช้ความคิดมากนัก

“กงจู่ หวังว่าท่านจะรู้สถานะตัวเองมากพอ”

คำขู่นั้นอาจจะทำให้ใครก็ตามกลัวได้ แต่สำหรับคนที่ผ่าน
การลักพาตัวมานับครั้งไม่ถ้วนจนแทบจะลง Guinness World

Records ได้นั้นกับคนที่ผ่านการฆ่าคนมานับไม่ถ้วนพอ ๆ กับเศษเหรียญที่ได้รับทอนเงินเวลาเที่ยวต่างประเทศอย่างมิดเงินแล้ว เธอเชื่อว่าต่อให้ชายคนนี้เป็นจอมยุทธ์เป็นยอดมนุษย์หรือเป็นสัตว์ประหลาด ถ้าเธอฆ่าคนที่ไฮแจ็กกลางอากาศได้แล้วก็แค่จอมยุทธ์ในยุคโบราณก็ไม่มีอะไรน่ากลัวนัก

“ข้าเองก็หวังว่าท่านจะระวังข้าอีกนิด...” มิสเฉินยกยิ้ม
“ท่านคงไม่คิดว่าข้ามาตกหลุมโดนท่านลักพาตัวมาเองอยู่แล้วหรอคะ...”

สิ้นคำกล่าวของกงจู่ตัวแสบ เสียงใบไม้ไหวรอบกายก็ทำให้เขารู้ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่กันตามลำพังแต่แรก ไปทรงซานกระตุกยิ้มเยาะในครั้งนี่ก็ต้องถือว่านางทำได้น่าประทับใจไม่น้อย

ไม่น่าเชื่อว่ากงจู่ที่กล้ำกลืนมากับขุนนางฝีมือระจอกสองคนจะเตรียมตัวไว้ดีขนาดนี้ ให้คนมาล้อมไว้ อีกทั้งยังรู้ว่าเขาจะพามาที่นี่อีกอย่างนั้นหรือ หากไม่ได้ด้วยวาจาก็คิดจะใช้กำลังบังคับสินะ

...สาบานต่อหน้าเทพเซียนที่ว่าเด็กคนนี่คือกงจู่หาใช่หัวหน้าโจร...

“ไม่ทราบว่างงจู่จะบอกข้าได้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงทำได้
อย่างไร...”

ท่าทางการถามของไปทรงซานนั้นไม่ได้บอกว่าเขาหวาดกลัวนัก ซึ่งก็เป็นไปอย่างที่เธอคาดไว้ แค่คนที่มาล้อมเขาก็คงไม่กลัวอยู่แล้ว แต่ในตอนนี้นี่สิ่งที่เขาหวาดหวั่นอยู่บางนั้นคงจะปฏิเสธไม่ได้

ว่าคือเรื่องนี้แหละที่ทำให้เขาหวาดระแวง กับคนที่สามารถทำได้แม้กระทั่งคาดเดาความเคลื่อนไหวของเขาได้นะหรือ...

“บอกไม่ได้ เป็นความลับของทางการ...” มิสเชินยกยืม

ใบหน้าโกรธเกรี้ยวปนกับความขบใจอยู่หลายส่วนของเขา นั้นก็ไม่ผิดไปจากที่เธอคาดการณ์นัก ไปทรงซานชายที่เป็นชาวยุทธ์มาตั้งแต่กำเนิด ถือคุณธรรมเป็นใหญ่ถือศักดิ์ศรีเป็นดั่งหลักประจำใจ คนที่ไปตรวจสอบเธอด้วยตัวเอง นิสัยไม่พึ่งพาใครไม่เชื่อใจคนอื่น หากสงสัยจะรีบไปหาคำตอบด้วยตัวเองทันที นิสัยทั้งหมดนั้นทำให้เธอคาดการณ์เหตุที่จะเกิดวันนี้ได้ไม่ยาก

การที่เธอสังหารคนได้เขาจะต้องคิดที่จะหักหน้าเธอที่ ‘เป็นพวกใช้กำลัง’ ด้วยการถอนกำลังและกบดักให้หมด และเมื่อเขาไม่ยอมออกมาพบ เธอก็แค่ไม่เจรจาด้วยมันก็เป็นแผนเล่นตัวของผู้หญิงธรรมดาที่ผู้ชายมักจะติดกับอยู่แล้ว สุดท้ายเขาก็จะต้องออกมาและพาเธอไปตระเวนรอบเขตอำนาจของพวกเขาเพื่อให้เธอได้หวาดหวั่นตามหลักของจำฝูงที่ชอบแสดงอำนาจเป็นธรรมดา

เพราะฉะนั้นเธอเลยได้ให้ว้าวานพวกโจรโพกผ้าแดงผู้ฉุนต การชุมนุมดักไว้หมดแล้ว เธอไม่ได้คิดว่าจะชู่เขาด้วยโจรพวกนี้หรอก เพราะหากว่าเขาไม่รับข้อเสนอเธอแล้วและทำอะไรบ้าบิ่นอย่างเช่น ...คิดจะฆ่าเธอปิดปาก อย่างน้อยโจรพวกนี้ก็พอจะถ่วงเวลาให้เธอหักคอเขาได้ทัน...

...เขาเรียกว่ารอบคอบค่ะ...

“คิดว่าคนพวกนี้จะทำอะไรเข้าได้หรืองงู”

ไปหรงซานหรือตาลง เขาไม่คิดว่าคนพวกนี้เป็นทหารของวังหลวงเพราะการเคลื่อนไหวมันผิดกันลิบลับ แต่หากจะคาดเดาว่าเป็นพวกกองโจรก็ไม่น่าเชื่อว่าคนที่มากด้วยศักดิ์ศรีอย่างเชื้อพระวงศ์จะร่วมมือกับพวกโจรก็เท่านั้น แต่ดูจากท่าทีของนางแล้ว ไม่น่าว่าจะเป็นโจรก็ได้

...นางจึงจอร์อบจัดอย่างนั้นรี...

ภาพที่แท้จริงของหยางเยว่ซื่อกงจู่เริ่มชัดเจนในสายตาของเขา ใบหน้าเยาว์วัยอ่อนหวานของนางดูไปแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่านางจะคิดทำเรื่องอย่างนี้ได้ แม้ว่านางจะทำมาหลายอย่างตั้งแต่ปราบกองโจร ถล่มลัทธิชั่ว จับได้ขุนนางฉ้อแต่การดักทางไว้ทั้งหมดอย่างนี้นั้นมากเกินไปเสียหน่อย ต่อให้เป็นยอดกุนซือก็ไม่แน่ว่าจะทำได้ด้วยซ้ำ

“ข้าก็เหมือนท่านจอมยุทธ์...” มิสเฉินเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งเฉย “สุดท้ายแล้วข้าก็เชื่อในฝีมือข้ามากที่สุด”

คำพูดที่แสดงออกถึงความมั่นใจเป็นอย่างมากของกงจู่ผู้บอบบางนั้นทำให้คนที่คิดว่าตัวเองแน่จริงแล้วยังอดตกใจไปชั่วครั้งอึดใจไม่ได้ สายตาอย่างนั้นของ... ทั้งสายตา ไอ้สังหาร และท่าทางที่ดูจะไม่ปราณีปราศรัยของนางแสดงออกถึงความน่าเกรงขามและไม่หวั่นเกรงใครอย่างแท้จริง จิตสังหารของนางที่ไม่อาจเก็บได้มิดทำให้สัญชาตญาณนักล่าของเขาเผยออกมาอย่างไม่รู้ตัว

“ข้าไม่นิยมรังแกเด็กและสตรี...” ไปหรงซานเอ่ยเสียงเข้ม

ท่าทางของเด็กหญิงผู้นี้ไม่ได้อ่อนหวานดั่งหน้าตานางสัณนิดูไปแล้วก็อย่างกับว่าเขากำลังเจรจายู่กับปิศาจอย่างไรอย่างนั้น

แต่อย่างนี้ก็ยังดี เพราะเขาเองก็ไม่ได้ชอบใจอยู่แล้วหากต้องรังแกสตรี ถ้าเป็นรังแกปศาวค่อยากันอีกที

“ถ้าเช่นนั้นท่านก็ควรรับข้อเสนอของข้า...” กงจู่ตัวร้ายยังคงรับสั่งต่อข้อเสนอเช่นเดิม

“ท่านประมุขไปอาจไม่นิยมทำร้ายสตรี แต่ข้าไม่เกี่ยงที่จะทำอะไรก็ได้เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ”

แม้ว่าความมั่นใจในฝีมือของเธอจะมีไม่น้อยก็ตาม แต่มันก็คงจะดีกว่าที่จะไม่ปะทะกัน การปะทะครั้งนี้ไม่ว่าฝ่ายใดชนะไปก็ย่อมมีผลเสียหลังจากนั้นตามมาอีกมากอยู่ดี แม้ว่าเธอจะมีทุกวิธีที่จะจัดการกับทุกปัญหาอยู่ในหัวแล้วก็ตาม แต่ทุกอย่างย่อมดีกว่าหากจะไม่ต้องเสียเวลาไปกับการแก้ปัญหาเหล่านั้นมากไปนัก

...นางปิศาจจึงจอกเผยหางออกมาแล้ว...

การที่กงจู่บอกว่าไม่เกี่ยงที่จะใช้วิธีใดก็ตามให้ได้ผลที่ต้องการนั้นก็เป็นการชัดเจนอยู่แล้วว่านางไม่คิดจะยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว เด็กน้อยที่สังหารคนได้ราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร อีกทั้งยังกล้าท้าทายกับบุรุษที่เป็นถึงหัวหน้าพรรคชาวยุทธ์ที่ยิ่งใหญ่ในต้าซี ดูท่าว่านางจะมีอะไรมากกว่านั้นอีกสินะ การที่มันใจว่าตัวเองจะจัดการกับเขาคนนี้ได้เนี่ย...

“ถ้าข้าไม่รับ...” ไปทรงซานหรือตาลง “กงจู่จะหรือจะทำอะไรข้าได้”

“เรื่องนั้นมันก็ไม่แน” มิสฉินยกยิ้ม “มันเป็นข้อเสนอที่ดีที่สุดแล้วในตอนนี ถ้าข้าเป็นท่านข้าคงจะรับมันง่าย ๆ”

เขารู้ดีว่ามันดีที่สุดที่นางจะเสนอได้แล้วต่างหาก ปิตาจอย่างนางคงไม่ยอมรับแน่ว่าคนของตัวเองทำผิด ถ้าเป็นยามอื่นการยอมรับข้อเสนอไปแล้วค่อยไปจัดการกับเรื่องอื่น ๆ เอาทีหลังก็นับว่าง่ายดีสำหรับเขา แต่เพราะว่ามันออกมาจากปากของเด็กหญิงตัวน้อยที่ทำตัวน่าหมั่นไส้ไม่ใช่น้อยอย่างนาง ก็ทำให้เขาไม่อยากจะยอมรับแม้ว่ามันจะดีก็ตามเถอะ

หยางเยว่ซือกงจู่คนนี้จะรู้เอาไว่ว่าท่าทางมันอกมันใจของนางนั่นแหละที่เป็นปัญหาต่อการเจรจา การที่ทำให้คนอื่นรู้สึกเป็นรองนั้นต่อให้ดีแค่ไหนก็ไม่อยากยอมรับอยู่ดี!

“ข้าไม่ชอบท่าทีของกงจู่เลยสักนิด” มือหนาเสยผมของตัวเองในขณะที่มองตรงมาที่เธอ

มิสเฉินยกยิ้มน้อย ๆ เธออดไม่ได้ที่จะคิดติดตลกในใจเพราะในตอนที่เป็นมิสเฉินแห่ง M.J. Property นั้นก็มีคนพูดกับเธอเช่นนี้ไม่น้อย ชอบข้อเสนอแต่ไม่ชอบท่าที ดูท่าทางว่าไอ้ทำที่นำหมั่นไส้ของเธอมันคงจะติดข้ามภพข้ามชาติมาด้วยเสียละมั้ง แต่ก็ช่วยไม่ได้หากไม่ใช่บุคลิกเช่นนี้ก็คงยากที่จะคิดการใหญ่ หากไม่ใช่สายตาท่าทางเช่นนี้ก็คงยากที่จะขึ้นครองเช่นกัน...

“มีคนบอกข้าบ่อย ๆ” มิสเฉินหัวเราะเบา ๆ

ทันใดนั้นมือหนาก็คว้าเข้าที่คางของเด็กหญิงตัวน้อย ท่าทางที่คล้ายกับว่าจะเขยคางเธอขึ้นแต่ก็ไม่เชิงจะเป็นเช่นนั้นนัก ด้วยแรงจับแล้วมันดูราวกับเป็นท่าทางของคนที่กำลังขู่เข็ญมากกว่า ใบหน้าน้อยที่เงยขึ้นสบตาเขานั้นยังเต็มไปด้วยรอยยิ้มพราว ดวง

เนตรคมนั้นแฝงแววท้าทายไว้ถึงเจ็ดส่วน ใบหน้างดงามของนางนั้น
 ยากที่จะปฏิเสธ รอยยิ้มของนางเองก็เช่นกัน... จากความหงุดหงิด
 กลับเริ่มมีความรู้สึกบางอย่างแฝงขึ้นมาอย่างไม่ทันตั้งตัว...

“กงจู...” การเรียกชื่อนั้นมาพร้อมกับแรงมือที่บีบแน่นขึ้น
 “ไม่ว่าราชครูเคยสอนท่านหรือไม่ แต่พระองค์ไม่ควรยั่วโทษ
 บุรุษ”

คำเตือนของเขานั้นเต็มไปด้วยความจริงไม่มีอะไรอื่นแฝง
 ทั้งสายตาและท่าทางของเขานั้นทำให้เธอเริ่มขมลุกขึ้นมาเล็กน้อย เธอ
 แน่ใจว่าไม่ใช่ความคุกคามในแง่ข่มขู่ทั่วไปอยู่แล้ว แต่มันเป็นความ
 คุกคามอื่นที่แฝงมาต่างหาก มิสฉินหยุดกลั้นหายใจไปชั่วอึดใจ
 ความรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน สัญชาตญาณของ
 เธอบอกว่าเธอกำลังตกอยู่ในอันตรายแต่ไม่ใช่ความอันตรายในแง่
 ชีวิต...

“...” มิสฉินเจียบในขณะที่จ้องเข้าไปในตาของไป๋หรงชาน

ความกล้าที่ปะปนอยู่กับความหวาดกลัวกำลังท้าทายให้เธอ
 ลองดีกับบางสิ่งที่ยังไม่ค่อยเข้าใจมันมากนัก ตามหลักนิสัยแล้ว
 เธอไม่ควรจะรู้สึกอย่างนี้ นักธุรกิจเกลียดความเสี่ยงและสถานการณ์
 ที่อยู่นอกเหนือการคาดการณ์เสียยิ่งกว่าเกลียดเศษหินดินทรายติด
 รองเท้าเสียอีก...

...แต่ทำไม สถานการณ์นี้...

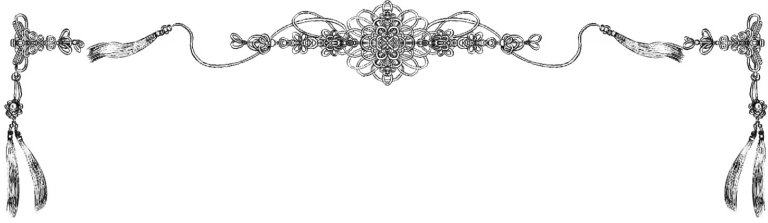
“...”

ความเจ็บของทั้งคู่นั้นราวกับเป็นความน่าหวาดหวั่นที่กำลังไหลเวียนอยู่ทั่วบริเวณอย่างไม่อาจคาดเดาได้ พลังงานบางอย่างที่ไหลเวียนประกอบกับบรรยากาศแปลก ๆ นั้น ทำให้บรรดากองโจรที่ได้รับไหว้วานให้มาชุมนุมเรียกความสนใจไว้นั้นเริ่มไม่มั่นใจว่าควรจะทำอย่างไรกับสถานการณ์อย่างนี้ดี การที่กงจูที่จับเด็กเหวี่ยงไปมาได้กำลังโดนชายตะเนือต้องตัวอยู่อย่างนี้จะเรียกว่าเสี่ยงได้หรือไม่...

แต่ยังไม่ทันที่ใครจะได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น เสียงม้าที่ควบไล่มาก็ดึงดูดความสนใจจากทุกคนไปเสียก่อน ทั้งสองคนหันไปทางต้นเสียงทันที ขบวนแปลก ๆ ที่ไม่ใช่ทั้งคนของวังหลวงและคนของพรรคช่างลีควบเข้ามาใกล้ ขบวนที่นำด้วยธงที่เมื่อมีสเนเห็นแล้วเธอก็รีบถอยตัวออกจากจอมยุทธ์ก่อนจะสะบัดมือไล่ให้พวกกองโจรหลบไปก่อนทันที

...ได้จังหวะจริง ๆ พวกเขียนฉิน...

ตอนที่ ๒๕ เรื่องที่ไม่ชอบ

...หนูจะห้ามอย่าเอาคนมาสอด...

คงจะเป็นสำนวนที่เหมาะสมที่สุดในตอนนี้ มิสฉินหรีดตาลงริมฝีปากเม้มเข้าหากันอย่างคนที่กำลังใช้ความคิดอย่างหนัก เสียงควบม้าที่ใกล้เข้ามาช่างเป็นสถานการณ์ที่ในทางธุรกิจเรียกว่าความเสี่ยงในระดับที่ไม่มันัยสำคัญ พุดง่าย ๆ ก็คือสถานการณ์ที่พอจะเดาได้ว่าอาจจะเกิดขึ้นแต่มีเปอร์เซ็นต์น้อยเกินกว่าจะให้ความสำคัญกับมัน...

มิสฉินเริ่มไม่แน่ใจว่าวัฒนธรรมชาวเฉียนฉินนั้นมีที่มาที่ไปอย่างไร คนพวกนี้เข้าใจคำว่า ‘มารยาท’ หรือไม่ แล้วใครกันที่กล้าชี้เป้าว่าเธออยู่ที่นี่ ในเมื่อเธอไม่อยู่วังหลวงในตอนที่พวกเขามาถึง เธอว่ามันก็แสดงออกชัดอยู่แล้วว่าเธอไม่ต้องการพบ *ไม่ว่างพบ ไม่*

สะดวกพบ และไม่ว่าจะกรณีไหนก็ตามด้วยสำนึกของคนทั่วไปก็ควรจะกลับเมืองตัวเองไปไม่ใช่หรือ

การถอนหายใจของกงจู้ตัวน้อยในขณะที่ปรายตาไปทางต้นเสียนั้น ทำให้คนที่ไม่เคยเห็นสีหน้าอื่นของพระองค์นอกจากความนิ่งเฉยได้เห็นท่าทางที่ติดจะเกรี้ยวกราดเล็ก ๆ ของหยางเยว่ซื่อเป็นครั้งแรก กงจู้ที่แม้กระทั่งโดนพาตัวออกมา หรือแม้กระทั่งตะแคงต้องตัวก็ยังไม่แสดงท่าทีโกรธเคืองสักนิด แต่ในตอนนั้นก็กลับแสดงออกถึงความไม่พอใจพระทัยออกมา... สายตาของเขาเองก็หันไปทางขบวนที่ก้าวไกลเข้ามา ด้วยธงที่เคยเห็นบ่อยครั้งนั้นบ่งบอกว่าเป็นราชวงศ์เฉียนฉิน

...ตอนนี้ต้าซีอ่อนแอ ก็ไม่แปลก...

พอนึกได้ถึงตอนนี้สายตาของจอมยุทธ์เป่กัพลันกลับไปมองรักษาการเจ้าแผ่นดินตัวน้อยอีกครั้ง สายตาของนางที่มองไปทางขบวนม้านั้นไม่แสดงถึงอารมณ์อื่นนอกจากความหงุดหงิดเล็ก ๆ ที่ก่อตัวขึ้น เขาเอาแต่คิดถึงเรื่องภายในต้าซีและศักดิ์ศรีของชาวยุทธ์จนเกือบจะลืมไปเลยว่าในสถานการณ์ที่เปราะบางเช่นนี้ ต้าซีย่อมเป็นเหมือนเหยื่ออันโอชะของทั้งเฉียนฉินและลู่ซุนแน่นอนอยู่แล้ว

บ้านเมืองมีเหลือรชทายาทสืบราชสกุลเพียงคนเดียวอีกทั้งยังเป็นสตรีย่อมทำให้การปกครองเป็นไปได้อย่างยากลำบาก ลำพังปัญหาภายในก็มากเสียจนตามแก้แทบไม่ไหว ไหนจะปัญหาภายนอกอีก เขาเองก็มัวแต่คำนึงถึงศักดิ์ศรีของพรรคตัวเองจนทำให้โกรธกงจู้ที่เลือกวิธีตัดตอนปัญหาจนหน้ามืด...

...ลืมนึกไปเลยว่านางยังมีปัญหาอีกมากต้องจัดการ...

ความสงสารในสิ่งที่เด็กน้อยต้องเจอเริ่มตื้นชันขึ้นมาในใจของ จอมยุทธ์ชี้ใจอ่อน ถึงตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมนางถึงแสดงท่าที เห็นแก่ตัวอย่างนั้นออกมา หากข่าวเรื่องขุนนางฉ้อฉลนั้นสะพัดแค่ ในต้าซีก็คงไม่ยากที่จะจัดการ แต่หากว่ามันจะสะพัดออกไปถึงลู่ซุน หรือแม้แต่เฉียนฉิน ดินแดนเล็ก ๆ ที่เปราะบางแห่งนี้ย่อมต้องเจอ ปัญหาที่น่าวุ่นวายแน่ คงจะเป็นที่มาของสายตาเจ็บใจของกงจูในตอน ที่ เจรจากับเขาสินะ แท้จริงแล้วนางเองก็คงไม่อยากเลือกวิธีนี้นักหรอก

“ท่านจอมยุทธ์ไป” เสียงหวานกังวานเอื่อยขึ้น “ข้าต้อง ขอภัยท่านอย่างสูงที่วันนี้มีคนมาขัดการสนทนา ถ้าอย่างไรขอเวลา ให้ข้าสักเค่อหนึ่งแล้วเราค่อยมาเจรจากันต่อจะสะดวกหรือไม่”

มิสฉินที่คิดคำนวณสละระตะแล้วจึงรีบหันไปนัดเวลาใหม่กับ จอมยุทธ์ไปทันที เธอไม่รู้ว่าพวกเฉียนฉินจะติด้านอยู่นานแค่ไหน แต่เธอก็จะให้เวลาแค่นั้น ลองกลั้วมาตามเธอถึงต้าซีได้ทำทางว่าจะ ไล่กลับคงไม่ยอมง่าย ๆ แน่

แต่เธอก็ไม่คิดจะให้เวลาแก่เฉียนฉินก่อนอยู่แล้ว คนอย่าง มิสฉินหากนัดแล้วก็ต้องว่าไปตามนัด ถ้าบอกว่าไม่ว่างก็คือไม่ว่าง ไม่ว่าคนจากเฉียนฉินจะหน้าหนาแค่ไหนเธอก็จะต้องไล่กลับให้ได้ ให้ตายเถอะแม้ว่าเธอจะเก่งแค่ไหนแต่เธอไม่สามารถเจรจาปัญหา ภายในกับภายนอกพร้อมกันได้แน่ และเธอก็ไม่ควรจะให้ใครก็ตามที่ ไม่ใช่คนวงในรู้เรื่องในต้าซีด้วย...

“หมายความว่าอย่างไร?” ไปหรงซานขมวดคิ้ว

“...”

ไร้คำตอบจากหยางเยว่ซื่อกงจู่เพราะไม่จำเป็นต้องตอบ คำตอบของเธอจะชัดในอีกไม่กี่อึดใจ แม้จะเครียดและกดดันแต่เธอมั่นใจว่าเธอแก้ปัญหาตรงหน้านี้ได้แน่ หลังของมิสเฉินยืดตรงขึ้นอีกนิดเมื่อคิดได้ถึงไฟตายของตัวเอง ใจของเด็กหญิงตัวน้อยเต้นซาลงอีกนิด น่ากลัวที่ภาวะเครียดสามารถทำให้เธอสงบได้มากกว่าที่คิดเอาไว้ ดูท่าว่ากว่าปัญหาทั้งหมดจะจบลงเธอคงจะต้องอาศัยความเครียดอีกมากทีเดียว

ม้าสามตัวแรกเข้ามาอยู่ในระยะสายตาทำให้เธอเห็นว่าคนที่มานั้นไม่ได้มากอย่างที่คิดไว้ ไปหรงซานมีสีหน้าที่สบาย ๆ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังเห็นแววกดดันอยู่ในสายตาของเขาอยู่เช่นกัน ถ้าให้เธอเดาจากปฏิกิริยาของแต่ละคนในที่นี้แล้วก็คงไม่ยากที่จะหาเหตุผล อาณาจักรใหญ่ที่แม้แต่เหล่าขุนนางยังหวาดกลัวเมื่อได้ยินชื่อ ดูท่าว่าจอมยุทธ์ไปเองก็คงรู้เรื่องชื่อเสียงเรียงนามของคนที่มาพอสมควร

...แต่มันจะใครหน้าไหนก็เถอะ ไม่ได้นัดมาก่อนก็อย่าหวังว่าจะได้คุยกับมิสเฉิน...

ม้าที่เข้ามาใกล้ในที่สุดก็หยุดลง ทหารที่สวมชุดแปลกตาไปจากต้าซีกะโตะลงมาทันที องค์กรต่างตึงตัวล้อมไปรอบทั้งคู่มิสเฉินได้แต่นึกตำหนิมารยาทของเจียนฉินอยู่ในที่ ดูท่าว่านอกจาก

นิสัยที่ดูน่าหมั่นไส้ที่ติดมาจากชาติก่อนแล้ว ท่าทางจะมีนิสัยเรื่องมากกับเรื่องมารยาทสังคมและเวลาแฝงมาด้วยเสียกระมัง...

“หยางเยว่ซือกงจู่แห่งต้าซี พวกเกล้ากระหม่อมเป็นทหารองครักษ์จากเฉียนฉินได้รับคำสั่งให้มาช่วยเหลือนักงูจากพวกกองโจรพะยะค่ะ”

เสียงการประกาศนั้นทำให้เหล่ากองโจรตัวจริงที่ชุมนุมอยู่ด้วยคำสั่งจากหยางเยว่ซือกงจู่ถึงกับสับสนทันที ในขณะที่คนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรตัวจริงนั้นไม่ได้มีหระอะไรเสียเท่าไร ไปทรงซานมองดูสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นด้วยความรู้สึกก็จะเรียกว่าตื่นเต้นแต่ก็ไม่เชิง เพราะมันเป็นไปในทางที่ต้องเรียกว่ากำลังได้เปรียบมากกว่า อย่างน้อยหากว่าเขาช่วยให้กงจู่ตัวร้ายหลุดจากเรื่องวุ่นวายนี้ได้ บางทีมันก็อาจจะเส้นทางที่นางอาจะยอมที่จะมอบความชอบธรรมให้กับเขาและพรรคพวกก็ได้

...ช่วยฉันหรือ...

มิสเฉินเล็กคิ้วทันที น่าคิดว่าคนจากเฉียนฉินได้เข้ามาอย่างไรเพราะเธอได้แจกแจงแผนการของเธอกับเถียนเจิ้งซือลี่บูไปแล้ว และเธอเองก็ไม่คิดว่าคนอย่างเถียนเจิ้งซือจะกล้าจัดการนอกสิ่งที่ทำให้เธอต้องวุ่นวายอย่างนี้เสียด้วย...

“ปล่อยหยางเยว่ซือกงจู่กลับมาเสีย”

พวกทหารพวกนั้นคงจะตลกไม่น้อยกับเรื่องที่กำลังทำอยู่ คืออย่างน้อยถ้าเขาไม่ตลกเธอก็ตลกไม่น้อย จะเรียกว่าปล่อยเธอกลับไปได้อย่างไรในเมื่อเธอเป็นคนวางแผนให้ตัวเองโดนจับมาเอง

และเธอก็แน่ใจว่าตัวของไปหรงซานที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองเพิ่งจะพาเธอมา ในจุดที่เธอกำหนดเอาไว้ก็คงจะนึกตกไม่น้อยเช่นกัน...

“คงจะเป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน...”

กงจูพระองค์เล็กเลือกจะเป็นคนออกปากก่อนด้วยน้ำเสียง ที่แสดงถึงความใจเย็น แม้ว่าในใจจะเริ่มคุกรุ่นด้วยความหงุดหงิด รำคาญก็ตาม

อย่างไรก็ต้องเอ่ยปากก่อน เพราะหากว่าไปหรงซานเลือกที่จะเอ่ยรับไปว่าตัวเองเป็นคนลักพาตัวมาแล้ว ก็จะกลายเป็นว่าเธอกำลังติดหนี้เฉียนฉิน และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นการติดหนี้พวกเฉียนฉินนับเป็นเรื่องท้าย ๆ ในโลกนี้ที่เธออยากให้เกิดขึ้นเลยทีเดียว...

“ไม่ต้องเกรงกลัวไปพะยะค่ะกงจู เฉียนฉินกับต้าซีมีความสัมพันธ์กันมานาน กระหม่อมได้รับคำสั่งจากหวางเย่ให้มาพากงจูออกไปพบให้เร็วที่สุด” ดูท่าว่าเข้าใจยากกว่าขุนนางต้าซีก็ทหารเฉียนฉินนี่แหละ

“ท่านองครักษ์เฉียนฉิน...” มิสฉินพยายามข่มอารมณ์ให้นิ่งที่สุด “เป็นเรื่องเข้าใจกันผิดแล้ว ข้ากับท่านจอมยุทธ์มีนัดหาหรือเรื่องภายในต้าซี”

พระพักตร์ที่เจิดจ้านนั้นบ่งบอกถึงความไม่พอใจที่เริ่มก่อตัวกลางขึ้น ความไม่พอใจที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นกับการเจรจากับเขาเลยจนถึงบัดนี้ ใบหน้าที่แสดงถึงความหยิ่งทะนงและความถือตัวนั้นแสดงออกชัดเสียจนคนที่เริ่มจะชินกับใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ของนางเริ่มให้ความสนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น สตรีที่ไม่โมโหแม้เรื่องการแตะ

ต้องกายหรือวาจาถูกรัง แต่กำลังโมโหกับคนที่เข้ามาขัดสถานการณ์
อย่างนั้นหรือ...

“หวางเย่และทหารดำซิมารออยู่ที่ชายป่าแล้ว...” ทหาร
เฉียนฉินคนนั้นยังคงเอ่ยต่อโดยไม่รู้ชะตาของตัวเอง

“ท่านไม่เข้าใจหรือไม่ว่าข้ามีนัดหาหรือเรื่องภายในเป็นการ
ส่วนตัวกับท่านไปทรงซาน” กงจู่ตัดประโยคด้วยน้ำเสียงอันดั่งขึ้น

กลิ่นอายสังหารที่ก่อนหน้านี้ยังคงมีการเก็บเอาไว้มัน บัดนี้
กับกระจายคละคลั่งไปทั่วบริเวณจนทำให้คนที่อยู่แถวนั้นอดจะรู้สึก
ขนลุกไปด้วยไม่ได้

มิสฉินผู้ไม่รู้ตัวสัณนิทว่าตัวเองกำลังแสดงถึงนิสัยเสียดั้งเดิม
ของตัวเองออกมา เธอมองไปที่เหล่าทหารองครักษ์จากต่างแดนด้วย
สายตาไม่พอใจอย่างเต็มที่ มิสฉินผู้ไม่เคยรู้ตัวว่าตัวเองมีนิสัยเสีย
เรื่องเวลาและตารางนัดขนาดไหนกำลังแสดงออกถึงความไม่พอใจ
และเกรี้ยวกราด ซึ่งนิสัยเสียเรื่องเวลาของเธอนั้นไม่ใช่เป็นคนผิด
เวลา แต่เป็นเรื่องความเกลียดคนผิดเวลาต่างหาก...

“เอ่อ...” เหล่าทหารแห่งเฉียนฉินได้แต่มองหน้ากันไปมา

ตามที่เขาได้รับแจ้งมาก็คือกงจู่กำลังไปจัดการเรื่องภายใน
ของตำซี้ทางตอนใต้ ทำให้พระองค์ไม่สามารถจะมาพบกับหวางเย่ได้
เมื่อคิดดูแล้วก็คงจะไม่มียะไรมากไปกว่ากงจู่ตัวน้อยที่ถูกยึดเย็ดให้
ขึ้นบัลลังก์เพื่อเป็นหุ่นเชิดของพวกขุนนางแห่งตำซี้กำลังตกอยู่ใน
อันตรายที่ทางใต้ไม่ใช่หรือ...

“กลับไปแจ้งหางเย่ของพวกเจ้าด้วย ฝากทูลว่าข้าขอบใจที่เป็นห่วง แต่นับจากวันนี้ไปอีกหกวันข้าคงยังไม่สะดวกจะต้อนรับด้วยตัวเอง”

มิสฉินเอ๋ยเลื่อนนัดต่อทันทีท่ามกลางความงุนงงของเหล่าทหารองครักษ์ของเฉียนฉิน หยางเยว่ซือกงจูที่ได้ยินมาไม่น่าจะตอบรับเช่นนี้ไม่ใช่หรือ หยางเยว่ซือกงจูพระธิดาเพียงพระองค์เดียวของราชสกุลหยาง กงจูที่ต้องปิดบังมาตลอดว่าตัวเองเป็นไ้ เด็กหญิงตัวน้อยที่ยังซนซ่าไม่ถึงวัยปักปัน... จากสิริโฉมที่งดงามอ่อนหวานราวกับน้ำค้างยามเช้านั้นก็ใช้อยู่หรอก แต่คำพูดกับท่าทางของนางนั้นทำไม่มันช่างต่างเหลือเกิน...

“เรื่องนั้น...” ทหารองครักษ์มองหน้ากันอีกครั้ง

“รีบไปทูลแจ้งหางเย่ของพวกเจ้าเถอะ อย่าได้เสียเวลามากไปกว่านี้เลย”

น้ำเสียงเด็ดขาดของหยางเยว่ซือกงจูทำให้เหล่าองครักษ์ที่เหมือนมาอยู่ผิดที่ผิดเวลางุนงงไม่ใช่น้อย เหล่าองครักษ์จากเฉียนฉินต่างหันมองหน้ากันในช่วงระหว่างการตัดสินใจ หากแต่มิสฉินไม่ใช่คนใจเย็นขนาดนั้น เด็กหญิงหมุนตัวกลับไปหาจอมยุทธ์ไปก่อนจะเริ่มคุยธุระต่อทันที

“ถ้าอย่างไรท่านช่วยพาข้ากลับไปที่พักของท่านก่อนจะได้หรือไม่...”

คำพูดที่ไม่คาดคิดดังขึ้นทันที ไปทรงซานมองเด็กหญิงตัวน้อยที่กำลังยืนอยู่หน้าเขาด้วยสายตาเอ็นดู เพราะสิ่งที่นางทำนั้นก็

เท่ากับว่านางเพ็ญจะลดความสำคัญของราชวงศ์เฉียนฉินอันยิ่งใหญ่ให้ต่ำกว่าพรรคช่างลี ความใจเด็ดของกงจู่้นั้นไม่ธรรมดาพอ ๆ กับบรรยากาศความกดดันที่ออกมาจากตัวของนางเลยด้วยซ้ำ แต่ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะแต่ดูท่าแล้วว่าเขาคงจะมีโอกาสคุยกับนางแค่นี้...

สายตาที่มองเลยไปด้านหลังนั้นทำให้คนตัวเล็กที่ยังไม่ได้รับการตอบรับอะไรจำต้องหันไปดูด้วย ม้าสีขาวยาวโตกำลังควบมาใกล้ด้วยเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบา ร่างสูงที่อยู่บนม้านั้นแม้ว่าตอนนี้จะยังมองไม่เห็นว่าเป็นใครแต่จากทั้งเครื่องแต่งกายและท่าทางทรงม้าก็คงจะเดาไม่ยาก จะไปยากอะไรลองกล้าเข้ามาแบบนี้ในตอนนี้อย่าเป็นใครไปเสียอีกนอกจากหวังเยไรมารยาทจากเฉียนฉิน...

“ท่าทางคงจะไม่ได้กลับง่าย ๆ แล้ว” เสียงทุ้มที่อยู่ด้านหลังของเธอเอ่ยล้อเลียน

แล้วมันก็เป็นคำล้อเลียนที่เธอไม่ชอบเอาเสียเลยเพราะดูท่าว่ามันอาจจะเป็นอย่างนั้นเข้าจริง ๆ มีोन้อยกำเข้าหากันแน่นในขณะที่ยายดาจ้องตรงไปที่ชายบนหลังม้าอย่างไม่ลดละ

...เดี๋ยวจะทำให้ง่ายเอง!!...

ตอนที่ ๒๖

สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น

“ปล่อยไปอย่างนี้จะดีหรือท่านเถียน”

ขุนนางที่ได้รับสั่งให้คอยต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองเอ๋ยขึ้นด้วยความลำบากใจ เมื่อเห็นว่าท่านเถียนเจิ้งซื่อลู่ได้บอกที่อยู่ของหยางเยว่ซื่อกงจูให้กับหวางเย่แห่งเฉียนฉินไป เถียนเจิ้งซื่อยกขาขึ้นจิบด้วยไม้ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้นัก ขุนนางหนุ่มยกยิ้มขึ้นเล็กน้อยด้วยนึกสนุกกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

“ดีสิ ทำไมจะไม่ดีกันเล่า” คำถามที่ถามกลับมานั้นทำให้คนที่เริ่มถามก่อนนิ่งไปหลายอึดใจ

“ก็งงูทรงไปเจรจาเรื่องพื้นที่ทางใต้กับพรรคช่างลิ...”

อย่างน้อยก็ยังชัดเจนว่าเหล่าขุนนางคนอื่น ๆ นั้นเริ่มจะเข้าใจวิสัยของกงจู่คนเก่งเป็นอย่างดี อย่างน้อยก็เข้าใจมากพอที่จะไม่ต้องการสร้างปัญหาให้กับพระองค์ เกียนเจิ้งซื้อพยักหน้าซ้ำ ๆ ที่จริงตัวเขาเองก็ไม่ได้ต้องการที่จะบอกที่อยู่ไปนักหรอก แต่ด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมันทำให้เกิดการเลียงได้ลำบากก็เท่านั้น...

“ข้าก็ทูลหาวงเย่ไปแล้ว” เกียนเจิ้งซื้อเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะเสียดายอย่างไม่ค่อยจะจริงใจนัก

“แต่พระองค์ไม่ทรงเชื่อว่ากงจู่องค์น้อยจะตัดสินพระทัยไปเจรจากับพวกพรรคช่างสี่ด้วยองค์เอง...”

สิ่งที่เอ่ยไปนั้นไม่ผิดเลยแม้แต่น้อย เพราะทันทีที่เขาทูลไปนั้นสีหน้าและท่าทางของหวางเย่ที่เคยสุขุมก็กลับกลายเป็นริ้วอาการกริ้วขึ้นมาทันที รัชทายาทจากเฉียนฉินไม่ทรงเชื่อว่า ‘น้องเยว่เออร์’ จะทรงตัดสินพระทัยเช่นนั้นด้วยองค์เอง แม้จะไม่พูดออกมาตรง ๆ แต่ด้วยนัยของหวางเย่แห่งเฉียนฉินแล้วก็ชัดเจนว่าพระองค์ทรงดำริว่าเป็นความผิดของพวกเขาที่คิดจะใช้หยางเยว่ซื้อกงจู่้อยเป็นเครื่องมือ...

...รูปแบบนี้สืบปากว่าไม่เท่าตาเห็น...

ไปพูดที่ไหนใคร ๆ ก็คงจะไม่เชื่อเช่นกันว่ากงจู่ยัยสิบสี่ชั้นชาผู้สรีโรดมดงามอ่อนหวานจะเลือกที่จะออกไปเจรจากับชาวยุทธ์ แทนที่จะอยู่ต้อนรับหวางเย่จากต่างแดน ต่อให้หาข้อเหตุผลเท่าใดก็คงไม่มีใครเชื่ออยู่ดี เพราะอย่างนั้นเขาจึงไม่มีทางอื่นนอกจากปล่อยให้ไปเห็นกันเอง

“ข้าก็ได้แต่หวังว่าความผูกพันเก่าของทั้งสองพระองค์
จะไม่พางจู้จี้แยะคนเดิมกลับมา...”

...ยังไม่เข้าเรื่อง...

พระหัตถ์น้อยที่กำลังกำเข้าหากันของกงจูนั่นบ่งบอกได้ถึง
อารมณ์ของพระองค์เป็นอย่างดี เขาไม่เคยเห็นนางหงุดหงิดมาก่อน
แม้ว่าจะเป็นตอนที่นางกำลังต่อสู้อยู่กับพวกลัทธิหลงเจียง หรือแม้
กระทั่งตอนที่นางกำลังเสวนากับเขา แต่ตอนนี้นางกลับกำลังทำ
ราวกับว่าชมอารมณ์โกรธอยู่อย่างเต็มที่ ทั้งที่เรื่องมันก็แค่หวางจาก
แผ่นดินใหญ่ตั้งใจเสด็จมาเพื่อพบนางเท่านั้นเอง ที่จริงหากคิดดูแล้ว
มันก็เป็นเรื่องที่ดีด้วยซ้ำ...

“ถวายพระพรหวางเย...” เหล่าองครักษ์แห่งเฉียนฉินพากัน
ทำความเคารพคนที่เข้ามาทันที

มิสเฉินรู้ตามองชายบนหลังม้าด้วยสายตาไม่เป็นมิตรทันที
เธอไม่คิดจะผูกสัมพันธ์กับแผ่นดินไหนตั้งแต่แรกแล้ว ยิ่งเฉียนฉินที่
ทั้งไม่ให้เกียรติและไม่ใส่ใจเห็นตัวอยู่ในสายตา เธอยังไม่อยากจะยุ่ง
เกี่ยวด้วยเข้าไปใหญ่ และชายจากแผ่นดินที่ทั้งเอาเปรียบและดูเบา
เกียรติของราชสกุลเธอมาตลอดนั้นตอนนี้ยังกล้ามาทำลายตาราง
เวลาของเธออีก!

...คิดผิดแล้วที่เข้ามาถึงที่นี่...

ม้าสีขาวหยุดลง มันไม่เหมือนในนิทานที่จะเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยเจ้าหญิงอย่างที่คิดแน่ เพราะในตอนนี้นั้นคือหางเย่จากแผ่นดินใหญ่ข้างเคียงที่กำลังถือผลประโยชน์ทับซ้อนกับแผ่นดินของเธอที่กำลังจะเข้ามาสร้างบุญคุณเพื่อผลประโยชน์ต่อแผ่นดินตัวเองในตอนท้าย เพราะฉะนั้นต่อให้เขาจะดูดีอร่ามจับขนาดไหนแต่การปรากฏตัวครั้งนี้ไม่สร้างความพอใจให้เธอแม้แต่น้อย

เหล่าทหารองครักษ์ต่างพากันกระโดดลงจากม้าเพื่อทำความเคารพชายที่เพิ่งจะมาถึง จากระยะที่ยืนอยู่ไม่ได้อำนวยให้เธอเห็นชายคนนั้นชัดมากนัก แต่ดูจากรูปร่างสูงใหญ่ของเขาแล้วก็น่าจะเป็นคนที่ดูดีไม่น้อยเลยทีเดียว เด็กหญิงก้าวถอยหลังมาเล็กน้อยเพื่อมองภาพให้ชัดขึ้นอีกนิด

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งหน้าตาหล่อเหลาราวกับรูปวาดของจิตรกรชื่อดัง ผมของเขายาวดำขลับรวบอยู่ภายใต้หมวกประจำตำแหน่ง ผิวที่ขาวราวกับหยกกับใบหน้าที่งดงามเกินกว่าจะเรียกว่ามนุษย์ได้นั้นทำให้เขาดูเหมือนภาพฝันมากกว่าที่จะเป็นหางเย่ในชีวิตจริง มิสเดินเข้าใจถึงความหล่อเหลาของชายคนนี้ดี แต่ด้วยความที่เธอเจอคนมามากหน้าหลายตาเหลือเกินในชีวิต เธอเถอะว่าแค่หน้าตาไม่ส่งผลกับการตัดสินใจของเธอเลยแม้แต่เปอร์เซ็นต์เดียว นี่คนไม่ใช่สินค้า packaging ไม่ได้สำคัญขนาดนั้น

“ถวายพระพรหางเย่ ที่จริงพระองค์ไม่ต้อง...”

องครักษ์คนหนึ่งเอ่ยขึ้นแต่ยังไม่ทันที่จะเอ่ยจบประโยคชายที่ถูกเรียกว่าหางเย่ก็ยกมือขึ้นห้ามเสียก่อน

รัชทายาทแห่งเจียนฉินเดินเข้ามาใกล้เธอมากขึ้น ในขณะที่เธอขยับกายเข้าไปใกล้กับจอมยุทธ์ไปทันที มิสฉินถือคติเรื่องคนในคนนอกพอสมควร อย่างไรก็ตามเสียจอมยุทธ์ไปทรงซานแต่เดิมก็คือชาวต้าซี แต่ชายคนหนึ่งที่กำลังเดินเข้ามาตอนนี้ไม่ใช่

“น้องเยว่เออร์ไม่เจอกันนานเจ้าโตขึ้นมากทีเดียว...”

คำทักทายที่ราวกับรู้จักกันมานานแรมปีทำเอาคนที่ไม่ได้มีความทรงจำอะไรมากนักตกใจไปอยู่ครึ่งก้าว มิสฉินผู้เลือกจะละเลยความทรงจำของหยางเยว่ซือตัวจริงมาตั้งแต่แรกนั้น ในเวลานี้กลับเริ่มนึกเสียใจที่ตัวเองไม่ใส่ใจแต่แรก มิสฉินแน้มปากแน่นเธอไม่รู้ว่ชายคนนี้เคยเจอกับหยางเยว่ซือจริงหรือว่าเขาแค่อ้างว่ารู้จักกันแน่...

“หวางเย่แห่งเจียนฉิน” มิสฉินเลือกเอ่ยทักไปเพียงเท่านี้

เมื่อได้ยินคำทักทายเช่นนั้น ชายที่เพิ่งจะมาถึงที่นี่ก็มองผู้ที่เป็นน้องน้อยของตัวเองด้วยสายตาเปลี่ยนไปทันที ภาพที่เห็นตรงหน้าคือน้องน้อยหยางเยว่ซือกงจู่ กงจู่คนเล็กในราชสกุลหยางแน่อนอน เด็กน้อยซื่อๆไม่ค่อยพูดอีกทั้งยังซิกิ้วเหนือใคร ๆ บัดนี้แม้ว่าจะยังไม่โตขึ้นมากไปกว่าครั้งสุดท้ายที่เคยพบ หากแต่บรรยากาศรอบตัวกลับต่างไปอย่างสิ้นเชิง...

“หวางเย่แห่งเจียนฉินอย่างนั้นหรือ” ผู้ที่มีศักดิ์เป็นรัชทายาทแห่งเจียนฉินขมวดคิ้ว “เจ้าไม่เคยเรียกพี่เช่นนั้น”

...เรื่องมากจริง...

มิสเฉินที่อยู่ในร่างของหยางเยว่ซื่อกงจูได้แต่ถอนหายใจในใจ เธอมองชายที่เธอไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อด้วยสายตาไม่สู้เป็นมิตรเช่นเคย จากท่าทีของเขาก็พอจะรู้อยู่หรือกว่าความสัมพันธ์ก่อนหน้านี้ก็คงจะมีหลายอย่างที่ไม่ธรรมดา แต่นั่นก็เป็นเรื่องของก่อนหน้านี้ไม่ใช่เรื่องของตอนนี้... ขนาดวิธีการปกครองแบบเก่าเธอยังไม่แคร์ มีหรือเรื่องความสัมพันธ์ทั่วไปจะทำอะไรเธอได้

“ต่อไปนี่คงต้องเรียกด้วยพระนามนี้ หวางเย่ควรปรับพระทัยให้ชิน” มิสเฉินเอ่ยด้วยความไม่ยี่หระต่อสิ่งใดทั้งสิ้น

“...น้องเยว่เออร์” องค์ชายพระองค์นั้นเอ่ยพลาถมวดพระขนง

ใบหน้าหล่อเหลาที่แสดงถึงอาการไม่พอใจและเคลือบแคลงนั้นไม่ได้ทำให้คนอย่างเฉินมีจวนใสใจแต่อย่างใด เขาจะสงสัยเคลือบแคลงอะไรก็เรื่องของเขา ปัญหาของเขาไม่ใช่เรื่องที่คนอย่างเธอจะต้องมาใส่ใจเสียหน่อยเพราะอย่างไรเสียเขาก็เป็นคนที่ทำให้เธอเสียเวลาอยู่และนั่นคือความจริง

“ต้องขอประทานอภัยกับหวางเย่ด้วย” กงจูตัวน้อยโค้งตัวลง “ในขณะนี้หม่อมฉันยังมีเรื่องภายในต้าซีที่ต้องจัดการอีกมากทำให้ยังไม่มีเวลาที่จะต้อนรับหวางเย่”

มิสเฉินไม่สนวิธีการทูตใด ๆ การปฏิเสธโดยไม่ใช้คำปฏิเสธหรือว่ามารยาทอะไรพวกนั้นเธอไม่สน และไม่ตั้งมันมาคิดในหัวด้วยซ้ำ ในเมื่อคนที่ถนัดเรื่องการทูตทั้งหมดของต้าซียังไม่

สามารถจะรั้งชายคนนี้ได้อยู่แต่ในเมืองได้ นั่นก็แสดงว่าวิธีมารยาทที่ย่อมไม่ได้ผลอยู่แล้ว...

“...” ฉินชงหยวนมองใบหน้าवलลอทที่ไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ นอกจากความเฉยชาและความหงุดหงิดด้วยสายตาไม่สู้เข้าใจนัก

“อย่างไรก็คงต้องรบกวนให้หวางเย่ติดต่อกับท่านเถียนลี่บูเพื่อนัดหมายกันในครั้งหน้า...”

ร่างเล็กกัมศิระชะลง เธอไม่ย่อกายทำความเคารพอย่างที่ควรเป็นเพราะในความคิดของมิสเฉินแล้วเธอผู้ดำรงตำแหน่งผู้ครองแผ่นดินนั้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนอบน้อมต่อชายที่เป็นแค่รัชทายาทแต่อย่างใด อันที่จริงต่อให้เป็นฮ่องเต้แห่งเฉียนจินมาขึ้นตรงหน้าก็ไม่แน่ว่าเธอจะนอบน้อมด้วยซ้ำ

“น้องเยว่เออร์” ฉินชงหยวนกดเสียงลง “กลับวังหลวงกับพี่”

ฉินชงหยวนที่ค่อนข้างมีความสนิทสนมกับกงจูน้อยมาแต่เด็กเอ่ยปากทันที นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะเรียกว่าปกติเลยสักนิด ท่านลุงเสียชีวิตกะทันหันในช่วงเวลาเดียวกับที่งานเฉลิมฉลองของเฉียนจินเริ่ม พอทางเฉียนจินส่งจดหมายมาเพื่อติดต่อให้ความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้สำเร็จราชการแทนตอบรับจดหมายนั้นมา

ครั้นให้คนมาสืบเรื่องในต้าซีก็มีแต่ข่าวลือแปลก ๆ เกี่ยวกับน้องน้อยเยว่เออร์เต็มไปด้วยหมด และแต่ละข่าวนั้นก็ล้วนเป็นข่าวลือที่ไม่น่าเชื่อถือทั้งนั้น สังหารผู้คน ปรากฏบฏ ตั้งตัวเป็นผู้ครองต้าซี...

แต่เดิมแล้วหยางเยว่ซือเป็นเด็กหญิงที่ไม่นิยมจะออกไปไกลจากตำหนักของตัวเองเสียเท่าไร เนื่องจากสภาพร่างกายของนางไม่เอื้ออำนวยมากนัก เธอเองได้ติดตามท่านพ่อมาเยี่ยมเยียนราชสกุลหยางอยู่บ่อยครั้ง หากแต่หวังทั้งสองแห่งตานั้นเป็นพระสหายของพี่หกเพราะอย่างนั้นเขาที่ชอบอ่านหนังสือและวาดภาพจึงมักได้สนทนากับน้องน้อยมากกว่าใคร...

แต่น้องน้อยเยว่เอ๋อร์ที่เขารู้จักนั้นไม่ใช่คนอย่างนี้ ไม่ใช่คนที่จะขมวดคิ้วท่าทางเอาเรื่องอย่างนี้... ภาพความทรงจำเก่า ๆ ที่กำลังขัดแย้งกับภาพที่เห็นอยู่นั้นมันทำให้เขาอดจะคิดไม่ได้ว่านางคือคนละคนกับหยางเยว่ซือ ด้วยหน้าตาและรูปร่างแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ผิดตัวแน่ แต่สายตากับบรรยากาศรอบตัวนั้นทำให้เขาเริ่มรู้สึกสับสน ในตอนนี้คำพูดของขุนนางเถียนเจิ้งซือที่บอกกับเขาก่อนที่จะมาที่นี่เริ่มเกิดน่าเชื่อขึ้นมาบ้างแล้ว...

“กราบทูลหลวงแปด กงจู่เป็นผู้ดำริจะไปเจรจาเองพะย่ะค่ะ”

หากเป็นน้องหยางเยว่ซือคนเดิมที่เขารู้จักนั้น เขามั่นใจแน่ว่าจะต้องเป็นการชักใยอยู่เบื้องหลังของใครสักคนแน่นอน เพื่อให้นางที่เป็นรัชทายาทองค์สุดท้ายผู้ขึ้นครองราชย์เป็นหุ่นเชิด และด้วยเหตุผลนั้นจึงทำให้เขารับมาพบนางที่นี่ทันทีเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่เขานับเป็นน้องสาวคนหนึ่งแต่...

...หากเป็นสตรีคนนี้ก็ไม่ว่านางอาจจะเป็นคนที่ดีมา
เองก็ได้...

“หวางเย่เพคะ” มิสเด็นเอียงคอ “ท่าทางว่าพระองค์จะ
เข้าใจอะไรผิดไปเสียหน่อย...”

การลากเสียงยื่นเยือกของนางนั้นทำให้คนที่ฟังอยู่อดจะ
สงสัยไม่ได้ เขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่รู้ว่าเยวเออร์พูดได้ก็จริง แต่เขา
ไม่ยักรู้ว่านางจะทำสีหน้าและน้ำเสียงอย่างนี้ได้ด้วย ยิ่งแหวตาเย็น
ชาอย่างนั้นช่างเป็นแหวตาที่เขาไม่คิดว่าจะได้เห็นจากเยวเออร์เลย
สักนิด ก็ทุกครั่งนางมักจะเขินอายเวลาเจอกับเขา ไม่ใช่จ้องมองเขา
ด้วยสายตาไม่เป็นมิตรอย่างนี้

“ที่นี้ต้าซี” หยางเยว่ช็อกงจุ่กระตุกยิ้มอันตรายออกมา “ไม่
ใช่เฉียนฉินของท่าน เกรงว่าพระองค์จะไม่มีสิทธิ์มาสั่งใครก็ตามใน
ต้าซี”

คำพูดนั้นทำเอาทั้งองค์ชายและองครักษ์จากเฉียนฉินตกใจ
ไปตาม ๆ กัน เหล่าองครักษ์นั้นไม่กล้าที่จะเอ่ยอะไรออกมาเพราะไม่
คิดว่าตัวเองจะมาเจอสถานการณ์เช่นนี้ หวางแปดที่เป็นดั่งหัวสมอง
ของเฉียนฉิน ความตั้งใจของพวกเขาที่จะเข้ามาช่วยกู้ระบบปกครอง
ของต้าซี กำลังถูกงจุ่ตัวน้อยบอกปิดรากับว่าพระองค์ไม่เคย
ต้องการมันจริง ๆ ใช้อย่างไรอย่างนั้น...

“น้องเยวเออร์...” ฉินชงหยวนเอ่ยเสียงเข้มข้น

คิ้วของนางหนุ่มขมวดเข้าหากันทันที เขาไม่เคยเห็นนางเป็นเช่นนี้มาก่อน เวลาเพียงสองปีครึ่งทำให้นางเปลี่ยนไปขนาดนี้ เขียวหรือ บรรยาการบางอย่างในตัวนางทำให้เขาอดจะนึกถึงสตรีบางคนไม่ได้... แต่เพียงแค่นั้นเขาก็เลือกที่จะหยุดความคิดตัวเองเอาไว้ก่อน ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องคุยกับเด็กน้อยคนนี้ให้รู้เรื่องให้ได้

“กลับวัง” ฉินชงหยวนอาศัยความสนิทสนมที่เด็กน้อยคอยมาวิ่งเล่นใกล้ ๆ เขาตลอดเดินเข้าไปหานางแต่สิ่งที่ได้รับคือการเข้ามาขวางของบุรุษอีกคนหนึ่ง

ไปทรงซานเดินก้าวเข้ามาขวางระหว่างเขากับเยว่เออร์เอาไว้นั่นที่ ซึ่งแม้ตัวน้อยเองก็หลบฉากไปอยู่ด้านหลังบุรุษตัวโตเช่นกัน สายตาของบุรุษหนุ่มที่รู้จักกันในชื่อของมังกรแห่งต้าซีไต้้นั้นไม่มีใครเป็นมิตรเสียเท่าไร เขายืนขวางโดยเลือกจะมองข้ามตำแหน่งของบุรุษคนนี้ไป ในเมื่อกรุงตัวน้อยยังไม่สนตำแหน่งนางเยว่แห่งเฉียนฉิน เขาที่เป็นเพียงจอมยุทธ์เร่ร่อนจะไปสนทำไม...

เมื่อเห็นการเข้ามาขวางของจอมยุทธ์ไปทรงซาน เหล่าองครักษ์ก็พุ่งเข้ามาขวางระหว่างองค์ชายกับจอมยุทธ์ไปทันทีตามสัญชาตญาณของผู้คุ้มกัน มิสเฉินมองภาพที่เกิดขึ้นด้วยสายตาเฉยชา เรื่องการเข้ามาขวางของไปทรงซานนั้นไม่ผิดไปจากที่เธอคิดอยู่แล้วเขาใจร้อนเกินกว่าจะรอให้เธอไล่พวกเฉียนฉินด้วยวิธีสุภาพเสร็จ...

“ฉินหวางเย่ต้องขอประทานอภัยด้วย พอคิดว่าข้ากระหม่อมกับกงจู่ยังหารู้กันไม่เสร็จ” ไปหรงซานเอ๋ย

สีหน้าของชายหนุ่มดูไม่ใคร่เป็นมิตรนัก ซึ่งในตอนนี้นี้ก็ไม่ต่างกับสีพระพักตร์ของหวางเย่แห่งเฉียนฉินนัก ไปหรงซานมองตรงไปอย่างไมเกรงกลัวไม่ว่าจะเป็นองค์ชายหรือองค์รัชาก็ไม่คว้ามือเขาทั้งนั้น แต่เขารู้ดีว่าหากเขาหันหันทำอะไรลงไปก็จะเป็นปัญหากับคนตัวเล็กที่ยืนอยู่แน่นอน คนตัวเล็กที่พยายามปกป้องศักดิ์ศรีของต้าซี...

เขารู้ดีว่ากงจู่กำลังพยายามอยู่ เหมือนที่เขา กำลังพยายามปกป้องศักดิ์ศรีของคนในพรรคช่างลี แต่เด็กน้อยที่วัยยังไม่โตผู้นี้กำลังทำทุกอย่างทุกทางเพื่อปกป้องต้าซีทั้งแผ่นดิน

เขาเองก็ไม่ว่าพวกเฉียนฉินกำลังเล่นเกมอะไรอยู่หรือไม่ และเขาเองก็ไม่ว่าว่ากงจู่กำลังตั้งใจจะทำอะไรอยู่ แต่เขาคงไม่รอให้คนพวกนี้เล่นเกมการเมืองกันจบหรอก วันนี้แม่กงจู่ตัวน้อยของเขา คงเหนื่อยมามากแล้ว ไอ้คนอวดดีที่กล้ามาเรียกชื่อกงจู่ห้วน ๆ ก็คงจะต้องถอยไปก่อน

คงต้องยอมรับว่ามันเป็นความรู้สึกที่ไม่ค่อยจะดีนัก แต่เขาไม่พอใจเสียเท่าไรที่จู่ ๆ ชายต่างแดนที่เข้ามาขัดจังหวะการคุยของเขากับนางเด็กแสนนั้น มาเรียกพระนามของกงจู่แห่งต้าซีด้วยท่าทีสนิทสนมอย่างนั้น เขาไม่เคยรู้ว่าสองคนนี้สนิทสนมกันอย่างไร และหากให้ยอมรับกันอย่างลูกผู้ชายเขาก็ไม่อยากจะเสียด้วย เขาแค่อยากให้ความสัมพันธ์เดิม ๆ มันจบลงตรงนี้ก็เท่านั้น

“นี่คือองค์ชายฉินขงหยวนแห่งฉีเยินฉิน ไม่ใช่คนที่ชาวบ้านอย่างเจ้าจะมาพูดจาอย่างนี้ได้” หนึ่งในทหารองครักษ์เอ่ยขึ้นทันที

“นี่คือประชาชนของต้าซี ถ้าทหารของท่านล่วงเกินประชาชนของข้าอีกแม้แต่ครั้งคำอย่าหาว่าข้าเสียมารยาท...” กงจู่เองก็ตอบกลับทันควันเช่นกัน

เธอไม่ได้โกรธเคืองอะไรเป็นจริงจังกนัก (หากไม่นับเรื่องการมานอกเวลานัดโดยไม่บอกล่วงหน้า) แต่มันเป็นเรื่องของการเมือง เธอจำเป็นต้องปกป้องศักดิ์ศรีให้กับชายที่แทบจะฆ่ากันตายกับเธอเมื่อครู่ เพราะเรื่องความไม่ลงตัวของ การตกลงวิธีแก้ไขปัญหาในต้าซีได้

ธุรกิจกับการเมืองการเจรจาอย่างนี้ เมื่อครู่เธอกับไปพรงซานอาจจะเป็นศัตรูกันแต่ตอนนี้พวกเธอเป็นมิตรกันแล้วเมื่อมีศัตรูใหม่เกิดขึ้น ก็บอกไปกี่ครั้งแล้วไม่มีมิตรแท้หรือศัตรูถาวรหรอกในโลกใบนี้

“เยว่เออร์” ฉินขงหยวนมองร่างเล็กด้วยความไม่เข้าใจ

ความหงุดหงิดจากไหนก็ไม่รู้ก็พลันตื่นขึ้นมามีความอยากรู้อยากเห็นได้ เด็กน้อยที่เคยวิ่งตามเขาตั้งแต่เด็ก เด็กหญิงตัวน้อยที่คอยมาติดพันให้เขาฟังอยู่เสมอ บัดนี้กำลังออกปากปกป้องชายอื่นอยู่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เพราะนางต้องช่วยเหลือต้าซีหรือว่ามีอะไรมากกว่านั้น...

“...หม่อมฉันขอยืนยันคำเดิม หากฉินหวางมีเรื่องจะพูดคุยกับหม่อมฉันก็ให้ไปแจ้งเรื่องไว้ที่ท่านเถียนลีบู”

กงจู้ตัวน้อยหรีพระเนตรลง พระองค์ก้าวมายืนไม่ล้าหน้าไป
ทรงชานไปมากนัก ท่าที่ที่แสดงถึงอำนาจของเด็กหญิงนั้นทำให้เหล่า
องครักษ์จากเฉียนฉินอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหวั่นเกรงโดยไม่ทราบสาเหตุ
ดวงตาคู่คมแสดงออกถึงอำนาจโดยไม่ต้องมีแม้แต่บัลลังก์ด้วยซ้ำ

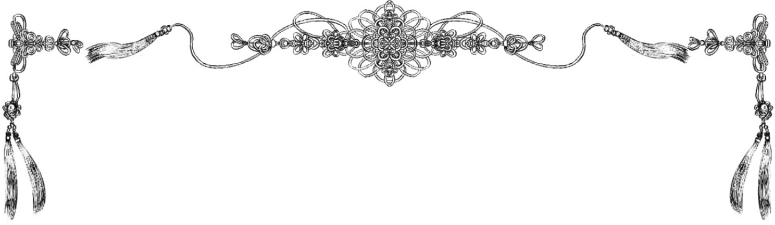
“เยวเออร์ พี่ไม่ยักรู้ว่าพี่จะต้องทำเรื่องเช่นนั้นเพื่อพบเจ้า”

ฉินชงหยวนเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก ซึ่งท่าที่นั้นก็ถูกกงจู้
ตัวดีมองผ่านไปโดยสิ้นเชิง มิสฉินเล็กคิ้วขึ้นริมฝีปากเบิกขึ้นเพียงชั่ว
วูบ ท่าที่ที่ถูกที่แสดงออกซัดนั้นไม่อาจจะพ่นสายตาของใครในที่นั้น
ไปได้ บรรยาการรอบตัวของหยางเยว่ซื่อกงจู้มันเปลี่ยนไปจริง ๆ
หวางเจ้าปัญญาแห่งเฉียนฉินไม่ใช่ว่าจะมองไม่ออก เพียงแต่การเชื่อ
ในสิ่งที่กำลังเห็นอยู่มันแค่ทำให้ได้ยากเท่านั้น...

“ทรงจำเป็นต้องทำแล้วพะคะ เพราะตอนนี้หม่อมฉันอยู่ใน
ฐานะของผู้ครองตำชี ส่วนหวางเย็นนั้นเป็นเพียงองครักษ์ทนายแห่ง
เฉียนฉิน” ใบหน้านวลเชิดขึ้น

“หากไม่ทรงทำเช่นนั้นก็เท่ากับว่าเฉียนฉินไม่เห็นหัวตำ
ชี”

ตอนที่ ๒๓)

คนใจดี

“กงจูแนพระทัยแล้วหรือว่าจะทรงทำเช่นนี้”

เสียงของไปทรงชานดังขึ้นในขณะที่กงจูตัวน้อยกำลังทรุดตัวลงประทับที่เก้าอี้ในเรือนของเขา กงจูตัวแสบที่สวมใส่เพียงอาภรณ์ที่ทำให้ขยับกายคล่องเท่านั้น พระองค์กำลังจัดทำจัดทางของตัวเองให้นั่งสนทนาได้สะดวก เงยหน้ามามองเขาเพียงครู่สั้น ๆ ก่อนจะประทับนั่งให้เรียบร้อยอีกครั้ง ใบหน้าของเด็กหญิงวัยเยาว์ไม่แสดงออกถึงสิ่งใดทั้งสิ้นนอกจากความสงบ

“อะไรที่ทำลงไปแล้วข้าไม่นิยมหวนค่านึงข้า” คำตอบเพียงเรียบง่ายดังออกจากพระโอษฐ์น้อย

ถึงจะว่าอย่างนั้นก็เถอะแต่การไล่หางเจ้าปัญญาจากเฉียนฉินกลับไปที่วังหลวงก่อน แล้วตัวเองกระโดดขึ้นม้ามากับชายอื่นเพื่อมาเจรจาทอเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างพื้นที่ทำกินต้นน้ำและการขยายอำนาจของเหล่าขุนนางเนี่ยนะ ต่อให้โง่แค่ไหนก็ต้องรู้อย่างนั้นถือเป็นการหมิ่นเกียรติฉินหางอย่างรุนแรงเลยไม่ใช่หรือไร แล้วองค์ชายที่ว่านั้นก็ไม่ได้ยอมกลับวังหลวงเสียด้วย...

“กงจู่... นั่นอาจทำให้เกิดการรุกรานดินแดนได้” ไปหรงซานเอ่ยเสียงเครียด

“ข้าทราบดี” มิสฉินตอบ “แต่นั้นไม่ใช่เรื่องที่ท่านจอมยุทธจะต้องกังวล”

เธอรู้ว่าสิ่งที่เธอทำลงไปนั้นอาจจะเกิดผลกระทบอะไรบ้างเรื่องแบบนี้ในหัวของนักธุรกิจไม่มีวันพลาดอยู่แล้ว เธอจะต้องคิดความน่าจะเป็นทุกอย่างเอาไว้ก่อนเสมอ และสิ่งที่เธอเลือกทำลงไปนั้นก็ไม่ได้ทำลงไปเพียงเพราะอารมณ์โมโหแต่อย่างไร เธอคาดเอาไว้แล้วว่าอย่างไรเสียก็ต้องเกิดเหตุการณ์อย่างวันนี้ขึ้นในเร็ววันอยู่แล้วสำหรับเธอมันไม่ใช่ปัญหามากหากว่าเรื่องยุ่งวุ่นวายแบบนี้จะเกิดขึ้นเร็วอีกสักหน่อย นั่นหมายความว่าง่าย ๆ ก็คือเธอคิดจะหาเรื่องบวกกับทั้งเฉียนฉินและลู่ซุนอยู่แล้ว

...ก็แค่เร็วขึ้นหน่อยไม่นับว่าเป็นปัญหามากนัก...

ใจของเธอกว้างพอกับงานที่เข้ามาเร็วขึ้น แต่มักจะใจแคบกับเรื่องที่ล่าช้ามากกว่า เพราะฉะนั้นเธอจึงเลือกที่จะรีบเจรจากับไปหรงซานก่อนเพราะเธอได้วางแผนเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเรื่องการ

พูดคุยทั้งหมดเพื่อรวมดินแดนและจัดการปัญหาภายในต้าซี้ก็ต้อง
เสร็จเรียบร้อยก่อนจะครบกำหนดครองราชย์ในอีกเจ็ดวันถัดไป...

เธอมีเวลารวมสิบวันและเธอใช้สองวันแรกไปกับการจัดการ
พวกลัทธิหลงเจียงแล้ว กำหนดเวลาของเธอกับพรรคช่างลี้ต้องไม่
เกินอีกสามวัน

เพราะเธอตั้งใจจะใช้ห้าวันที่เหลือในการปรับระบบขุนนาง
ภายในอย่างเข้มข้น แผนที่วางไว้อย่างรัดกุมจะไม่เปลี่ยน อีกไม่นาน
ต้าซี้จะเข้าใจ Miss Chen System ที่เธอจะวางเอาไว้และต่อไปจะมี
หยางเยว่ซือกงจูหรือไม่มี **ต้าซี้ก็ยังคงอยู่ต่อไป** นี่คือการกิจ
คร่าวๆ ที่เธอคิดเอาไว้ และเธอจะไม่ยอมให้ใครก็ตามมาทำตาราง
เธอเสียหายเป็นแน่

“แต่เป็นเรื่องที่กงจูสมควรกังวล” ไปหรงซานเอ่ยก่อนจะ
พยักหน้าให้สาวใช้ในเรือนของตัวเองยกสำรับน้ำชาเข้ามา

“เป็นเรื่องที่เฉียนฉินต้องกังวล” มิสเฉินตอบกลับเพียง
เรียบๆ เท่านั้น

“ซาเพคะ...” เสียงของสตรีที่เดินเข้ามานั้นสั้นเล็กน้อย “ยัง
ร้อนเอ่อ ทรงเสวย...”

“ขอบใจเจ้ามาก” กงจูพยักพระพักตร์รับเพียงเท่านั้นโดย
ไม่เอ่ยอะไรให้มากความ

ดูไปแล้วสาวใช้ในเรือนนี้จะเรียกว่าสาวใช้ก็กระดากปากเสีย
เปล่าเรียกว่าฮาเร็มของไปหรงซานน่าจะเหมาะสมกว่า เพราะแต่ละนาง

เนื้อแน่นเนียนสวมเสื้อผ้าแนบเนื้องดงามเดินกันเจิดฉาย ดูแล้วก็ไม่ได้ถนัดงานบ้านการเรือนเสียเท่าไร

มือเรียวกเล็กที่สังหารคนมานับไม่ถ้วนยกจอกขาขึ้นก่อนจะหมุนบนมือด้วยความเคยชินโดยไม่ได้ให้ความสนใจกับการส่งสายตาไปมาของสตรีที่เข้ามาประเคนสำหรับทั้งสองเสียเท่าไร เธอหมายถึงสายตาที่ดูริษยาและไม่ต้อนรับเธอตั้งแต่เดินเข้ามานั้นแหละ

คงจะเป็นเรื่องปกติที่สตรีในยุคนี้ไม่ว่าจะเป็นสตรีสาวใช้หรือสตรีทั่วไปที่มักจะตกเป็นของชายที่เป็นใหญ่ หรือชายที่เป็นที่นับหน้าถือตาด้วยความเต็มใจ สามึงคงจะถือเป็นสิ่งของจำเป็นในยุคที่สตรีไม่สามารถหาकिनเองได้อย่างสะดวกเช่นนี้ เธอที่โตมาในยุคที่สามึงเป็นเพียง accessories นั้นแม้จะไม่ค่อยเข้าใจอารมณ์แบบนั้น แต่ก็ไม่ได้ต่อต้านไปเสียทีเดียว

“หวังว่าฟูเหรินของท่านจะไม่วางยาช้า”

กงจู่ตรัสด้วยน้ำเสียงไม่มีใครจริงจังกนักในขณะที่ยกถ้วยชาจรรดิมฝีปาก คำเอ่ยเล่น ๆ นั้นทำให้สตรีสองนางที่กำลังล่าถอยออกไปถึงกับสะดุ้งเฮือก

มิสฉินจิบชาร้อนลงคอไปอย่างไม่คิดมาก ไม่ว่ามันจะมีพิษหรือไม่เธอก็ไม่ใส่ใจหรอก ร่างกายของหยางเยว่ซือไม่สู้จะเจ็บป่วยเพราะพิษเสียเท่าไร ต่อให้ดับลมหายใจไปก็จะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ไม่ใช่แค่ตอนโดนเข็มพิษของพวกเสนาบดีชั่วเหวอก สาบานได้ว่าเธอได้ทำการทดลองตายมาหลายครั้งแล้ว ด้วยพิษสารพัดที่พอจะหาได้ในวังแต่ไม่ตาย...

เรื่องมันค่อนข้างซับซ้อนตรงที่เธอเริ่มจะสงสัยว่าร่างกายของเด็กหยางเยว่ซืออาจจะเป็นร่างกายที่ต่อต้านพิษได้ เพราะเธอแทบไม่ได้รับ effect อะไรเลยในตอนที่พิษขึ้นมา และจากภาพในความทรงจำก็คือกงจู๋ไม่สิ้นพระชนม์เพราะพิษที่หนามดอกเหมยกุ้ยพอปะติดปะต่อเรื่องได้เธอจึงได้แอบทำการทดลองลับ ๆ เพื่อให้รู้ไปเลยว่าแท้จริงแล้วร่างกายที่เธออาศัยอยู่นั้นมีสภาพอย่างไร และผลก็เป็นไปอย่างที่เห็นไม่ว่าจะพิษอะไรเธอก็ไม่ตาย...

“กงจู๋” ไปทรงซานเบิกตากว้างเมื่อเห็นนางที่เอ่ยออกมานั้นกำลังจิบชาเข้าไป

ท่าทางมีพิรุณของสตรีทั้งสองที่เป็นสาวใช้ในบ้านนั้นบ่งบอกให้รู้ว่าพวกนางได้ทำเรื่องเลวร้ายลงไปจริง กงจู๋เองก็ทรงทราบเช่นกันแต่ยังไม่ทันที่เขานางก็จิบชานั้นลงไปแล้ว มือของเขาเย็นเฉียบทันทีร่างสูงผุดลุกเพื่อสกัดจุดไม่ให้พิษไหลเวียนหากแต่กงจู๋ทำเพียงวางถ้วยชาลงแล้วเขาก็จะยกมือขึ้นห้ามเท่านั้น

“ไม่ต้องห่วงข้าแค่จะบอกว่าเปลืองพิษเพราะข้าไม่ตายง่ายป่านั่น” เด็กหญิงเอ่ยราวกับเป็นเรื่องล้อเล่น

“...”

ความเยิบเกิดขึ้นทั่วเรือนของหัวหน้าพรรค บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้นถึงกับไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยอะไรออกมาแม้แต่ครั้งคำ เพราะเขาไม่รู้ว่าสิ่งที่กงจู๋ตรัสออกมานั้นเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องล้อเล่นกันแน่ แต่คนที่วางพิษนั้นรู้อยู่แฉใจดวงตาของนางเบิกกว้างเมื่อเห็นว่ากงจู๋ไม่ทรงตอบสนองอะไรกับพิษจริงอย่างคำอ้าง มิสฉินไม่ได้ใส่ใจกับ

ตกลงร้ายของตัวเองเท่าใดนัก พระองค์จึงขารสชาติปะแล่มต่ออีกนิด ก่อนจะวางลงและเอ่ยธุระของตัวเองทันที

“เราควรจะจบเรื่องล้อเล่นไว้เพียงเท่านี้” มิสเณอเอ่ย

“ข้อเสนอของข้ายังคงเดิมคือข้าจะให้เงินสนับสนุนแก่พรรคข้างสี่แลกกับที่ดินตรงส่วนต้นน้ำ และข้าจะเปลี่ยนให้หูกงเข้ามาดูแลที่นี้แทนขุนนางเดิม แม้ว่าอาจจะไม่ได้ช่วยเรื่องแก้ต่างความบริสุทธิ์ได้แต่อย่างน้อยการเปลี่ยนขุนนางก็จะทำให้ความสงสัยของประชาชนแบ่งเป็นสองส่วน...”

หยางเยว่ซือกงจู่ยื่นข้อเสนอที่ดีกว่าเดิมที่จริงมันคือข้อเสนอเดิมนั่นแหละ แค่พูดให้ดูดีกว่าเดิมเท่านั้น ก็เหมือนพวกพ่อค้าที่บวกราคาไปตั้งแต่แรกแล้วค่อยมาบอกว่าลดราคาทีหลัง กงจู่ทรงวางถ้วยชาที่ผสมพิษอะไรสักอย่างลงก่อนจะมองหน้าคู่เจรจาของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง

“ว่าอย่างไร ข้อเสนอนี้พอจะน่าฟังขึ้นบ้างหรือไม่” กงจู่ตรัสถาม

ไปทรงซานมองพระพักตร์ที่งัดงามของกงจู่ด้วยความสนใจ ในเวลาอย่างนี้นางยังพูดถึงเรื่องข้อตกลงอยู่อีก เขาหมายถึงเพราะว่านางเจอมาทั้งการลักพาตัว เจอกับหวางเยว่หมั่นไส้ นั่นแล้วยังมาเจอชาที่อาจจะมีพิษปะปนแต่นางก็ยังตั้งใจที่จะคุยเรื่องข้อตกลงอยู่อย่างนั้นนะหรือ...

“ท่านไม่มีอะไรต้องการให้ข้าจัดการหรือ...” ไปทรงซานหรื
ตาลง มันเป็นคำถามกว้าง ๆ ที่ทำให้คนที่สนทนาด้วยอดจะรู้สึก
พึงใจไม่ได้

ไปทรงซานไม่ใช่คนฉลาดเฉลียวขนาดที่จะมีเล่ห์เหลี่ยม
อะไรให้เธอต้องกังวล หากแต่เขาเป็นคนที่มีความกล้าหาญและ
ความเสียสละอีกทั้งยังมีน้ำใจ ต้องนับว่าเป็นคนมีน้ำใจมากเพราะ
ขนาดเธอที่ไม่ได้รู้จักมักจี่กันมาก่อน กงจู่ที่สร้างแต่เรื่องลำบากใจอีก
ทั้งยังยื่นข้อเสนอที่ไม่ยุติธรรมในสายตาของเขาให้กับเขาและพรรค
ช่างลี พอเขาเห็นว่าเธอกำลังตกที่นั่งลำบากเขาก็พร้อมที่จะให้ความ
ช่วยเหลือเธอทันทีโดยไม่ลังเล

“ท่านไป” กงจู่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ท่านคิดอย่างไร
กับข้อเสนอของข้า”

มิสเฉินไม่ใช่คนที่จะหลุดจากหัวข้อที่ตัวเองต้องการสนทนา
อย่างง่ายตาย อย่างน้อยเธอก็ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธที่
ชัดเจนก่อนเพื่อจะได้คิดหาทางแก้เรื่องปัญหาตรงนี้ต่อไป ท่าทีของ
กงจู่ไม่แสดงถึงความกังวลมากนักกับเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น

“กงจู่ พระองค์จะทรงเจรจาอะไรกับหวางเย่แห่งเฉียน
ฉิน...” ไปทรงซานเอ่ยถามเรื่องที่คาใจทันที

จะว่าไปท่านจอมยุทธ์ไปมีส่วนคล้ายเงินหลวนคุนอยู่มาก
ซึ่งในที่นี้เธอหมายถึงความเหมือนในแง่ที่หากไม่ได้คุยในเรื่องที่ตัว
เองต้องการแล้วก็จะไม่ยอมคุยเรื่องอื่นนั่นเอง มิสเฉินยกยัมบาง ๆ
ในขณะที่มองใบหน้าของไปทรงซาน เงาของบางคนที่เธอแสร้งคิดถึง

แวตาทที่อ่อนลงนั้นทำให้คนที่สบตานางอยู่เกิดเปลือใจโดยไม่ทันตั้งตัว...

“เรื่องนั้นของท่านจอมยุทธ์ไปอย่าเป็นห่วง...” มิสฉินที่เริ่มคลายความกังวลลงด้วยความคุ้นเคยบางอย่างเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงอย่างชัดเจน

“ข้าจะไม่ให้ต้าซีเสียเปรียบเลยแม้แต่ครึ่งก้าว”

แม้ว่าจะอ่อนลงแต่คำกล่าวที่หนักแน่นนั้นมีพลังไม่น้อยอย่างน้อยคำกล่าวของพระองค์ก็ทำให้เหล่าชาวยุทธ์ที่นั่งอยู่รายรอบเกิดความเชื่อมั่นแปลก ๆ ขึ้น แม้ว่าคนพูดจะเป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวน้อยคนหนึ่งเท่านั้น หยางเยว่ซือคงจู่ทอดสายตาลงไปที่จานอาหารที่คงจะปรุงด้วยความหึงหวงที่ทำให้หน้าตาของอาหารค่อนข้างไม่น่าตักเข้าปากเสียเท่าไรแทนที่จะสบตากับไปหรงซานโดยตรง

เพียงแค่เด็กน้อยจิ้นอวี่ก็ทำให้เธอคิดถึงเด็ก ๆ ที่โลกก่อนมากพอแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมีจอมยุทธ์สักคนมาทำให้เธอคิดถึงพี่ชายในโลกก่อนของเธอมากขึ้นไปอีกหรอก...

“กงจู่ พระองค์เป็นสตรีอีกทั้งยังเด็ก” ไปหรงซานเอ่ย “ชายคนนั้นเป็นหวางเจ้าปัญญาแห่งเฉียนฉิน”

“เขาจะเป็นใครก็ช่าง” มิสฉินตัดบท “เราคุยกันแคในขอบเขตของเรื่องพรรคข่างลี่และต้าซีได้ก็พอ...”

มิสฉินตอบตัดบทเพียงเท่านั้นก่อนที่เวลาจะยื้อมากไปกว่านี้ มิสฉินมองสายตาที่เป็นห่วงของไปหรงซานอย่างเข้าใจ ไม่ใช่ว่าเธอไม่ยอมรับความช่วยเหลือหรือน้ำใจจากเขา แต่ในความเข้าใจ

พื้นฐานแล้วก่อนที่จะไปช่วยเหลือคนอื่นนั้นควรจะเริ่มต้นด้วยการไม่สร้างปัญหาก่อน หากว่าไปหรงซานสามารถเข้าใจข้อกำหนดตรงนี้ได้ เขาก็อาจจะได้โอกาสที่จะได้ช่วยเหลือเธอและตัวชีขึ้นมาบ้าง

“กงจู... พระองค์ทรงเข้าใจจุดยืนของท่านหรือไม่” ไปหรงซานเอ่ยด้วยความอ่อนใจ

“ข้าเข้าใจอย่างแจ่มชัด” มิสเฉินเอ่ย “แล้วท่านเล่า? ท่านหัวหน้าพรรคข้างลี ท่านเข้าใจบทบาทและจุดยืนของท่านหรือไม่...”

ความเยียบเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองคนทันที ไปหรงซานเข้าใจสิ่งที่กงจูเอ่ยอย่างแจ่มแจ้ง แต่บางอย่างในตัวตนและบางอย่างในสายตาของนางนั้นทำให้เขาไม่อาจจะปล่อยให้เรื่องมันดำเนินต่อไปได้ ไม่ใช่ว่าเขาไม่ไวใจนาง เขารู้ว่านางเก่งเขามั่นใจว่านางทำได้แต่ว่าในเวลาอย่างนี้เขาเองก็คงไม่อาจจะปล่อยนางไปได้เช่นกัน

“ข้าเข้าใจดี ถ้าเช่นนั้นข้าตกลง”

คำตกลงที่เอ่ยขึ้นทันทีโดยแทบไม่ผ่านการคิดซ้ำอีกครั้งนั้นสร้างความตกใจให้กับทั้งกงจูและเหล่าชาวยุทธ์ที่อยู่ในห้องไม่น้อย สตรีทั้งสองคนก้าวเข้าไปหาชายที่พวกนางพร้อมจะมอบชีวิตให้ทันที

พวกนางเป็นชาวยุทธ์ไม่จำเป็นจะต้องไปตกลงกับทางการ หากพรรคข้างลีไม่เอาด้วยแล้วกงจูก็ทำอะไรไม่ได้ กับข้อตกลงเช่นนั้นหากตกลงไปก็เท่ากับว่าศักดิ์ศรีของพรรคข้างลีนั่นจะต้องสูญเสียไปเป็นแน่

“ท่านพี่คิดอีกทีเถอะ”

“ท่านหัวหน้า...”

“ประชุม...”

เสียงทักท้วงดังทันทีโดยที่ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผล มิสฉินไม่ถือสาในเรื่องนี้เธอคิดเอาไว้แล้วว่าไม่ว่าอย่างไรคนพวกนี้ก็ต้องต่อต้าน แต่สิ่งที่เธอคาดไม่ถึงก็คือการตอบรับอย่างทันท่วงทีของไปหรงซานต่างหาก ที่จริงข้อเสนอของเธอก็นับว่าดีเหมาะสมกับการตอบรับ แต่เธอคิดว่าคนพวกนี้น่าจะเล่นตัวสักนิดกลัวเสียอิสระอีกสักหน่อย...

“อย่างไรเสียพรรคช่างลีของพวกเราไม่ได้เบียดเบียนชาวบ้านตั้งแต่แรกอยู่แล้ว” ไปหรงซานเอ่ยเหตุผล

“ก็แค่ทำให้ชาวบ้านกับคนอื่นทั่วไปรู้ว่าเราไม่ใช่อันธพาลระรานใคร ข้าไม่มีเหตุผลจะต้องปฏิเสธข้อเสนอนี้อยู่แล้ว...”

น่าประหลาดใจที่ชายคนนี้ไม่หลงไปกับคำกล่าวหาอย่างคนอื่นในพรรค ต้องบอกว่าสมแล้วที่เป็นผู้นำเพราะเขาสามารถจดจ่อกับเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง ได้มองเห็นผลประโยชน์ที่ควรได้ และไม่ควรเสียได้เป็นอย่างดี และที่ไม่อาจมองข้ามได้เลยก็คือน้ำใจของเขานี้แหละ

ทั้งที่จริงเขาจะเล่นตัวอีกนิดต่อรองเพิ่มอีกหน่อยเพื่อให้พรรคช่างลีได้ประโยชน์มากกว่านี้ก็ย่อมได้ และแน่นอนว่าเขาก็มองประโยชน์ข้อนี้ออกจึงทำให้การเจรจาเมื่อช่วงสายไม่เป็นผลตึ๊ง แต่พอมาถึงตอนนี้พอเขาได้เห็นถึงปัญหาการรุกรานต้าซีเขาก็ยอมตกลงอย่างง่ายดายทันทีหากไม่เอ่ยว่ามีน้ำใจแล้วจะให้เอ่ยว่าอย่างไรอีก

“...ขอบใจท่านมากที่เข้าใจ” มิสฉินเอ่ย

“อย่างไรข้าจะให้ท่านหม่ากงจากกรรมยุติธรรมดำเนิน การเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด ท่านไม่ต้องห่วงเมื่อเวลาผ่านไปสักระยะชั่ว สัญญาวาจะช่วยให้พรรคขงสี่ของพวกท่านเรื่องอำนาจยิ่งกว่าที่เคย เป็นอยู่”

กงจูให้คำมั่นโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย เธอไม่คิดจะไล่ต้อน พวกขวยฤทธิ์อยู่แล้ว สิ่งที่ต้องการก็แค่การอำนวยความสะดวก ขวบ้านเล็กน้อย ขยายฐานอำนาจของตัวเองอีกหน่อย และจัดการ กับพวกขุนนางขั้วอีกเท่า่นั้น พอเธอได้ทุกอย่างแล้วพวกเขาจะ ต้องการอำนาจ ที่ทางทำกินหรืออะไรก็เชิญเถอะ เธอพร้อมจะปล่อย ให้เรื่องทั้งหมดหมุนไปตามกฎเกณฑ์สังคมอยู่แล้ว...

“เรื่องนั้นไม่จำเป็น” ไปหรงซานเอ่ย “เรื่องของพรรคข้า ข้า จัดการเองได้ไม่จำเป็นต้องให้กงจูยื่นมือมาช่วย”

น้ำเสียงแข็งคล้ายประชดประชันกับคำพูดที่แสดงออกชัดว่า เขาตั้งใจจะยกย่อนคำพูดเรอนั้นมันทำให้เธออดไม่ได้ที่จะยกยืมอีก ครั้ง เพราะไม่ว่าอย่างไรชายคนนั้นจนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ต่างจากเงิน หลวนคุนพี่ชายในชาติก่อนของเธอเลยสักนิด มิสฉินพยักหน้ารับ เบา ๆ ใให้กับคำพูดของชายขีประชด

“ถ้าท่านไปจะว่าเช่นนั้น...” หยางเยวี่ซือกงจูตรัสรับ

“วันพรุ่งนี้ข้าจะให้หม่ากงจากกรรมยุติธรรมเข้ามาร่าง จดหมายสัญญาข้อตกลงกับท่านแล้วกัน หากจะเรียกร่องสิทธิ์ใน ระยะสัญญาเท่าไรก็ขอให้ท่านไปแจ้งกับท่านหม่ากง...”

มิสเฉินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบตามแบบของการเจรจาธุรกิจทั่วไป หากแต่ชาวยุทธ์กลับไม่คิดเช่นนั้น ไปทรงซานขมวดคิ้วด้วยไม่สู้เข้าใจนัก เขาไม่เข้าใจว่าทำไมจะต้องร่างสัญญาอะไรด้วยในเมื่อเขาก็ตกลงที่จะทำตามสัญญาแล้ว เขามองหน้าเด็กหญิงตัวน้อยด้วยสายตาไม่ใคร่เข้าใจนัก

“ไม่ต้องร่างสัญญาอะไรหรอก พวกเราชาวยุทธ์เชื่อกันด้วยสัจจะ”

เมื่อสิ้นประโยคนั้นก็ได้รับเสียงสนับสนุนจากชาวยุทธ์ทั้งหลายที่นั่งอยู่ทันที ชาวยุทธ์ที่เข้าใจเหตุผลของประมุขของตนนั้นแม้จะขัดใจแต่ก็ไม่ขัดข้อง ทำทางที่แสดงให้เห็นชัดว่าพวกเขาร่วมจะปฏิบัติตามคำสั่งของไปทรงซานนั้นก็น่าประทับใจไม่น้อย แต่... ไม่มีสัญญาอย่างนั้นหรือ?

มิสเฉินขมวดคิ้วเล็กน้อยเอาเป็นว่านี่ถือเป็นความรู้ใหม่ของเธอก็ว่าได้ ชาวยุทธ์เชื่อกันด้วยสัจจะอย่างนั้นหรือ มันช่างเป็นความรู้สึกที่เท่ไม่น้อยแต่เธอไม่ใช่ชาวยุทธ์เสียหน่อยเธอเป็นกงจู๋เป็นตัวแทนของทางการ ลำพังสัจจะก็คงจะช่วยอะไรกันไม่ได้ เธอไม่หวังพวกชาวยุทธ์หรอกแต่เธอหวังขุนนางของเธอต่างหาก

“พอดีว่าข้าไม่ใช่ชาวยุทธ์ และท่านก็ไม่ควรเริ่มเชื่อข้าด้วยสัจจะ”

การที่สัญญาใด ๆ จะสำเร็จนั้นมันก็ขึ้นอยู่กับคู่สัญญาด้วย ไม่ใช่ว่าตัวเองน่าไว้วางใจแล้วคิดจะทำอะไรก็ได้เสียหน่อย มิสเฉินได้แต่แทรกความคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกชนชั้นปกครองที่มีทั้งดีและ

เลวให้กับพวกชาวยุทธ์ผู้แสนซื่อรับรู้ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ช่วยอะไรเท่าไร เพราะพวกชาวยุทธ์ก็ยังคงเฝ้าจ้องว่าสัญญาไม่จำเป็นอยู่ดี

“ข้าเจือกงจูด้วยสัจจะ” ไปหรงซานเอ่ยในขณะที่มองเข้ามาในดวงตาของเด็กหญิงตรง ๆ

เขาไม่ได้โง่ขนาดจะดูคนไม่ออกว่ากงจูผู้นี้ไม่ใช่คนไม่รักษาคำพูด เขาเชื่อในสัญญาของตนของตัวเองมากพอที่จะให้ความเชื่อใจกับสตรีคนนี้ และอีกอย่างเขาเองก็เห็นมาเกี่ยวกับการรักษาสัญญา และคำพูดของนางทั้งเรื่องเด็กที่เป็นลูกโจร อีกทั้งเรื่องที่น่างจะไม่ยอมขึ้นบัลลังก์หากไม่ครบสิบวัน ไม่ว่าเรื่องไหนก็แสดงชัดว่านางไม่ใช่คนที่จะผิดคำพูด

“แต่อย่างไรท่านก็ควรจะ...” ไม่ทันที่กงจูจะรับสั่งจบไปหรงซานก็ยกมือขึ้นหยุดนางเอาไว้เสียก่อน

“หากทรงต้องการสัญญาก็ค่อยให้พวกลิ่วล้อของพระองค์มาคุยกับลิ่วล้อของข้าพวงนี้” จอมยุทธ์หนุ่มเอ่ยเสียงเข้มเรียกการขมวดคืออย่างสงสัยให้กับกงจูได้ไม่น้อย

“วันนี้ข้าจะไม่ปล่อยให้ท่านไปนั่งคุยกับหวางแห่งเฉียนฉินนั้นตามลำพังแน่”

สิ้นคำกล่าวนั้นก็ทำให้มิสเฉินเข้าใจได้ถึงเหตุผลที่เขารีบตกลงอีกนิด ด้วยเหตุผลนั้นมันทำให้เธออดจะประทับใจไม่ได้จริง ๆ เพราะมันคือการแสดงน้ำใจอันประเสริฐของไปหรงซานที่มีต่อเธอราชสกุลหยางและต้าซืออย่างแท้จริง มิสเฉินแยมยิ้มละมุนที่เป็นรอย

ยืมแห่งความประทับใจออกมาจากใจก่อนจะเอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจของนางออกมา..

“เรื่องนั้นข้าเข้าใจว่าท่านเป็นห่วง แต่คงต้องขอรับไว้แค่น้ำใจเท่านั้น” หยางเยว่ซื่อกงจู้ตรัสอย่างเรียบง่าย

“เพราะคนใจดีมีน้ำใจอย่างท่านไปคงจะช่วยข้าเจรจาไม่ได้แน่”

